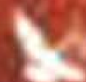
Dr. Eric Pearl

Reconectarea

Vindecă-i pe alții, Vindecă-te pe tine

Citiți această carte și transformați-vă

Editura For You

Dr. Eric Pearl - Reconectarea

Autorul acestei cărţi nu oferă sfaturi medicale şi nici nu prescrie nici un fel de tehnici ca formă de tratament pentru probleme medicale sau fizice, care să fie aplicate fără sfatul unui medic - primit fie direct, fie indirect.

Intenţia autorului este doar aceea de a oferi informaţii de natură generală, care să vă ajute pe drumul de căutare a stării de bine spiritual şi emoţional.

în cazul în care folosiţi oricare dintre informaţiile din această carte, prin alegere proprie - ceea ce reprezintă dreptul vostru prin constituţie - autorul şi editura nu-şi asumă nicio responsabilitate.

Aprecieri pentru Reconectarea

„ Eric e un om uimitor, care are minunatul dar al vindecării. Citiţi aceasta carte şi transformaţi-vă”

John Edward medium clarvăzător
autor al volumului Trecerea şi Viața de dincolo

„Când am primit prima dată cartea Reconectarea, m-am aşezat şi am citit-o din scoarţă în scoarţă, într-o singură seară.
Am fost captivată. Se citeşte ca un roman hun.
Dar, spre deosebire de un roman, această carte este adevărul — adevărul despre un mod nou şi revoluţionar
de a vindeca şi de a fi vindecat, care stă la dispoziţia oricui.
Plin de umor, de observaţii subtile şi de înţelegerea şi smerenia profundă ce vin numai din maturitatea unui bun practician
în medicină şi om de ştiinţă, Eric Pearl povesteşte cum a fost el transformat de energia reconectivă şi ne spune
cum putem trăi cu toţii acelaşi lucru.
Dacă aveţi intenţii serioase cu privire la sănătate şi la vindecare, citiţi această carte!”

„Ca medic şi neurolog, am fost învăţată să ştiu de ce şi cum funcţionează un tratament. Când este vorba de vindecarea reconectivă, nu ştiu cum funcţionează aceasta. Pur şi simplu, din experienţă personală, ştiu că funcţionează. Munca lui Eric Pearl a fost pentru mine un mare dar; prin cartea sa, ea poate fi acelaşi lucru şi pentru voi.

dr. Mona Lisa Schulz, doctor în mediană, autoare a volum ului Trezirea intuiţiei,

„Mulţi au aşteptat zeci de ani ceea ce dr. Eric Pearl ne-a dat \n prima sa carte - un alt mod de a preda vindecarea şi transformarea - o metodă nouă, unică şi eleganta. Adevărata revelaţie a lucrării sale, însă, este că el revelează secretul! Cartea aceasta nu numai că este amuzantă la citit, dar aici, acest vindecător— care scrie, în mod intenţionat, hazliu şi bizar — chiar ne arată cât de uşor putem să recunoaştem şi să activăm, în fiecare dintre noi, adevărata vindecare energetică. Era şi timpul!"

Lee Carroll, autor al volumelor Kryon *şi co-autor al volumului* Copiii Indigo

Reconectarea *lui Eric Pearl este, pur şi simplu, cea mai buna carte apărută in ultima vreme despre vindecarea transpersonală şi medicina spirituală. Ea este un dar de la Univers şi o contribuţie extraordinar de incitantă la procesul global de transformare a paradigmelor, care are loc în vremurile noastre.*

Dacă cititi doar două cărti în anul acesta, asigurati-

„Erica scris o carte minunată, provocatoare şi practică despre vindecare. Pe lângă subtilele sale observaţii şi experienţele sale personale cu energia vindecării, el ne împărtăşeşte şi o serie de tehnici folositoare pentru a aduce în viaţa noastră vindecarea de care avem nevoie - nu numai pentru noi, ci şi pentru ceilalţi.

Umorul şi sinceritatea lui Eric recomandă această carte ca pe una care trebuie citită.

dr. Ron Roth,, autor al volumului Sfanţul Duh al vindecării

„Această carte oferă o perspectivă interesantă şi nouă asupra dinamicii vindecării.

Deepak Chopra, doctor în medicină, autor al volumului Cum să-L cunoaştem pe Dumnezeu

„Aceasta este o carte care inspiră mintea şi alină inima—o celebrare a procesului de vindecare. Viziunea dr. Pearl cu privire la vindecarea reconectivă ar trebui citită de profesionişti din domeniul sănătăţii, care doresc să faciliteze un nivel superior de vindecare pentru pacienţii lor şi, în acelaşi timp, să se vindece pe sine.

De asemenea, Reconectarea *poate fi citită şi de pacienţi, astfel încât să se poată vindeca singuri şi să ajute la vindecarea altora — iar prin exemplul lor să îşi informeze medicul de familie despre medicina energetică actuală şi despre puterea vindecătoare a*

„Aceasta este o carte minunată, care descrie e*voluţia *unui medic vindecător într-o povestire spirituală plină de umor şi de observaţii profunde. Poveştile unice de dr. Pearl şi experienţele care au condus ia dezvoltarea metodei de vindecare prin reconectare te inspiră şi te mişcă deopotrivă Eric Pearl a primit un dar unic de vindecător, pe care ni-l transmite şi nouă Modul în care abordează el vindecarea, prin reconectare, este simplu, dar profund ca efect, reprezentând o formă nouă ne dirijată de vindecare energetică ce merge dincolo de formulele, tehnicile şi mantrele cu car ea trebuit să lucrăm pe planeta aceasta până acum Recomand această carte practicanţilor în domeniul îngrijirii sănătăţii, precum* şi *tuturor celor interesaţi să îşi trezească propriul potenţial de vindecare.

Pichard Gerbe doctor în mediană, autor al volumelor Medicina vibraţională şi Medicina vibraţională pentru secolul al XXI-lea,

Reconectarea ***o poveste de viaţă bine scrisă care ar putea cu adevărat să inspire oamenii să îşi urmeze calea spirituala şi sa devină vindecători.***
"

dr Doreen Vtrtue, autoare a volumelor Calea Lucrătorului întru Lumină*.*

RECONECTAREA

Vindecă-i pe alţii

Vindecă-te pe tine

Dr. Eric Pearl

Părinţilor mei, pentru că mi-au dat
viața şi curajul de a-i trăi

Lui Aaron şi lui Solomon,
pentru că mi-au oferit perspectiva
interioară şi pentru că mi-au dat validarea
de care am avut nevoie ca să merg mai

Lui Dumnezeu / Iubire / Univers,
pentru că a dat

CUVÂNT ÎNAINTE

Sunteţi pe cale să citiţi o carte despre un medic curajos şi dedicat, Dr. Eric Pearl, care a descoperit cheia vindecării şi a sănătăţii, ca fiind ceea ce el numeşte *Reconectarea.*

Când l-am auzit vorbind prima oară, în cadrul Programului pentru Medicină Integratoare al Dr. Andrew Weil, de la Universitatea din Arizona, am fost impresionaţi imediat de cât de sincer şi de deschis era dr, Pearl. Iată, aveam în faţă un om care era dispus să-şi abandoneze cabinetul - unul dintre cele mai de succes cabinete de chiropractică din Los Angeles, pentru a pomi într-o călătorie de vindecare spirituală, abordând câteva dintre cele mai importante şi controversate chestiuni din medicina contemporană şi din domeniul vindecării.

Oare energia – şi informaţia pe care o poartă aceasta joacă un rol esenţial în sănătate si în vindecare?

Poate oare mintea noastră să se conecteze la această energie si putem învăţa să o stăpânim, pentru a ne vindeca pe noi si pe alţii?

Există oare o realitate spirituală, mai vastă, formată din energie vie, cu care putem învăţa să ne conectăm şi care poate să promoveze nu numai vindecarea noastră personală, dar şi vindecarea întregii planete?

Ne-am întrebat; „Oare să-şi fi pierdut dr.

motto este: „Dacă e adevărat, va fi dovedit; dacă e fals, vom găsi greşeala.”

Laboratorul pentru sisteme energetice umane de la Universitatea din Arizona este dedicat integrării medicinei minte-corp, a medicinei energetice şi a medicinei spirituale, în colaborarea cu dr. Pearl, scopul nostru nu a fost să dovedim că vindecarea reconectivă funcţionează, ci, mai degrabă, să-i dăm procesului de vindecare prin reconectare ocazia să ni se dezvăluie.

Reconectarea - o conexiune istorică

Relaţia mea personală cu conceptul de reconectare durează din timpul programului meu de doctorat la Universitatea Harvard, la sfârşitul anilor 1960. Acolo am făcut cunoştinţă cu seminariile în domeniul auto-reglării şi vindecării, conduse de unul dintre cei mai holistici oameni de ştiinţă şi medici din prima treime a secolului trecut.

În 1932, profesorul Walter B. Cannon, de la Universitatea Harvard, şi-a publicat volumul clasic, *Înţelepciunea corpului.* Dr. Cannon descria modul în care corpul îşi menţine sănătatea fiziologică - de la grecescul *hael,* care înseamnă „întregime, integralitate” - printr-un proces pe care el l-a denumit „homeostază”. După dr. Cannon, capacitatea corpului de a-şi păstra integritatea homeostatică presupune două lucruri: că procesele de răspuns din tot corpul sunt conectate şi că informaţia care circulă prin această reţea de răspuns de înaltă viteză, este fluidă şi exactă.

De exemplu, dacă legăm un termostat la o sobă, astfel ca, atunci când temperatura din cameră ajunge sub nivelul pe care îl setăm pe termostat, semnalul de la termostat să aprindă

Toate acestea funcţionează în condiţiile în care legăturile din cadrul sistemului sunt corecte.

Dacă deconectăm circuitul de feedback, temperatura nu se va mai menţine constantă. Aceasta, într-un cuvânt, este ideea conexiunii prin semnale de răspuns.

Ca tânăr profesor asistent la Catedra de Psihologie şi Relaţii Sociale a Universităţii Harvard, am urmat firul logic ce ducea la descoperirea că aceste conexiuni prin semnale de feedback sunt fundamentale - nu numai pentru sănătatea şi integritatea fiziologică, ci şi în natură, pentru sănătate şi integritate la toate nivelurile.

Conexiunea prin semnale de răspuns (feedback) este fundamentală pentru integritate - fie ea energetică, fizică, emoţională, mentală, socială, globală - şi da, chiar astrofizica.

An avansat ideea că „înţelepciunea corpului" de care vorbeşte dr. Cannon ar putea să reflecte un principiu universal mai cuprinzător. Am numit aceasta „înţelepciunea unui sistem" sau, mai simplu, „înţelepciunea conectării":

Atunci când lucrurile sunt conectate - fie că. este vorba despre:

1. oxigenul conectat cu hidrogenul, prin legături chimice, sub formă de apă;
2 creierul conectat la organele fiziologice, prin meca- nisme neuronale, hormonale sau electromagnetice din corp; sau
3. Soarele conectat cu Pământul, prin gravitate şi prin influenţele electromagnetice din sistemul solar...

...şi când informaţia şi energia circulă libere, orice sistem are capacitatea să fie sănătos, să-şi păstreze integritatea şi să evolueze.

Pe când eram profesor de psihologie şi

toate nivelurile în natură (e.g., Schwartz, 1977; 1984). Colegii mei şi cu mine am avansat ideea că există cinci etape esenţiale pentru atingerea integrităţii şi a vindecării: *atenţia, conectarea, auto-reglarea, ordinea* şi *uşurinţa de acţiune.*

Etapa 1; *Atenţia* voluntară. Acest lucru înseamnă, pur şi simplu, a vă simţi corpul şi energia care vă curge prin corp, dar şi între voi şi mediul înconjurător.

Etapa 2: Atenţia creează *conectarea.* Atunci când îi permiteţi minţii să experimenteze energia şi informaţia - în mod conştient sau inconştient - acest proces stimulează conexiunile din interiorul corpului şi pe cele dintre corpul vostru şi mediu înconjurător.

Etapa 3: Conectarea aduce *auto-reglare.* La fel ca o echipă de atleţi sau de muzicieni, care, împreună, ajung la perfecţiune în sport sau în jazz - conexiunile dinamice dintre jucători permit echipei să se organizeze şi să se controleze („auto-reglare”), sub îndrumarea antrenorilor şi a dirijorilor, dar şi cu sprijinul acestora.

Etapa 4: Auto-reglarea stimulează *ordinea.* Ceea ce experimentaţi ca integritate, succes sau chiar frumuseţe reflectă un proces de organizare, care este posibil datorită conexiunilor ce permit auto-reglarea.

Etapa 5: Ordinea este exprimată prin *uşurinţa de acţiune.* Atunci când toate sunt conectate cum trebuie, iar părţilor

Dacă *nu daţi atenţie* corpului vostru (Etapa 1), acest lucru creează o *deconectare* în corp şi între corp şi mediu (Etapa 2), stimulând *dereglarea* organismului (Etapa 3), care va fi măsurată ca *dezordine,* tulburare în sistem (Etapa 4) şi care poate fi experimentată ca *boala* (Etapa 5). *Conectarea* duce la *ordine şi uşurinţă, deconectarea* duce la *dezordine boală*

Citind cartea dr. Pearl, veţi vedea cum aceste etape ale conectării prind viaţă la toate nivelurile - de la cel energetic, prin minte-corp, până la cel spiritual.

Cheia pentru înţelegerea acestui nou nivel de vindecare este prefixul re - *re*-fixarea atenţiei, re-conectarea, *re*-glarea, *re*-ordonarea vindecării.

Descoperirea înţelepciunii reconectării

În filmul muzical *Duminică în parc, cu George,* de Stephen Sondheim - un film despre pictorul poantilist George Seurat - crearea frumuseţii este descrisă ca un proces de conectare. Seurat era maestru în a organiza şi a conecta puncte colorate, creând imagini frumoase, pe care le privim cu smerenie chiar şi în ziua de azi. Sondheim ne aminteşte despre importanţa acestui proces, prin câteva cuvinte simple:

„ Conectează-te, George, conectează-te.

Cât citiţi această carte, veţi participa la o călătorie de vindecare reconectivă. Mintea şi inima vi se vor lărgi, pe măsura ce dr. Pearl conectează punctele vieţii sale.

Veţi pătrunde în sufletul unui vindecător talentat, cu îndoielile şi cu durerile sale personale, care a descoperit procesul de reconectare; veţi

cluziile - *pe ale sale* - şi apoi vă lasă *pe voi sa* ajungeţi la propriile concluzii. Călătoria continuă.

Dr. Pearl s-a dedicat multă vreme medicinei bazată pe dovezi. Studiile ştiinţifice elementare pe care le-am desfăşurat până acum în laboratorul nostru se potrivesc surprinzător de bine cu previziunile sale şi s-au mai planificat şi alte studii de laborator. Aşa cum sugerează volumul nostru. *Universul energiei vii,* înţelepciunea vindecării se poate afla peste tot în jurul nostru, aşteptând să ne conectăm la ea, pentru a-şi putea sluji scopurile supreme.

Fie ca această carte să vă lumineze şi să vă inspire, aşa cum a făcut-o şi cu noi.

dr. Gary E Schwartz şi dr. Linda C. S. Russek

Dr. Gary E. Schwartz este profesor de psihologie, de medicină generală, neurologie, psihiatrie şi chirurgie şi este director al Laboratorului pentru sisteme energetice umane al Universităţii din Arizona. De asemenea, el este vice-preşedinte pentru cercetare şi educaţie la Fundaţia Universul Energiei Vii. Şi-a luat doctoratul la Universitatea Harvard în 1971 şi a fost profesor asistent de psihologie la Harvard, până în 1976. A fost profesor de psihologie şi psihiatrie la Universitatea Yale, director al Centrului de Psihofiziologie de la Yale şi director asociat la Clinica de Medicină Comportamentală de la Yale, până în 1988.

Dr. Linda G. S. Russek este profesor asistent clinic de medicină şi director asociat al

PREFAŢĂ

„Fiecare om are un scop în viață... un dar unic sau un talent special pe care să-l ofere celorlalţi.
Iar când amestecam acest talent unic cu dedicarea pentru a-i sluji pe ceilalţi, experimentăm extazul şi exultarea propriului nostru spirit, care, dintre toate ţelurile, reprezintă ţelul suprem. ”

dr. Deepak Chopra

Mi-au fost date în viaţă multe daruri minunate. Unul dintre ele este uimitoarea capacitate de a produce vindecarea - lucru pe care, după cum veţi vedea pe măsură ce întoarceţi aceste pagini, nu îl înţeleg pe deplin (deşi sunt din ce în ce mai aproape). Un alt dar a fost descoperirea mea că, într-adevăr, există şi alte lumi în afara acesteia. Un al treilea dar este ocazia ce mi s-a dat de a scrie această carte şi de a împărtăşi informaţiile pe care le-am acumulat până acum.

Un lucru minunat în legătură cu primul meu dar este că, prin el, mi-am dat seama că am un scop în viaţă şi că am fost binecuvântat nu numai să pot recunoaşte acest scop, dar şi să-l trăiesc, în mod activ şi conştient. Dintre darurile vieţii, acesta este, într-adevăr, unul dintre cele mai măreţe.

Cel de al doilea dar mi-a dat capacitatea de a-mi recunoaşte *Şinele* adevărat — să înţeleg că sunt o fiinţă spirituală şi că experienţa mea umană este doar atât: experienţa mea *umană.* Este doar *una* dintre experienţele celui care sunt. Există şi altele. Văzându-mi spiritul cum

Cel de al treilea dar este cel care a adus un element nou de viaţă în primele două. Până nu demult, doar împărtăşeam acest dar al vindecării cu alţi oameni, pe rând. Deşi îmi plăcea ceea ce făceam, ştiam că el trebuia împărtăşit cu mai mulţi. Nu făceam bine dacă îl ţineam pentru mine... Şi nici nu-l ţineam pentru mine în mod intenţionat. II vedeam ca pe un dar (ceea ce şi este) şi - ca atare - credeam că nu se poate să-l dau şi altora (ceea ce se poate).

Darul a avut răbdare cu mine. Ştia că, în curând, aveam să văd întreaga imagine. De îndată ce a apărut capacitatea de a-i antrena şi pe alţii, am început să fac seminar ii, astfel că un număr mare de oameni puteau interacţiona cu darul, primit la prima mână. Descoperirea că acest dar al vindecării poate fi activat şi la alţii, prin televiziune, a fost şi ea foarte incitantă. Cât despre cuvântul scris — ei bine, acesta pare să adauge transmiterii darului o dimensiune cu totul nouă. Lucrul care e atât de convingător în legătură cu comunicarea mesajului prin mediile tipărite şi prin teletransmisii este că acest gen de transmitere permite multor altor oameni să experimenteze chiar ei activarea acestei capacităţi de vindecare.

Mi-am dat seama că era timpul pentru o schimbare a modului nostru de înţelegere, pentru ca rasa umană să vadă (şi nu vreau ca asta să sune prea religios) că acolo unde se pot aduna doi sau mai mulţi, putem să ne fim de folos unii altora. Putem să facilităm vindecarea altcuiva. Iar acum putem să facem acest lucru la niveluri care, înainte, nu ne erau accesibile. Mi-am dat seama că darul meu nu era numai să-i ajut pe *alţii* dar şi să-i ajut pe *alţii* să-i ajute pe alţii. Astfel, dintr-o dată, aveam la dispoziţie o modalitate mai vastă cu care să încep să-mi îndeplinesc scopul. Această carte este o combinaţie între manualul de instrucţiuni pe care nu mi-a fost dat niciodată să-l am... şi un stimulent care să vă ajute să porniţi pe propria voastră cale.

Dacă intenţia voastră este fie *să deveniţi* vindecători, să vă ridicaţi aptitudinile la alte niveluri, sau pur şi simplu să

MULŢUMIRI

Aş vrea să mulţumesc celor de mai jos:

Sonny şi Lois Pearl, părinţii mei, pentru sprijinul pe care mi l-au dat în toate felurile.

Chad Edwards, a cărui integritate, energie neobosită şi dedicare în slujba adevărului au salvat această carte.

Hobbie Dodd, a cărui extraordinară iubire, loialitate, prietenie şi credinţă - precum şi capacitatea sa de a avea grijă de viaţa mea personală şi de afaceri - mi-a dat posibilitatea să îmi fac timp să mă aşez şi să scriu această carte.

Jill Kramer, care a făcut munca de editare şi a descoperit esenţa cărţii mele, asigurându-se că o vor putea găsi şi alţii.

Robin Pearl-Smith, sora mea, pentru că s-a ocupat de website, a editat fără încetare această carte (împreună cu părinţii mei, cu Hobbie şi cu Chad - înainte ca volumul să ajungă la Jill) şi m-a ajutat să aduc în lume mesajul şi înţelegerea Reconectării.

John Edward, pentru tot sprijinul din spatele scenei.

Lorane, Harry şi Cameron Cordon, care şi-au deschis inimile şi mi-au oferit familia de departe de familie şi casa de departe de casă, ajutându-mă să fiu tot ceea ce puteam să fiu.

Lui Lee şi Patti Carroll, a căror prietenie şi credinţă m-au ajutat şi m-au susţinut pe parcursul

Mary Kay Adams, pentru sprijinul şi încurajările ei.

Gary Schwartz şi Linda Russek, pentru timpul şi energia investite în cercetarea şi în documentarea vindecării reconective şi pentru minunatul cuvânt înainte pe care l-a scris pentru această carte.

Reid Tracy, pentru modul în care s-a ocupat de această carte şi pentru că m-a tratat cu blândeţe şi cu respect.

Personalul de la Hay House, inclusiv Tonya, Jacqui, Jenny, Summer şi Christy, pentru că au fost alături de mine şi mi-au dat tot sprijinul pentru această carte, ori de câte ori a fost nevoie de ei.

Susan Shoemaker, care a băut nenumărate ceşti de ceai citindu-mi întreaga carte cu voce tare - *de două ori!*

Joel Carpenter, care m-a primit în casa sa şi a avut întotdeauna grijă să mă opresc din scris, pentru ca să am suficient de mult timp să mănânc.

Steven Wolfe, pentru că este un element de ancorare şi stabilizare în viaţa mea.

Craig Pearl, fratele meu, pentru că nu râde de mine.

PARTEA

DARUL

„Cât o să-ţi mai laşi energia să doarmă?Cât o să mai rămâi orb la propria ta imensitate?

CAPITOLUL UNU

Primii paşi

„Există doar două moduri de a-ţi trăi viaţa. Unul este ca şi cum nimic nu minune. Celălalt este ca şi cum totul minune. ”

Albert Einstein

Miracolul lui Gary

„ Cum a reuşit omul ăsta să urce pe scări? ”, mă gândeam, privind prin geamul de la intrarea în biroul meu.

Noul meu pacient tocmai ajungea în capul scărilor. Se deplasase printr-o serie de alonje de câte un pas, presărate cu pauze, timp în care privea în sus către pasul următor, pregă- tindu-se pentru efort, încă o dată, m-am întrebat dacă a deschide un cabinet de chiropractică la etajul doi al unei clădiri tară lift fusese cea mai bună idee.

Oare nu semăna cu a-ţi deschide un atelier de reparat frâne, la poalele unui deal abrupt?

Atunci când mi-am deschis cabinetul, în 1981, nu avusesem prea multe opţiuni - şi, după cum s-a dovedit, acum aveam chiar şi mai puţine... deşi motivele erau altele.

În cei 12 ani de când eram aici, cabinetul meu de chiropractică se dezvoltase şi devenise unui dintre cele mai mari din Los Angeles.

iminent că a realizat ceva extraordinar. Puteam să-i văd pe faţă hotărârea nestrămutată a unui alpinist, care atacă ultima pantă a Everestului.

Pe când ajungea, în sfârşit, pe platformă, n-am putut să nu-mi amintesc de Cocoşatul de la Notre Dame, când s-a căţărat neînfricat pe clopotniţă.

O privire în dosarul pacientului mi-a dezvăluit că se numea Gary. Venise la mine pentru durerea de spate pe care o avea de o viaţă. Asta nu era de mirare. Deşi era tânăr şi sănătos, avea o poziţie chinuită, care devenea evidentă în clipa în care corpul său îţi pătrundea în câmpul vizual.

Piciorul drept îi era cu câţiva centimetri mai scurt decât cel stâng, iar coapsa dreaptă era amplasată mult mai sus. Datorită acestei diformităţi, mergea cu un şchiopătat exagerat, legănându-şi coapsa dreaptă în afară cu fiecare pas, apoi împingându-şi corpul înainte, pentru a acoperi distanţa.

Piciorul drept i se întorsese în interior şi se odihnea pe cel stâng, astfel că cele două picioare acţionau ca un singur picior, mai mare, echilibrându-i greutatea trunchiului. Ca să nu cadă, spatele i se cocoşa în faţă, la un unghi de cam 30 de grade, ceea ce dădea impresia că se pregătea să sară într-un bazin. Poziţia şi mersul îi dăduseră, încă din copilărie, dureri acute de spate - şi continuau până în prezent.

Curând, Gary îmi spuse detaliile poveştii sale. Se dovedi că, într-un fel, toată viaţa s-a chinuit să urce scările, încă de la naştere. Doctorii îi tăiaseră cordonul ombilical prea devreme, întrerupând alimentarea cu oxigen a creierului său de bebeluş. Până ce plămânii au putut să preia operaţiunea,

Nu a funcţionat. I s-au dat să poarte pantofi ortopedici şi proteze pentru picioare. Nici o ameliorare.

Când spasmele care îi chinuiau piciorul drept au devenit din ce în ce mai violente, lui Gary i s-au prescris medicamente antispastice puternice. Spasmele au părut să se înteţească în urma medicamentelor, care, pe de altă parte, îl făceau absent şi dezorientat.

În sfârşit; Gary s-a dus la cabinetul unui specialist faimos şi respectat. Dacă exista cineva care îl putea ajuta, Gary era sigur că aceasta era persoana.

După o examinare detaliată, doctorul s-a aşezat, l-a privit în ochi şi i-a spus că nu putea face nimic. Gary urma să aibă permanent probleme cu spatele, spunea el, adăugând că problemele se vor mări cu vârsta, că scheletul va continua să se deterioreze şi că, în final, îşi va petrece viaţa într-un scaun cu rotile. Gary nu mai putea face altceva decât să se holbeze la doctor.

Îşi pusese toate speranţele şi îşi legase toate aşteptările de acest medic, dar a părăsit cabinetul simţindu-se mai demoralizat ca niciodată. După cum zice Gary, aceea a fost ziua în care „mental, a trecut instituţia medicală la casaţie”.

Au trecut treisprezece ani. Pe când făcea gimnastică, cu o cunoştinţă, Gary i-a spus persoanei că avea dureri de spate neobişnuit de severe. Nu întâmplător, ea îmi fusese pacientă cu doi ani în urmă, în urma unui accident grav de motocicletă. L-a trimis pe Gary la cabinetul meu.

Aşa că, iată-l.

Absorbit de povestea lui, mi-am ridicat privirea din caietul de notiţe şi am întrebat, ştii ce

L-am dus pe Gary într-o altă încăpere şi l-am pus pe masă, unde i-am ajustat gâtul. Spunându-i să revină peste 48 de ore pentru o reexaminare, l-am informat că prima vizită se încheiase. După două zile, Gary a revenit,

Ca şi mai înainte, l-am pus să se întindă pe masă, Ajustarea a durat doar câteva secunde. De data aceasta, i-am cerut să se relaxeze şi să închidă ochii. f. I-am spus să nu-i deschidă până ce nu spuneam eu. Mi-am adus mâinile, cu palmele în jos, la o jumătate de metru în aer deasupra torsului său, observând uşor senzaţiile diverse, dar neobişnuite pe care le simţeam pe când le deplasam în sus, către capul lui Gary. întorcându-mi palmele în interior, am continuat să le ridic, până ce fiecare mână se afla lângă tâmplele lui.

Le-am ţinut acolo şi i-am privit ochii lui Gary - se mişcau înainte şi înapoi, rapid şi cu putere, dintr-o parte în alta, cu o intensitate care arăta că numai adormit nu era,

Am fost atras, în mod instinctiv, să-mi duc palmele în jos, înspre zona picioarelor sale, Mi-am ţinut palmele cu faţa înspre tălpile lui, îmi simţeam mâinile ca şi cum ar fi fost suspendate de o structură invizibilă de sprijin. Datorită diformităţii din naştere pe care o avea Gary, piciorul drept îi rămânea rotit în interior, chiar şi atunci când stătea culcat pe spate, Privindu-i picioarele încălţate în şosete, nu aveam nici cea mai mică idee ce avea să urmeze, A fost ca şi cum picioarele i-ar fi înviat, Nu au înviat aşa cum sunt vii picioarele noastre, ci ca şi cum ar fi devenit două entităţi vii, distincte una de alta - *şi* care, clar, nu erau Gary, Fascinat de vrajă, am observat mişcările picioarelor, în fiecare dintre ele aproape să părea să fie prezentă o conştiinţă independentă

corecteze - sau măcar să amelioreze - mersul, poziţia lui Gary, sau rotaţia din şold şi din picior, însă acum, această anomalie şi durerea asociată cu ea dispăruseră, efectiv.

În decurs de câteva minute.

Dispăruseră.

Încă o dată, m-am întrebat de ce această energie alesese să-şi facă apariţia prin *mine.*

Adică, dacă aş fi stat pe un nor, scrutând planeta ca să găsesc persoana potrivită asupra căreia să pogor unul dintre cele mai rare şi mai căutate daruri din univers, nu ştiu dacă aş fi scos mâna prin eter şi, din vasta mulţime de oameni, aş fi arătat cu degetul şi să spun „El! El este acela. Daţi-i lui darul acesta”

Ei, poate că nu s-a întâmplat chiar aşa, dar aşa l-am simţit eu.

Ce e sigur este că nu mi-am petrecut viaţa stând pe vreun vârf de munte din Tibet, contemplându-mi buricul şi mâncând orez cu beţişoare. îmi petrecusem 12 ani lucrând în cabinet şi făcându-l să prospere, iar acum aveam trei case, un Mercedes, doi câini şi două pisici.

Eram un tip care, din când în când, exagera cu răsfăţul, se uita la televizor mai mult decât un puşti de 12 ani şi credea că face tot ce se „aşteptau” ceilalţi să facă,

Oo, am avut şi eu partea mea de greutăţi - de fapt, ele au ajuns la un punct culminant, chiar înainte să înceapă să se întâmple toate aceste evenimente bizare; dar, în general, viaţa mea se desfăşura conform planului,

Al cui plan, însă? Aceasta era întrebarea pe care trebuia să mi-o pun acum, Pentru că, dacă mă uitam în urmă, vedeam că, de-a lungul drumului vieţii mele, fuseseră câteva indicatoare - întâmplări

Unde fusese primul indicator?

Cât de departe în urmă puteam merge cu dovezile?

Dacă o întrebam pe mama, ea îmi spunea că totul a început în ziua în care venisem pe lume. Naşterea mea fusese, spunea ea, „neobişnuită”.

Desigur, cele mai multe mame îşi amintesc prima experienţă legată de naştere, ca fiind specială şi unică.

Dar nu e acelaşi lucru. Există femei care trec prin zile întregi de travaliu chinuitor.

Altele care nasc în pădure, sau pe bancheta din spate a unui taxi. Ce a păţit mama mea?

Ea a murit pe masa de naştere, pe când era

CAPITOLUL DOI

Lecţii din viaţa de după moarte

„Există un motiv logic pentru tot ce se întâmplă în această lume şi dincolo de ea - şi totul are sens. într-o zi, vei înţelege scopul Divin al planului lui Dumnezeu.

Lois Pearl

Spitalul

„Nu se mai naşte o dată copilul ăsta? ţipa ea, în dureri, în sala de travaliu, Lois Pearl, mama mea, îşi făcea exerciţiile de respiraţie şi suporta, suporta... dar nu se întâmpla nimic. Copilul nu ieşea. Nu se producea dilatarea. Doar durere şi iar durere - şi doctoriţa care venea din când în când să o verifice, între alte două naşteri. A încercat să nu ţipe - era hotărâtă să nu se dea în spectacol. La urma urmei, se afla într-un spital, unde erau oameni bolnavi.

Însă, când doctoriţa veni din nou, mama o privi rugător şi o întrebă cu lacrimi în ochi: „Se va sfârşi vreodată?”

Îngrijorată, doctoriţa şi-a pus ferm o mână pe burta mamei, ca să vadă dacă venisem suficient de jos ca să mă nasc. Faţa doctoriţei arăta că nu era chiar convinsă că se întâmplase acest lucru. Dar, ţinând seama de durerea copleşitoare a mamei, doctoriţa s-a întors către infirmieră şi i-a spus fără

ţipa foarte tare. *Frate,* se gândi ea, *femeia aia chiar se face de râs!* Atunci şi-a dat seama că, în afară de ea şi de personalul medical, nu se mai afla nimeni în încăpere - ceea ce însemna că ţipetele trebuie să fi venit de la ea. Până la urmă, chiar făcea circ. Asta o deranja foarte tare.

„ *Când se* va sfârşi?”

Doctoriţa i-a trimis o privire liniştitoare şi i-a administrat un puf scurt de eter. Era ca şi cum ai fi pus leucoplast pe un picior tăiat.

„O pierdem.. ”

Mama abia putea să audă vocea, dincolo de huruitul motoarelor - motoare uriaşe, ca acelea pe care le-ai întâlni într-o fabrică, nu într-un spital. Nu fuseseră aşa de zgomotoase la început. Sunetul, însoţit de o senzaţie gâdilătoare, începuse în jurul tălpilor picioarelor. Apoi a început să se caţere în sus prin corp, ca şi cum motoarele ar fi urcat, devenind din ce în ce mai zgomotoase pe măsură ce avansau, blocând simţirea într-o zonă, înainte de a trece la următoarea, în urma lor, rămânea doar amorţeala.

Pe deasupra sunetului motoarelor, durerea travaliului continua cu o intensitate zdrobitoare.

Mama ştia că avea să-şi amintească acea durere tot restul vieţii. Ginecologa ei - o doctoriţă cu spirit practic, tipul femeii de la ţară, care nu vorbea mult - credea că femeile ar trebui să experimenteze „trăirea completă” a naşterii. Ceea ce însemna - fără calmante. Nu le administra nici măcar în timpul naşterii, dacă nu puneai la socoteală o mică inspirare de eter, la punctul culminant al contracţiei.

În mod ciudat, nimeni dintre doctori sau

trecând de pelvisul mamei, înspre talie, îşi dădu seama ce avea să se întâmple, atunci când vor ajunge la inimă.

O pierdem...

Nu! Fu inundată de un simţ al împotrivirii. Cu sau fără durere, nu voia să moară - îi veni imaginea oamenilor pe care îi iubea îndoliaţi. Dar, indiferent cât s-ar fi luptat, motoarele nu dădeau înapoi. Porniră în sus, amorţind-o centimetru cu centimetru, ştergându-i, parcă, existenţa. Nu avea nici o putere să le oprească. Când a înţeles asta, s-a întâmplat ceva ciudat. Deşi încă nu voia să moară, dintr-o dată s-a pogorât asupra ei o pace.

O pierdem...

Motoarele ajunseseră la stern. Zumzetul lor îi umplea capul. Şi atunci începu *să se înalte...*

Călătoria

Nu *corpul* mamei se ridica în aer, tot ce putea să spună era că acela era *sufletului.* Era trasă în sus, gravitând *înspre* ceva. Nu a privit înapoi. Nemaifiind conştientă de mediul ei fizic, ştia că părăsise deja sala de naşteri şi motoarele din ea. A continuat să se ridice, deplasându-se în sus. Deşi, la nivel conştient, nu ştia nimic despre moarte şi viaţă sau despre orice altceva de natură spirituală, asta n-a avut nicio importanţă. Nu e nevoie să fii specialist, ca să-ţi dai seama când esenţa ta fundamentală îţi părăseşte corpul şi începe să se ridice. Pentru asta, nu poate exista decât o singură explicaţie.

Revelaţia finală a mamei mele, trăită pe masa de naştere, a fost că, deşi lăsa în urmă tot ce îi era familiar, *nu-i mai păsa.* Asta a surprins-o la început. Imediat ce a încetat să se opună şi „s-a

satisfăcut, nici o restricţie de stabilit. *Nu mai acea nici un fel de teamă de necunoscut.* Una câte una, toate se topeau ... Şi ce uşurare a fost. Ce *mare* uşurare. Pe când se întâmpla acest lucru, a cuprins-o un sentiment de uşurare şi a devenit conştientă de faptul că *plutea.* Se simţea atât de uşoară - acum că toate acele responsabilităţi lumeşti se topiseră - încât s-a ridicat la un nivel şi mai sus. Şi aşa a început înălţarea mamei mele, cu opriri doar cât să absoarbă cunoaştere - de un fel sau de altul.

A urcat printr-o succesiune de niveluri diferite - nu-şi aminteşte un „tunel” anume, aşa cum relatează alţii care au avut experienţe similare. Ceea ce şi-a amintit însă, a fost că, pe drum, a întâlnit pe „altcineva”. Aceştia erau mai mult decât „oameni”. Erau „fiinţe”, „spirite”, „suflete” ale celor al căror timp aici, pe Pământ, se sfârşise. Aceste „suflete” au vorbit cu ea - deşi *a vorbi* poate nu e cuvântul cel mai potrivit. Comunicarea era non-verbală - un gen de transfer de gânduri, care nu lăsa nici o îndoială cu privire la mesajul transmis. Aici nu exista îndoială.

Mama a aflat că limbajul verbal, aşa cum îl cunoaştem noi, nu este atât un *ajutor* pentru comunicare, cât un *obstacol pentru* aceasta. Este una dintre sarcinile pe care le avem de îndeplinit, ca parte a experienţei noastre de învăţare aici, pe Pământ, într-un fel, este şi ceea ce ne menţine în domeniul nostru limitat de înţelegere, în care trebuie să funcţionăm pentru a ne putea învăţa celelalte lecţii.

Sufletul - „miezul” unei persoane - este singurul lucru care supravieţuieşte, sau care

Mama a aflat cât de neimportante sunt înfăţişarea şi particularităţile noastre fizice şi cât de superficial este ataşamentul nostru faţă de valoarea acestora. Lecţia pe care o avea ea de învăţat la acel nivel era să nu judece oamenii după înfăţişare - inclusiv rasă sau culoare - şi nici după ceea ce cred, sau după nivelul lor de educaţie. Să descopere cine *sunt* ei cu adevărat, să vadă ce este înăuntru, să treacă de exterior şi să le vadă adevărata identitate. Şi - deşi aceasta era o lecţie pe care o ştia de ***aici***-cumva iluminarea pe care a căpătat-o *acolo* a fost infinit mai complexă, infinit mai cuprinzătoare.

Era imposibil să aprecieze trecerea timpului. Mama ştia că se aflase acolo suficient de mult timp cât să treacă prin toate nivelurile. Mai ştia şi că fiecare nivel conţinea câte o altă lecţie.

Primul nivel era acela al sufletelor legate de Pământ - cele care încă nu sunt pregătite să plece. Aceştia sunt cei cărora le e greu să se despartă de ceea ce le este familiar. Sunt, de obicei, spirite care simt că au o treabă neterminată de făcut. Poate că au lăsat în urmă pe cineva bolnav sau handicapat, a cărui îngrijire era responsabilitatea lor (şi nu vor să-l părăsească); astfel, sufletele rămân la acest prim nivel, până când se simt capabile să se elibereze de legăturile lor pământeşti. Sau, poate că au avut o moarte bruscă sau violentă, care nu le-a dat timp să înţeleagă că au murit şi să pătrundă procesul pe care trebuie să-l parcurgă pentru a urma calea înălţării, în orice caz, aceste suflete încă mai simt legături puternice cu cei vii şi nu sunt pregătite să-i abandoneze. Până ce nu-şi dau seama că nu mai pot funcţiona în acel plan, că nu mai aparţin acelui plan şi acelei dimensiuni, vor rămâne la acest prim nivel - cel

Când a urcat la al treilea nivel, îşi aminteşte că a cople- şit-o un sentiment greu. A simţit tristeţe, când şi-a dat seama că era nivelul celor care îşi luaseră viaţa. Aceste suflete se aflau acum în purgatoriu. Păreau să fi fost izolate, să nu se mişte nici în sus, nici în jos. Nu aveau niciun scop. Prezenta lor se mişca la întâmplare. Li se va permite, oare, ca, la un moment dat, să se ridice pentru a-şi completa lecţia şi pentru a-şi continua evoluţia? Nu putea să conceapă că nu. Poate că avea să dureze mai mult, dar asta - simţea ea - era doar o speculaţie. Nu era un răspuns pe care mama putea să-l aducă de acolo, în orice caz, aceste suflete nu erau liniştite - trecerea prin acest nivel era foarte neplăcută, nu numai pentru cei care îşi petreceau timpul acolo, dar şi pentru cei care erau doar în trecere.

Lecţia de la acest al treilea nivel era nepieritoare şi clară: *Luându-ti propria ta viață, întrerupi planul lui Dumnezeu.*

Alte lecţii

Au mai fost şi alte lecţii pe care mama a reuşit să le aducă aici. I s-a arătat inutilitatea gestului de a-i jeli pe cei care au murit. Dacă există vreun regret care le încearcă pe spiritele ce au trecut dincolo, acesta este legat de durerea suferită de cei pe care îi lasă în urmă. Ei doresc ca noi să ne bucurăm de trecerea lor, să-i conducem acasă cu surle şi trâmbiţe, pentru că, atunci când murim, ne aflăm acolo unde vrem să fim. Doliul nostru se leagă de pierderea *pe care am suferit-o noi,* de pierderea locului pe care persoana respectivă îl ocupa în viaţa noastră. Existenţa lor, fie că o trăim ca plăcută sau neplăcută, a făcut parte din procesul nostru de

pe Pământ, până ne întoarcem - este doar o clipită pentru conştiinţa noastră eternă şi că vom fi împreună „într-o clipă”. Atunci ne dăm seama că toate sunt aşa cum a fost menit să fie.

De asemenea, i s-a mai arătat că, indiferent ce lucruri aparent teribile sau nedrepte li se întâmplă oamenilor aici, pe Pământ, aceasta *nu este din vina lui Dumnezeu.* Atunci când sunt ucişi copii inocenţi, când un om bun moare după o boală prelungită, sau când cineva e rănit sau desfigurat, asta nu are nimic de-a face cu *învinovăţirea* sau cu *vina.* Acestea sunt lecţiile *noastre pe* care le avem de învăţat - cele ce există în planul *nostru* Divin - şi pe care am acceptat să le ducem la îndeplinire. Surit lecţii pentru evoluţie - atât pentru cei care dau, cât şi pentru cei care primesc.

Într-o perspectivă mai largă, *aceste întâmplări sunt sub îndrumarea şi controlul persoanei care le trăieşte.* Acţiunea - sau cum o executăm - este doar modul în care am orchestrat noi evenimentele, înţelegând asta, a văzut cât e de nepotrivit să ne întrebăm cum a putut Dumnezeu să lase astfel de lucruri să se întâmple - sau, pe baza unor astfel de întâmplări, să punem la îndoială chiar existenţa lui Dumnezeu. Acum, mama mea a înţeles că exista o explicaţie logică pentru toate. Era *atât de* perfect, încât se întreba cum de nu ştiuse dinainte. Şi într-un fel, văzând imaginea completă, şi-a dat seama că totul - *totul* - este aşa cum trebuie să fie.

Mama a mai aflat şi că războiul e o stare temporară de barbarism, un mod ignorant şi stângaci de a rezolva disputele - şi că, la un moment dat, el nu va mai exista. Aceste suflete consideră dependenţa de arme a omenirii nu numai ca fiind primitivă, dar şi ridicolă - tineri care sunt

Mama a aflat chiar şi de ce oamenii care, după toate aparenţele au făcut lucruri „oribile” în viaţă, au fost primiţi acolo fără judecată. Acţiunile lor au devenit lecţii din care aveau de învăţat şi cu ajutorul cărora urmau să-şi perfecţioneze fiinţa. Ei urmau să evolueze, pornind de la nivelul alegerilor lor. Desigur, trebuiau să revină mereu pe Pământ, până ce vor fi absorbit toată cunoaşterea derivată din consecinţele - cu bătaie lungă - ale comportamentului lor. Urmau să treacă prin acest ciclu al naşterii şi renaşterii, atâta vreme cât era necesar pentru a evolua şi a reveni, în sfârşit, Acasă.

Când s-au terminat lecţiile, mama a urcat la nivelul cel mai de sus. Odată ajunsă acolo, s-a oprit din urcare şi a început să alunece fără efort înainte, atrasă constant şi intenţionat către un fel de forţă. De o parte şi de alta, treceau pe lângă ea cele mai minunate forme şi culori. Erau ca nişte peisaje, doar că... nu exista pământ. Ştia, cumva, că erau flori şi copaci, dar nu erau în nici un fel ca aici, pe Pământ. Aceste nuanţe şi forme unice, indescriptibile, care nu existau în lumea pe care o lăsase în urmă, au umplut-o de admiraţie.

Treptat, mama şi-a dat seama că alunecă deasupra unui fel de şosea, o bandă pe care erau, pe fiecare parte, suflete familiare - prieteni, rude, oameni pe care îi cunoştea din multe vieţi. Veniseră să o primească, să o îndrume şi să îi spună că totul este în regulă. Era un sentiment indescriptibil de pace şi extaz.

La capătul îndepărtat al drumului, mama văzu o lumină. Era ca şi soarele - atât de strălucitoare, încât îi era teamă că-i va arde ochii. Totuşi, frumuseţea ei era orbitoare. Nu-şi putea lua

Mama ştia că ajunsese *Acasă.* Aparţinea acestui loc. De aici venise.

Atunci, Lumina a comunicat cu ea, fără cuvinte. Printr-unul sau două gânduri non-verbale, i-a comunicat suficiente informaţii cât să umple tomuri întregi. I-a desfăşurat viaţa - viaţa *aceasta* - şi a văzut-o în imagini. Era minunat să vezi asta; aproape tot ce spusese sau făcuse vreodată era afişat în plină lumină. Putea să simtă, efectiv, durerea sau bucuria pe care le pricinuise altora. Prin acest proces, îşi primea propriile lecţii - *fără nici o judecată.* Totuşi, deşi nu exista judecată, *ştia* că fusese o viaţă bună.

După o vreme, mamei i s-a dat să cunoască faptul că avea să fie trimisă înapoi. Dar ea *nu voia* să meargă. Ciudat, cu toată lupta cu care se împotrivise morţii la început, acum nu voia chiar deloc să plece. Acum era atât de minunat de împăcată - adăpostită de noile ei împrejurimi, cuprinsă de noile ei revelaţii, alături de vechii ei prieteni. Voia să rămână acolo pe vecie. Cum ar putea cineva să se aştepte ca ea să plece?

Ca răspuns la aceste rugi tăcute, mama a fost făcută să înţeleagă că nu-şi terminase treaba pe Pământ: trebuia să se întoarcă şi să-şi crească copilul, în parte, motivul pentru care a fost adusă aici fusese ca să dobândească o cunoaştere specială, tocmai despre acest lucru! Dintr-o dată, mama se simţi atrasă afară din nucleul de lumină, înapoi, pe calea pe care călătorise înainte. Dar acum mergea în direcţia opusă şi ştia că se întorcea la viaţa ei de pe Pământ. Pe când părăsea sufletele familiare, culorile şi formele, pe când părăsea şi Lumina însăşi, simţea un dor şi o tristeţe profundă.

Pe măsură ce se îndepărta de Lumină, cunoaşterea mamei începu să pălească. Ştia că

urma să fie vremea să se întoarcă Acasă, avea să fie primită cu iubire. Era sigură că îşi va aminti acest lucru. Nu se mai temea de moarte.

În clipa aceea, mama auzi sunetul îndepărtat al motoarelor. De data asta, începură în partea de sus a capului şi îşi croiră drum în jos. Dincolo de zumzet, începu să audă voci - voci omeneşti - şi apoi îşi auzi bătăile inimii.

Observă că, în cea mai mare parte, durerea trecuse.

Motoarele se mişcau în jos, mai jos ... zumzetul lor îşi pierdea din intensitate. Curând, nu mai rămase nimic din motoare, decât o furnicătură în tălpi. Apoi dispăru şi aceasta. Se terminase. Revenise la ceea ce oamenilor le place să considere „lumea reală”.

O doctoriţă cu o expresie extrem de uşurată se aplecă peste ea, zâmbind. „Felicitări, Lois”, spuse ea. „Ai născut un băietei minunat”.

Ce înseamnă toate astea

Încă nu mă arătaseră mamei. Mai întâi, trebuiau să mă cureţe, să mă cântărească şi să-mi numere degetele. Aşa că au dus-o în salonul ei. Pe când o împingeau pe hol, în cărucior, o copleşi dintr-o dată sentimentul total a ceea ce tocmai trăise şi absorbise. Ştia, din intuiţie, că deja uitase multe dintre revelaţiile pe care le avusese cu numai câteva momente înainte: de ce este cerul albastru, de ce este iarba verde, de ce este pământul rotund, cum s-a făcut creaţia - logica perfectă a tuturor lucrurilor. Cu toate astea, ştia cu siguranţă că *există* o Fiinţă Supremă. Că *există* un Dumnezeu.

A mai fost o revelaţie pe care a adus-o cu ea.

Poate că, în zilele noastre, găsiţi multe dintre aceste informaţii în cărţile de spiritualitate, dar la vremea aceea nu era aşa. Nu existau rafturi New Age în librării pe atunci, iar tradiţiile noastre religioase elementare sigur nu ne predau astfel de lecţii. Mama nu avea prieteni care să vorbească despre astfel de lucruri, nici nu intrase în spital pentru a căuta iluminarea - ea voia, pur şi simplu, să-şi scoată din corp un făt foarte şovăielnic, înainte să înnebunească de durere!

Totuşi, nu încăpea discuţie că *se schimbase.* Putea să simtă asta - şi ştia că, în mod ironic, parte din acea schimbare era rezultatul faptului că trebuise să lase în urmă amintirea atâtor lecţii. Toată viaţa ei fusese o fiinţă autoritară şi o perfecţionistă. Acum, că tânjea să întrupeze fiecare dintre principiile pe care le aflase, descoperea că pe cele mai multe nu şi le putea aminti. Cum să practici, dacă nu îţi aminteşti?

Aşa că, mama a decis că era vremea să fie mai blândă cu sine... Şi cu alţii. Poate că de asta mai lasă, uneori, un pic de praf să se aştearnă prin casă şi nu mai poartă o sticlă de dezinfectant cu ea în trusa de vacanţă, ca să şteargă chiuvetele din camerele de hotel - poate că de asta a început să accepte lucrurile aşa cum sunt.

Pe când căruciorul era împins pe coridor, tatăl meu apăru lângă mama, ţinând pasul cu acesta. Ea îi făcu semn să se apropie. „Când ajungem înapoi, în salon”, îi şopti, „am să-ţi spun ceva ce am fost programată să uit.”

Când au ajuns în cameră şi au rămas singuri - în afară de alte două bolnave, mama şopti: „Sonny, nu repeta nimic din ce am să-ţi spun. Oamenii o să

Când termină, epuizarea începu să o tragă spre somn. îl rugă pe tata să meargă acasă şi să scrie totul pe hârtie, cât putea de repede. Informaţiile acestea erau prea preţioase, pentru a fi pierdute, El fu de acord.

Când se trezi, era cu faţa la femeia din patul de alături. Mama o recunoscu din ziua precedentă. Primul ei gând a fost un tulbure: „ *Vai,e groaznic de urâtă!* Apoi îşi spuse: „Stai puţin. Tocmai ai trăit revelaţia că înfăţişarea unei persoane nu contează.” Ironia o făcu să râdă.

„Ai vorbit toată noaptea, când te-ai întors de la naştere”, îi spuse colega de cameră,

„Da?”

„Da, recitai din Scripturi.”

„Ce spuneam?”

„Nu ştiu, Vorbeai în limbi.”

Vorbea în limbi? Mama nu cunoştea nici o limbă străină sau veche şi nu ştia să recite nimic altceva decât Psalmul 23 - şi asta numai în engleză,

Se întinse înapoi în pat. Atâtea întrebări! Dacă înainte încă mai avea dubii despre ce i se întâmplase cu o zi înainte, acum nu le mai avea. In sala de naşteri se întâmplase ceva foarte neobişnuit, Ştia că nu fusese un vis, fie şi numai pentru că visele nu te fac să te schimbi - nu într-un mod atât de profund, Cum să intri într-un vis, fiindu-ti frică de moarte şi să te întorci nu numai fără acea frică, dar chiar cu o stare de uşurare legată de ea - şi convinsă că *întotdeauna* te vei simţi aşa?

Mama voia să pătrundă mai adânc în experienţa sa. în special, voia să ştie exact ce se întâmplase cu corpul ei în sala de naşteri, pe când conştiinţa îi era departe, în comuniune cu fiinţe de

copilul în poziţia normală pentru naştere - o practică foarte obişnuită pe vremea aceea.

Codul tăcerii

O naştere normală?

Asta nu putea fi adevărat. Expresia „naştere normală” nu coincidea cu: „O pierdem”.

Mai departe, mama le-a întrebat pe asistentele care au fost alături de ea înainte sau în timpul naşterii, dar nu păru să găsească pe nimeni care să-şi amintească faptul că a vorbit în limbi, sau să recunoască existenţa vreunei probleme.

„Totul a fost în regulă”, i s-a spus.

Dacă doctorii şi asistentele ar fi fost singurele persoane prezente la naştere, probabil că totul s-ar fi sfârşit aici. Dar, într-un sfârşit, mama şi-a amintit de o infirmieră care fusese şi ea în sala de operaţie în timpul naşterii. Infirmierele aveau o muncă ce le ţinea în umbră. Ele îşi făceau treaba în linişte şi eficient, fără să iasă în faţă. Adesea treceau neobservate şi aproape întotdeauna erau subapreciate. *Infirmierele nu au prea multe motive să ascundă adevărul atunci când lucrurile n-au mers cum trebuie.*

Aşa că mama a întrebat-o pe infirmieră, spunându-i: „ştiu că mi s-a întâmplat ceva în sala aia de operaţii”.

După o pauză lungă, pe infirmieră o străbătu un fior. „Nu pot să vorbesc despre asta, dar tot ce *pot să-ţi* spun este că.„ *ai avut noroc.* ”

O pierdem?

Ai avut noroc?

Asta era suficient să confirme ceea ce mama ştia deja: într-adevăr, *se întâmplase ceva* neobişnuit în acea zi, în sala de naşteri - ceva ce trecea cu

întâmplase, nu ca la o experienţă „în apropierea morţii”, ci ca la o experienţă de „viaţă după moarte”.

„Experienţa în apropierea morţii” este un termen diluat, Mama nu fusese *„ în apropierea* “morţii. Mama *murise.* Şi, la fel ca alţii care au murit şi s-au întors - şi ea s-a întors alt om, înţelegea acum că tot ce îi punea viaţa înainte - „bun” sau „rău” - era exact ceea ce îi trebuia sufletului ei pentru a progresa. „Vii *înapoi...* până ce înveţi cum trebuie.”

Totul face parte din evoluţie. Lecţia aceasta s-a dovedit a fi una foarte potrivită şi oportună. Tocmai mă născuse pe mine şi - în ochii ei - eu ieşeam din tărâmul obişnuitului, chiar din momentul naşterii mele.

Să fi fost asta doar o simplă exagerare maternă?

E posibil, numai că mama insistă că, de cum a dat cu ochii de mine prima oară, în ziua după ce mă născusem, a văzut că eram neobişnuit.

Eram singurul nou-născut din secţie. Ea intră şi, cu sticla de lapte în mână, se apropie de pătuţ şi privi înăuntru.

Eu eram culcat pe burtă, treaz.

„Salutare, micule străin”, spuse ea, „Tu şi cu mine împotriva lumii întregi. Tu şi cu mine.”

Sunetul vocii ei mă făcu să mă ridic pe antebraţe şi, ri- dicându-mi căpşorul instabil, să mă întorc încet înspre stânga, apoi încet înapoi, înspre dreapta, ca şi cum mi-as fi analizat noile împrejurimi. Mama privi cu uimire. Era oare cu putinţă? întotdeauna i se spusese că muşchii unui nou-născut erau mult prea slabi ca să poată face

Aproape că învăţase. Aşa că, mama făcu un compromis - împături un şerveţel şi îl puse între sticlă şi tăblia mesei, apoi se aplecă să mă ia în braţe.

Se îndrăgostise de mine, din clipa în care m-a văzut. Mai târziu, când veni doctoriţa să o examineze, mama îi spuse cum îmi ridicasem capul. Doctoriţa spuse ferm: „Nu poate să facă aşa ceva.” Apoi plecă să mă examineze, în sala de nou-născuţi.

După o secundă, mama auzi vocea doctoriţei, din încăperea alăturată. „Măi să fie” zise ea, cu vocea aproape dojenitoare, „n-ar trebui să poţi face

CAPITOLUL TREI

Lucruri copilăreşti

„Copiii spun cele mai îndrăzneţe lucruri.

Art Linkletter

Copil fiind, învăţam repede, dar mă plictiseam cu uşurinţă. Aveam o imaginaţie bogată şi o dispoziţie foarte schimbătoare, eram atent şi neglijent, iubitor şi egoist.

Ca majoritatea copiilor mici, eram convins că Universul se învârtea în jurul meu şi al nevoilor mele. Şi de ce nu?

În mintea mea, existau puţine obstacole între ceea ce doream şi ceea ce mă aşteptam să primesc. Credeam că totul trebuie să se petreacă aşa cum vreau eu. Totul.

Inclusiv planificarea familială.

Mama simţi în pântece primele mişcări ale unei noi vieţi, cam pe la vremea când eu împlineam doi ani.

Senzaţia veni sub forma a două „licăriri” distincte, astfel că a fost convinsă că poartă gemeni. O echipă de ginecologi a încercat să o convingă că greşeşte, deşi burta îi creştea în neştire. Era o femeie înaltă şi subţire. Din spate, îi vedeai doar silueta înaltă şi zveltă, dar când se întorcea, apărea un profil atât de spectaculos, încât

Câteva luni mai târziu, mama era din nou în sala de naşteri, dar de data asta i s-au dat calmante. N-a mai auzit motoare şi n-a mai avut parte de nici o odisee.

„Rezistă”, îi spuseră doctorii, printr-o ceaţă aproape suportabilă - şi aşa făcu, apoi adormi. După scurt timp, o treziră. „Felicitări, aveţi o fetiţă minunată”. Mulţumită (şi ameţită), dădu din cap şi adormi din nou. După câteva minute, o treziră din nou. „Rezistă.” *Bine,* gândi ea, *ştiam că aşa o să fie.* Aşa că, încă o dată, îi ascultă.

Următorul lucru pe care îşi aminteşte să-l fi auzit este, „Felicitări, aveţi un băieţel minunat.” Ştiind că se terminase, îşi dădu voie să alunece într-un somn profund.

Curând, o treziră din nou.

„Rezistă.”

„Doar nu mai vine unul!”

Au râs. „Nu, nu, asta e pentru tratamentul post-natal.” Când gemenii au ajuns, în sfârşit, acasă, a fost surprinsă să vadă că eu - primul ei născut - nu arătam prea mulţumit.

„Care e problema?”, întrebă ea.

„Nu i-am vrut”, am zis eu.

„Ai spus că îi vrei”, a răspuns ea blând.

„Nu, n-am spus.”

„Ai spus că vrei un frate şi o soră.”

Cu picioarele depărtate, cu pumnul drept înfipt în şold, mi-am privit mama în ochi: „Am spus că vreau un frate *sau* o soră. *Saaaauuu* o soră. Ia unul înapoi!”

Deschide uşa

Comportamentul precoce este uneori drăguţ, alteori nu - cam aşa stă treaba. De la o vârstă foarte fragedă, am avut o problemă cu autoritatea - şi o problemă încă şi mai mare cu plictiseala. Era o combinaţie volatilă. Dacă exista vreo crăpătură, cât de mică, pe care ştiam că nu aveam voie să o explorez, acolo mă duceam. Dacă era ceva ce nu ar fi trebuit să fac, cel mai probabil cam aia aveam să fac. După cum spunea mama, ca să-mi fac de lucru, devenisem foarte inventiv cu tot felul de „trucuri” şi explicaţii. Mă duceam să mă culc doar ca un mod de a reîntineri. Şi, chiar şi aşa, îmi era teamă că aş putea să pierd ceva, în timpul cât dormeam.

Un exemplu de astfel de trucuri o implică pe bunica mea din partea mamei, „Nana”, într-o zi, nu la mult timp după ce fratele şi sora mea fuseseră aduşi acasă, Nana a venit să stea cu ei. Asta îi dădea mamei o pauză de care avea mare nevoie. Fratele şi sora mea erau în pătuţurile lor, iar eu eram ocupat temporar cu televizorul. Trei oale mari de aluminiu - una plină de scutece, celelalte cu biberoane, fierbeau de zor pe aragaz, iar o grămadă de rufe tocmai se uscaseră în beci. Nana coborî să ia rufele. Harnică, rapidă şi practică, Nana încerca să se grăbească, pentru că ştia că nu era chiar cel mai înţelept lucru să mă lase pe mine singur, prea mult timp. Cu braţele încărcate de rufe calde, proaspăt uscate şi împăturite, începu să urce scările. Uitându-se peste maldărul din braţe, văzu dintr-o dată uşa beciului începând să se închidă, încercă să se grăbească, dar uşa se trânti, înainte să poată ajunge sus. Broasca se încuie.

Sprijinindu-se de uşă, cu maldărul de rufe în braţe, Nana îşi eliberă o mână şi încercă clanţa. Nu

Nana ştia că un ton ferm nu ar fi mers cu mine. Dar nu avea de gând să se lase dusă de nas de un mucos, oricât de precoce ar fi fost el - mai ales când trei oale de apă fierbeau într-o încăpere şi doi bebeluşi dormeau în cealaltă. Aşa că, încercă să abordeze situaţia în alt fel. „Pun pariu că nu poţi să ajungi la clanţă”, zise, mizând pe încăpăţânarea mea.

„Ba pot”

„Pun pariu că nu poţi”

Se făcu tăcere.

Pe Nana o trecură sudorile. Aproape că putea să audă zumzetul din creierul meu care testa situaţia. Dar într-un sfârşit, aşa cum sperase şi ea, trebui să dovedesc că pot.

Am împins puţin de clanţă. Ea o auzi zornăind uşor.

„Pun pariu că nu poţi să o deschizi”, spuse ea.

„Ba pot.”

Încă o dată, se auzi provocarea deghizată în cuvinte spuse cu o voce dulce: „Pun pariu că nu poţi”.

Iarăşi, o pauză lungă. Rufele deveneau din ce în ce mai grele. Mecanismul de închidere era un mic buton, care se împingea şi se rotea. Făcea un mic *clic,* atunci când era eliberat - Nana aştepta sunetul ăsta. Trebuia să se mişte repede. Nu voia să mă rănească, deschizând uşa prea repede, dar se putea prea bine ca asta să fie singura ei şansă.

N-am putut să rezist.

Clic.

Nana împinse repede uşa, care se deschise mai rapid decât se aşteptase. Rufele, călduţe încă şi proaspăt împăturite, se împrăştiară pe podea. Eu

În nori

Nana era mama mamei mele, iar „Bubba” era cea a tatei. Bubba era o bunică blândă, puternică, în stilul lumii vechi, care venea cu pupăturile acelea grase, ţoşcăite, pe obraz, de modă europeană - genul care ar face să roşească până şi un bolovan. Era plină de viaţă, cu o energie debordantă şi cu un simţ al umorului libertin, care punea deseori în încurcătură rudele mai „conservatoare”.

În vacanţe, se aşeza lângă mine la masa de seară, iar când rămâneam la ea peste noapte, mă scotea dimineaţa în grădină, să culeg căpşuni şi alte fructe şi apoi pregătea un mic dejun uriaş şi minunat. Apoi mă purta într-o singură mână, ca pe o pană, în timp ce făcea curăţenie, ştergea praful, dădea cu aspiratorul şi vorbea la telefon, îmi plăcea toată mişcarea aceea, sentimentul acela de a călători prin spaţiu, fără a-mi folosi picioarele. Mai mult şi mai repede, asta voiam. Of, ce mult o iubeam pe bunica!

Într-o zi de ianuarie, Bubba a plecat la spital şi nu s-a mai întors niciodată.

Se pare că, stând în patul de spital, a simţit o durere în piept, s-a întins înspre buton să cheme asistenta - dar nu a mai ajuns. Acum, Bubba plecase brusc din viaţa mea, iar părinţii mei trebuiau să facă faţă acestei situaţii.

„S-a dus la culcare”, mi-au spus, „şi nu se va mai trezi.” M-am gândit puţin la asta, apoi am eliminat varianta. „Eu pot să o trezesc”, am zis. „Pun pariu că dacă îi punem trei aspirine în gură şi dacă sar pe burta ei în sus şi în jos, o să se trezească”. Săritul în sus şi în jos pe stomac era strategia mea suplimentară, ceva care să fie de

Nu mi s-a dat voie să particip. Părinţii mei au simţit că, la vârsta de cinci ani, ar fi prea traumatic pentru mine să văd corpul neînsufleţit al bunicii mele. Bubba plecase; toată lumea apucase să-şi ia rămas-bun, în afară de mine. Noaptea, stăteam în pat şi mă gândeam la ea. Uneori plângeam în tăcere, îmi era dor de ea şi, deşi la acea vreme nu înţelegeam conceptul - nu aveam sentimentul unei *încheieri.*

Între timp, însă, ştiam că, deşi nu apucasem să-mi iau rămas-bun de la Bubba, ea nu mă uitase. Ştiam exact unde este şi ştiam că mă veghează, aşa cum o făcuse întotdeauna. Ştiam, pentru că mă ajuta atunci când „aveam nevoie” - de exemplu, atunci când mă jucam afară cu prietenii mei şi începea să plouă.

Toată lumea voia să meargă acasă şi astfel jocul s-ar fi terminat, aşa că le spuneam: „Aşteptaţi aici; mă întorc imediat.” în timp ce toată lumea se strângea sub poartă, eu alergam în partea laterală a casei, unde nu mă putea vedea nimeni. Apoi, priveam la cer şi spuneam: „Bubba, te rog, poţi să faci să se oprească ploaia?”

Şi, de cele mai multe ori, ploaia se oprea. Se părea că, la urma urmei, Bubba nu mă părăsise.

În conflict cu şcoala

Curând, a venit vremea să merg la grădiniţă. Din momentul în care am păşit pe uşă, şcoala m-a plictisit aproape de moarte. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam visând cu ochii deschişi, dar nu aveam fanteziile obişnuite ale unui băieţel - să mă joc cu mingea, să înving monştri (deşi uneori mă mai luptam cu câte o tornadă uriaşă, dar... nu asa facem cu totii?). De cele mai multe ori, îmi

Mă mai preocupau şi fapte despre care ştiam că se pot face - cum ar fi să-mi trec mâinile prin pereţi. Eram sigur că, dacă reuşeam să mă încui în camera mea vreo trei zile, aş fi putut să-mi dau seama cum se face asta. Dar - destul de ciudat, nimeni nu părea să mă lase să o fac. Probabil că încercaseră când erau copii şi hotărâseră că era o pierdere de vreme.

Dacă educatorilor nu le plăcea faptul că visam cu ochii deschişi, probabil că lipsa mea de atenţie le displăcea şi mai mult. Adesea chiar deranjam foarte tare: mă purtam urât şi atrăgeam atenţia asupra mea, sau îi ignoram şi mă pierdeam în propria mea lume.

înainte să se termine primul meu an de grădiniţă, deja avusesem atâtea probleme, că - într-un sfârşit - mama izbucni în plâns în faţa directoarei:

„Când o să se termine?”, suspină ea, nepotrivit, cu aceleaşi cuvinte pe care le folosise când mă născusem.

„Când va apărea ceva care îi va atrage interesul”, spuse directoarea.

„Când se întâmplă asta?”

„Se poate întâmpla oricând.” Directoarea se opri, apoi izbucni într-un râs neputincios.

„În cazul fiului *meu,* asta s-a întâmplat la facultate.” Nu era vorba că nu mă interesa nimic; doar că nimic din ce mă interesa nu se manifesta la scoală. Când bunicul mi-a dat o cutie de ceasuri vechi, stricate, am fost fascinat.

Pe vremea aceea, ceasurile erau nişte mistere complicate, alcătuite din părţi mici, care interacţionau între ele (înainte de revoluţia digitală).

De fiecare dată când i se strica unul dintre

mă joc cu ele, oricum. Ceea ce am şi făcut. Am întors unul şi a început să ticăie. Am întors încă unul şi acesta pomi, apoi se opri. Cel de al treilea nu se lăsa întors deloc, aşa că l-am scuturat puţin. L-am ţinut strâns, vreme de câteva minute, pe cel care pornise şi apoi se oprise. A pornit din nou şi a continuat să meargă. L-am ţinut pe cel pe care îl scuturasem şi a pornit şi el. Curând, „reparam" ceasurile vechi ale prietenilor mei. Cred că, într-un fel, e principiul opus celui care face ca ceasurile să se strice, atunci când le poartă anumite persoane.

Dar, pentru unii, faptul că aveam capacitatea de a repara ceasuri fără să le deschid nu era la fel de important ca a colora un contur şi a recita corect poezii pentru copii.

Problemele mele de natură şcolară au fost considerate destul de severe, astfel că, în clasa a doua sau a treia, a venit la noi acasă o asistentă socială, să verifice mediul în care trăiam şi să vadă de ce nu aveam rezultate la şcoală. La puţin timp după ce a venit, am întrebat-o dacă poate să-mi explice ce înseamnă „infinitate". Tulburată, sări în picioare şi ţâşni afară din casă.

„Va trebui să vorbesc cu directorul despre asta", strigă ea peste umăr. Dacă a făcut-o, nu mi-a spus niciodată ce a aflat de la director.

De data aceasta, încheiere

Aveam un bun motiv să contemplu lucruri de natură infinită, pentru că, în aceeaşi perioadă, aveam să sufăr încă o pierdere: căţeaua mea, Silk. Era un Doberman Pinscher şi avea aproape doi ani când mă născusem eu, dar s-a descurcat cu graţie în noul context al comportamentului meu infantil -

copil şi că aveam nevoie de iubirea şi de protecţia ei.

Îmi plăcea să simt lucrurile reci la atingere, inclusiv urechile lui Silk. Când dormea lângă patul meu, îmi strecuram braţul într-o parte şi îi apucam uşor urechea răcoroasă între două degete, într-un târziu, atingerea îi încălzea urechea (ceea ce nu voiam), aşa că treceam la cealaltă ureche, apoi reveneam, când aceasta devenea prea caldă. Când ambele urechi deveneau prea calde pentru a fi interesante, o lăsam pe Silk afară, ca să se răcorească din nou.

După vreo zece minute, se auzea un lătrat la uşa din faţă - semnalul ei - şi ştiam că era pregătită să intre şi să o mai facem o dată. După două cicluri complete ale acestui ritual, adormeam.

Când am împlinit zece ani, Silk avea doisprezece (adică 84, în ani câinilor), iar sănătatea ei se şubrezise. Mama şi tata făcuseră o înţelegere ca, în momentul în care nu se mai putea face nimic pentru ea, să n-o lase să sufere, ci să o adoarmă. Acesta fusese anul cel mai greu pentru Silk. Fuseseră momente când, deşi încerca, acest câine care mă ajutase să învăţ să merg nu mai putea, pur şi simplu, să stea în picioare.

Pentru un adult, era tulburător să vadă asta - şi cu atât mai mult pentru un copil. Mi-a zdruncinat întreaga lume.

Venise vremea să fie dusă la veterinar - şi eram destul de siguri că aceasta avea să fie vizita *aceea.*

Era aproape de Ziua Recunoştinţei. Am decis să mai aşteptăm o zi sau două, până după sărbătoare. De Ziua Recunoştinţei, mama i-a dat lui Silk o farfurie mare cu came de curcan, cu sos, piure de cartofi şi umplutură. Silk, care nu prea

Stând în sala de aşteptare, cu mirosurile alea medicinale şi cu pozele de câini jucând cărţi, â la Norman Rockwell, totul mi s-a părut atât de rece.

Tata a ieşit şi mi-a spus că se terminase: Aveau să o adoarmă pe Silk. Voiam să fiu acolo? L-am urmat pe tata şi pe veterinar, pe când o duceau pe Silk pe culoarele vechi, afară, pe o uşă din spate, într-o curte. Mi-am luat rămas-bun de la ea, apoi am privit cum veterinarul i-a făcut injecţia.

După câteva secunde, se prăbuşi uşor la pământ. Apoi, au ridicat-o şi au pus-o într-un cuptor de crematoriu.

În noaptea aceea şi în multe nopţi care au urmat, am plâns mereu, ca după cineva iubit.

Dar de data asta existase un final. Infinitatea nu mai părea atât de departe, nici eternitatea atât de lungă.

Natură / educaţie

Grădiniţa s-a transformat în şcoală primară, iar conştiinţa mea de sine s-a dezvoltat, încă mă mai plictiseam cu uşurinţă şi petreceam o grămadă de timp visând cu ochii deschişi, însă, în rarele ocazii când se nimerea să am un profesor care mă provoca şi mă inspira cu adevărat, depăşeam orice aşteptări. Din păcate, atunci - ca şi astăzi - astfel de profesori erau excepţia, nu regula.

Atmosfera de acasă mi-a permis să mă dezvolt mai mult decât vârsta pe care o aveam.

Părinţii mei mă tratau ca pe un adult: nu-mi vorbeau de sus, mă includeau în conversaţii şi în decizii, tratându-mă ca pe o persoană ale cărei opinii contau.

În fiecare zi, abia aşteptam să vin acasă de la

(Şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai minunate, acest grup divers o inspira pe mama să facă feluri de mâncare delicioase, cu gusturi şi arome minunate.)

Întrucât cei din casa mea erau atât de deschişi şi eu fiind în contact cu atât de mulţi oameni diferiţi, era absolut normal să am în continuare o problemă cu autoritatea părtinitoare, dictatorială - sau, poate că ar trebui să spun că autoritatea părtinitoare şi dictatorială a continuat să aibă o problemă cu mine.

Administraţia liceului era foarte riguroasă cu privire la punctualitate. Deşi locuiam la o mică distanţă de campus, aproape întotdeauna întârziam dimineaţa. Un minut azi, unul poimâine - nu mare lucru, pentru oricine în afară de conducerea şcolii. Dacă elevii ajungeau la şcoală după ce suna clopoţelul, trebuiau să aibă un certificat de întârziere.

Problema era că şcoala nu le elibera elevilor certificate de întârziere, decât dacă aveau un bilet de acasă. Toate se petreceau însă pe neaşteptate, astfel încât nu aveam cum să ştiu când urma să întârzii şi nu puteam să iau bilet de la mama, decât dacă mă întorceam ca să i-l cer. Astfel, ar fi trebuit să pierd mereu prima jumătate a orei. De ce îmi era atât de greu să ies din casă cu numai 15 minute mai devreme?

Nu avea nici un sens - dar nici nu s-a schimbat nimic. Pur şi simplu, părea că nu funcţionez în aceiaşi parametri de timp ca restul lumii; mă gândeam că, dacă plec de acasă în fiecare dimineaţă la 8.01 şi merg destul de repede,

Într-o zi, administratorul cu disciplina din şcoală m-a văzut că îmi scriam singur biletul de întârziere. Era un tip plin de sine, fost militar, al cărui fiu ar fi putut fi dat ca exemplu de copil cu probleme de comportament (te cam pune pe gânduri, nu?). Arătând înspre biletul pe care îl scriam, izbucni, cu o importanţă de sine indignată: „Ce faci?”

„Îmi scriu un bilet de motivare a întârzierii”, a venit răspunsul meu calm.

„O să trebuiască să cobori la camera de penitenţă, pentru că falsifici semnătura mamei tale.”

„Nu, n-o să cobor. A falsifica înseamnă să o fac fără ca ea să ştie, sau fără consimţământul ei. Iar eu le am pe amândouă.”

Răspunsuri ca acesta nu le erau prea dragi profesorilor mei. „Cum te cheamă?”, mă întrebă administratorul.

„Eric Pearl.” M-am ridicat, mi-am adunat lucrurile şi l-am privit pe om în ochi. „P-E-A-R-L”.

Apoi m-am întors şi am pornit înspre clasa mea.

Astfel s-a desfăşurat viaţa mea, presărată cu asemenea întâmplări-lecţii. Tata era co-proprietar al unei companii de automate, pe care o conducea împreună cu fratele şi cu tatăl lui. Mai era şi poliţist voluntar.

Mama stătea acasă şi ne creştea pe noi trei. Uneori, mai era şi model şi modera emisiuni de modă.

Tata ieşea din casă înainte de 7.00 dimineaţa, iar la acea vreme mama ne împingea micul dejun pe gât, ca o pasăre ce-şi hrănea puii. Nu plecai până nu mâncăi bine la micul dejun şi nu aveai cutiuţa pentru prânz plină, cu toate cele patru

Mai departe

Am descoperit repede că terminarea liceului nu însemna „libertate”: părinţii mei erau hotărâţi să mă ţină aproape, lângă ei. Dar, ca de obicei, eu aveam alte idei. De ce să rămân în New Jersey? Voiam să merg la facultate în California. Suna de parcă as fi spus „Polul Nord”.

„E prea departe”, au insistat mama şi tata. Discuţia rezonabilă s-a transformat în dezacord din ce în ce mai mare, care a evoluat la ţipete.

Într-un sfârşit, s-a ajuns la un compromis: puteam să merg la facultate la Miami, în Florida.

Părinţii mei credeau că planul ăsta e sigur - nu numai că Miami era de două ori mai aproape de casă decât California, dar bunicul meu din partea tatălui, Zeida - cel care îmi dăduse cutia de ceasuri când eram copil - se mutase acolo, nu la mult timp după ce murise Bubba. Ideea era că Zeida ar fi putut să stea cu ochii pe fiul risipitor. La urma urmei, eram primul născut al primului născut.

Acesta s-a dovedit a fi modul în care părinţii mei m-au pierdut pentru un an întreg.

M-am înscris la Universitatea din Miami.

Părinţii îmi spuseseră tot timpul că puteam să fiu *orice* doream să fiu şi puteam să fac orice îmi puneam în minte. Să creşti cu un astfel de concept era dătător de putere, dar pentru mine, lipsa aceasta de busolă interioară a devenit o problemă din ce în ce mai mare, pe măsură ce creşteam şi am început să mă gândesc la o carieră. Fii orice şi fa orice nu îmi dădea o orientare prea exactă. Chestia era că nu mă interesa nimic, aşa că nu aveam cu ce să „îmi pun mintea”.

M-am dedicat imediat... unui traseu educaţional complet incoerent, în decurs de un an,

Zeida a observat că, trăind independent în Miami, evoluam - şi dorea să vadă acest proces continuând. Fără a le cere permisiunea părinţilor mei, deschise uşa posibilităţii ca eu să-mi petrec anul al doilea în Mediterană. Perspectiva era foarte interesantă. Pe când prin cap mi se învârteau viziuni cu Roma şi cu Atena, Zeida se pomi să „definească” *Mediterană.* Avea şi un nume de alint - îi spunea *Israel.* Cu un pas înaintea situaţiei, ca de obicei, Zeida scoase la iveală o broşură despre un curs de un an la Ierusalim - un program pentru studenţii americani. Apoi s-a oferit să subvenţioneze aventura. Cum ar fi putut părinţii mei să spună nu?

Mai mult decât lapte şi miere

Cei mai mulţi dintre studenţii care au plecat în Israel s-au dus acolo aşteptându-se să-L vadă pe Dumnezeu coborând din ceruri şi laptele şi mierea să curgă pe străzi. Au fost dezamăgiţi. Eu însă m-am dus acolo aşteptând ceva mai mult decât un an în afara Statelor Unite - deci, nimic nerealist care să-mi stea în cale, astfel că am sfârşit prin *a mă îndrăgosti* de tot. Călătoria în ţara Sfântă era cel mai puternic an din viaţa mea de până atunci. Până şi azi mă trezesc din vise în care sunt acolo, printre oamenii, templele vechi şi peisajele uluitoare ale Muntelui Sinai,

La întoarcerea în State, am revenit exact la viaţa pe care o lăsasem în urmă. Indiferent ce aş fi găsit în ţara Sfântă, ea nu-mi dezvăluise adevăratul meu scop - sau, dacă o făcuse, eu nu-l recunoscusem. Acum eram înapoi, confruntându-mă cu aceeaşi dilemă: să-mi aleg un domeniu de studii

Pozele lor „înainte” şi „după” au fost tot ce mi-a trebuit, ca să mă hotărăsc să merg şi eu la şedinţele de masaj.

Şedinţele au sfârşit prin a-mi schimba modul de a gândi şi au părut a mă deschide unui mod mai cuprinzător de a vedea lumea. Construită pe baza conceptului unui circuit de feedback între minte şi corp, teoria Rolfingului este că, prin eliberarea muşchilor, unul câte unul, se eliberează şi durerea acumulată - fizică şi emoţională, veche şi nouă. Adeseori, trecând prin aceste şedinţe, te eliberezi de experienţe vechi, pe măsură ce te eliberezi de disconfortul adus de ele. Ca rezultat, atât corpul tău fizic, cât şi emoţiile sunt adeseori transformate. Această nouă existentă, eliberată de multe dintre durerile vechi, îţi dă voie să te mişti, să stai şi să ai o postură diferită. Iar atunci când îţi schimbi postura - adică, atunci când ocupi un alt spaţiu fizic - ocupi şi un alt spaţiu emoţional.

Impresionat deopotrivă de concept şi de rezultate, m-am gândit să devin şi eu maseur specialist în Rolfing. Dar părinţii mei au simţit că Rolfingul se putea dovedi a fi o modă trecătoare, lăsându-mă astfel izolat profesional. Poate, au sugerat ei, aş putea să mă gândesc la o carieră într-un domeniu al îngrijirii sănătăţii, care era dovedit ca util: chiropractica. Dacă nu-mi aducea nimic altceva, măcar aveam o diplomă pe care să mă sprijin. Am convenit să merg la Brooklyn şi să vorbesc cu un chiropractician căruia i-am fost prezentat de un prieten de familie. Doctorul mi-a prezentat filosofia elementară din spatele artei şi ştiinţei chiropracticii. A explicat că există o inteligenţă universală, care păstrează organizarea

Atâta timp cât comunicarea între corp şi creier este deschisă şi se desfăşoară liber, ne menţinem în starea noastră potenţială, optimă, de sănătate. Atunci când una dintre vertebre se răsuceşte, sau se deplasează de la locul ei, aceasta poate exercita o presiune asupra nervilor, inhibând sau întrerupând comunicarea între creier şi partea din noi alimentată de acei nervi. Ca urmare a acestei interferenţe, celulele noastre încep să slăbească, la fel ca şi rezistenţa noastră, permiţând apariţia *stării de disconfort,* care este premergătoare bolii. Astfel, ceea ce face un chiropractician este să îndepărteze interferenţele cauzate de aceste dezalinieri (numite *subluxări]* din coloana vertebrală şi să permită forţei vitale să-şi reia cursul, readucându-ne la starea sănătoasă de echilibru.

Cu alte cuvinte, asta înseamnă vindecare prin îndepărtarea cauzei, nu prin acoperirea sau tratarea simptomului.

Când mi-am dat seama, dintr-o dată, că durerile de cap ale oamenilor nu erau rezultatul unei deficienţe congenitale de aspirină în sânge - aşa cum ne făceau să credem reclamele pe care le vedeam - şi că puteam să fac ceva ca să ajut, m-am decis să devin chiropractician. Nu m-am oprit să mă gândesc la absurditatea acestui pas, nici nu am prevăzut rolul pe care avea să-l joace această decizie în viaţa mea, până la urmă. Sincronicitatea nu era un concept pe care îl aveam la nivel conştient, Dintr-o dată, s-a făcut un clic. Am fost inundat de amintiri ale unor fantezii din copilărie - sau, să fi fost viziuni? - în care ajutam oamenii, ca Oracolul din Delphi. Poate că asta era o cale să fac

CAPITOLUL PATRU

O nouă cale a descoperirii

„Bineînţeles că ai aptitudini de vizionar; doar că nu îţi dai seama de asta.

prietena mea, Debbie Luican

Înapoi la şcoală

Chiropracticianul din Brooklyn cu care vorbisem, îmi recomandase Colegiul de Chiropractică Cleveland, din Los Angeles. Am făcut cerere acolo şi m-au acceptat.

Aşa s-a întâmplat că, până la urmă, părinţii mei şi-au pierdut fiul - şi l-au pierdut în favoarea Californiei, acolo unde voisem să merg de la bun început.

Pe de altă parte, într-un sfârşit, s-au ales cu un doctor - prin urmare, presupun că toate s-au echilibrat.

Prima mea zi la colegiul de chiropractică îmi va rămâne mereu în amintire. Grupa de boboci era mare - peste 80 de studenţi. A trebuit să se dea la o parte un perete, temporar, ca să putem încăpea în două săli. Instructorul ne-a cerut fiecăruia dintre noi să spunem, pe scurt, care erau motivele pentru care doream să devenim chiropracticieni.

A început cu studentul care stătea în primul rând, în capătul din stânga - care, desigur, s-a nimerit să fie cel mai îndepărtat de locul unde stăteam eu, în colţul din dreapta, în spate. De

un alt student care se vindecase de cancer; o fată căreia îi revenise vederea; o alta care scăpase de migrenele ce o chinuiau de o viaţă - şi aşa mai departe, o litanie nesfârşită de vindecări permanente, care depăşeau domeniul a ceea ce era obişnuit să audă oricine care nu era chiropractician - iar eu în mod special. Zeida încă îi mai numea pe chiropracticieni „ăia care îţi pocnesc spatele”.

Într-un sfârşit, mi-a venit rândul să vorbesc. Optzeci şi trei de capete se întoarseră să-mi audă povestea - ultima din acea zi. Oare povestea mea avea să fie sfârşitul apoteotic, care să-i arunce pe toţi din încăpere, direct pe o nouă şi strălucitoare cale a vieţii lor? Nu cred. Eram singura persoană din încăpere care nu fusesem niciodată la un chiropractician. DL. acest motiv, încă nu prea ştiam ce este un chiropractician. îmi aminteam doar bucăţele din ce îmi spusese doctorul acela, în decursul întrevederii noastre de douăzeci de minute - ceva despre îndepărtarea interferenţelor şi despre a lăsa corpul să se vindece singur, înţelesesem premisa atât de bine, atunci când îmi fusese explicată, încât nu mă deranjasem niciodată să o testez, să o *analizez,* sau să vorbesc cu alţii despre ea.

M-am ridicat, m-am uitat peste mulţime şi m-am auzit spunând: „Ei bine... e ceva ce *sună frumos!'*

Dacă nu găseşti, înseamnă că te străduieşti prea mult

Aşa că, iată-mă înapoi la şcoală - dar lucrurile erau puţin diferite, de această dată. în primul rând, era o şcoală şi un curs pe care eu le *alesesem.* Asta

Într-o zi, a intrat în magazin un client - un cercetător de la un laborator de seismologie, ca să-şi cumpere pantofi. Cât a fost acolo, s-a întâmplat să menţioneze că, la laborator, se anticipase un cutremur ce urma să aibă loc în sudul Californiei, în următoarele 24 de ore.

„Aţi spus cuiva dintre ceilalţi angajaţi?”, am întrebat.

„Nu, nu am spus la nimeni.”

„Bine. Nu spuneţi nimic.” Am zâmbit.

Mi-a zâmbit ca răspuns, arătând că înţelege, apoi a plătit pantofii şi a ieşit din magazin. La câteva minute după ce a părăsit magazinul, am pretins că am o premoniţie şi mi-am anunţat colegii că aveam *sentimentul* că urma să fie un cutremur în următoarele trei zile.

Aşa cum „prezisesem”, s-a întâmplat. Toată lumea l-a simţit şi s-a vorbit de el şi la ştiri. Colegii mei de muncă au fost foarte impresionaţi.

După câteva zile - şi fără intervenţia unui seismolog - am avut sentimentul că avea să aibă loc un alt cutremur. Cu curaj, mi-am urmat norocul şi am dat de veste şi despre acesta. Credeţi sau nu, dar a mai fost un cutremur.

Era ca şi cum se declanşase ceva în mine.

În următorii doi sau trei ani, am prezis cu acurateţe 21 din cele 24 de cutremure.

Într-o după-amiază, colegul meu de cameră a ajuns acasă şi a găsit un bilet de la mine: *Va fi cutremur.* Mi-a spus mai târziu că, în momentul în care citea biletul, a început cutremurul. Prietena lui a stat tot timpul lângă el... ţipând.

într-o altă zi, mâncăm singur la un restaurant şi am simţit începuturile unui alt cutremur, de felul acelora care fac o mişcare de „ruliu”. Pe măsură ce creştea în intensitate, am privit în jur, în încăpere,

curgea în continuare, absolut monotonă şi normală.

Părea imposibil. Pământul încă se mai cutremura; îl *simţeam. A* fost cel mai lung cutremur cu ruliu pe care l-am trăit vreodată; totuşi, combinaţia dintre mişcarea sa ireală şi faptul că nimeni nu părea să-l observe m-a făcut să trag concluzia că, în realitate, nu se întâmplase. M-am întors la restaurant, cu coada între picioare.

M-am bucurat că cinam singur; ar fi fost puţin dificil să explic de ce fugisem aşa, brusc, în stradă…

Dar dacă nu fusese un cutremur adevărat, atunci trebuie că fusese un alt fel de premoniţie.

Nu putea să fie altă explicaţie.

Pe drum spre casă, de la restaurant, m-am oprit la curăţătorie să-mi iau rufele şi le-am spus proprietarilor că în seara aceea avea să se cutremure pământul. Au râs cu toţii.

Mai târziu, în timpul serii, ne lovi cutremurul.

Epicentrul era în Culver City, exact acolo unde locuiau cei care aveau curăţătoria.

După câteva săptămâni, când s-au strâns suficiente rufe murdare ca să umplu o jumătate de duzină de plase uriaşe, m-am dus iar la curăţătorie. Chinuindu-mă să văd ceva dincolo de primele trei plase pe care le căram, am căutat uşa cu piciorul. Deschizând-o cu atenţie, am fost nevoit să reperez tejgheaua cu degetele de la picioare.

Deodată, o voce răsună lângă mine atât de puternic, încât mă mir că n-am aruncat în aer toate şase plasele.

„El e! El e omul!”, strigă femeia din spatele

numai când îmi vedeam de treaba mea. Fără să-mi dau seama, aflasem un adevăr profund:
Dacă nu poţi să găseşti, înseamnă că te străduieşti prea mult

Reînvierea

Din când în când, puneam laolaltă destui bani din bugetul meu de student, cât să mă duc la un film, la colţul străzii pe care se afla apartamentul în care stăteam, într-o după-amiază, am ajuns exact la timp pentru al doilea film - sau filmul „B”, *Reînvierea,* Cu Ellen Burstyn. Desigur, era un film de categorie B doar pentru un timp, căci domnişoara Burstyn avea să fie nominalizată, mai târziu, la un premiu Oscar pentru cea mai bună actriţă, cu rolul din filmul acesta.

Reînvierea se bazează pe povestea unei femei, numită Edna Mae, care, după un accident de automobil, moare în sala de operaţie... şi revine la viaţă după aceea. La un moment dat, mai târziu, descoperă că are puterea de a vindeca - un fel de vindecare prin atingere. Doar atingând oamenii şi intrând, în acelaşi timp, într-o stare de iubire, oamenii se vindecau. Uneori le prelua boala sau infirmitatea - după ce o îndepărta de la ei, şi apoi îşi vindeca propriul corp. Alteori, vindecarea părea să se producă prin Graţie Divină, fără ca ea să trebuiască să preia nimic.

Am fost atât de fascinat de acest film, încât, după ce am stat să văd primul film - nu mai ştiu ce a fost - am mai văzut o dată *Reînvierea.* Apoi mi-am adus şi prietenii să-l vadă. După aceea, am adus şi alţi prieteni. Nu aveam nici o idee de ce eram atât de atras să văd filmul ăsta, de atâtea ori.

Nu văzusem şi nu citisem niciodată nimic pe tema asta, iar acest film descria cu enorm de mare acurateţe, experienţa mamei. De fiecare dată când îl vedeam, mă simţeam ca şi cum as fi tras cu ochiul la ceva ce îmi era, într-un fel, extrem de familiar. Ca şi cum puteam să văd aproape totul - aproape că îmi puteam aminti totul. Ceva...

Alte indicii

În perioada mea de explorare, am mai descoperit şi ceea ce se numeşte „psihometrie” - abilitatea sau arta de a culege informaţii despre oameni, atingând sau ţinând în mâini un obiect care le aparţine - de obicei, o bijuterie pe care au purtat-o. După ce am văzut pe cineva făcând acest lucru, am încercat şi eu şi am descoperit că acţiunea mă deschidea pentru a primi informaţii exacte despre oameni - chiar despre oameni pe care nu îi cunoscusem niciodată, în scurt timp, am descoperit două secrete despre acest proces: cu cât îmi mişcăm mai constant degetele pe bijuterie, cu atât mă concentram mai mult; apoi, cu cât vorbeam mai repede, cu atât informaţiile erau mai exacte. Explorarea insistentă a obiectului cu degetele părea să-mi liniştească mintea, într-un mod asemănător celui în care, la mulţi dintre noi, ni se relaxează şi ni se linişteşte mintea, atunci când conducem. Aparent, vorbirea mai rapidă nu-mi lăsa timp să mă gândesc de două ori. Prin liniştirea minţii, îmi veneau informaţiile, iar prin rapiditatea vorbirii, curajul de a le exprima.

Menţionez aceste idei, nu doar pentru că ele mi se păţeau ciudate, dar şi pentru că îmi indicau „alte” influenţe în viaţa mea, chiar şi în acei ani de început.

Ei bine, versiunea mea de a „merge la şcoală” consta adesea în a mă aşeza în spatele clasei şi a ridica mâna, doar atât cât să spun: „Prezent”, însă, ca şi în cariera mea şcolară anterioară, reuşeam să iau note bune ... în final, am terminat cu o diplomă de chiropractician. Fără să vreau, dovedisem că directoarea mea de şcoală din copilărie avusese dreptate.

Îmi găsisem ceva care mă interesa şi - până la urmă - chiar aveam să fac ceva cu viaţa mea.

Friguri şi vizitatori

Într-o zi a anului 1983, nu mult după ce am terminat colegiul, mi-am dat seama că mă simţeam cam răpus de vreme: aveam dureri în corp, mă durea capul şi aveam febră. Nu mă încânta prea tare să iau o aspirină ca să-mi scadă febra, căci ştiam că febra are scopul ei şi voiam să o las să-şi urmeze cursul. Aşa că m-am dus în pat, m-am înfofolit, am băut o groază de lichide şi m-am uitat la televizor (privitul la televizor este darul suprem al statului în pat, atunci când eşti bolnav).

Dar, după câteva zile, am hotărât că era vremea să întreprind ceva mai eficient, ca să determin febra să cedeze. Aşa că, în fiecare noapte mă înfăşuram în pături, transpiram şi schimbam cearşafuri şi pijamale, de cel puţin două ori.

În fiecare dimineaţă mă trezeam la fel ca în ziua precedentă, în sfârşit, am cedat şi am chemat un doctor. Mi-a prescris Tylenol cu codeină. Se vede treaba că astea au fost Tyle- *nol-cu-codeină-varianta-super-mari,* căci e nevoie de al naibii de multă codeină ca să mă dobori pe mine, în timpul unei vizionări maraton a filmului *îmi place Lucy.* Dar după ce am dat pe gât pilulele alea, tot restul

„musafiri”. Acolo, la capul patului, stătea un grup de „oameni”. Păreau să fie şapte, diferiţi ca formă şi dimensiune: unii înalţi, alţii scunzi, alţii aproape ca nişte pitici. Au rămas acolo doar atât cât să-i văd - şi cât să vadă că i-am văzut.

Apoi au plecat.

Înainte ca mintea mea să poată prelucra conştient ceea ce se întâmplase, am luat o gură de aer. Am simţit că respir ca şi cum ar fi fost prima oară când respiram în ziua aceea; ca şi cum, de când deschisesem ochii şi până ce „vizitatorii” mei plecaseră, nu aş fi respirat deloc. Am început să inspir şi am simţit - şi am auzit - un sunet slab, un zornăit în piept.

Dintr-o dată, am înţeles: *Mor.*

Mi-am sunat doctorul şi i-am spus că vin la el, apoi am sunat la un taxi şi am cerut să trimită o maşină cu aer condiţionat, căci era un val de căldură caniculară şi - cu febra mea, nu mai aveam nevoie şi de caniculă.

Abia puteam să stau în picioare, dar am ajuns la uşă şi afară, în stradă. A venit taxiul... fără aer condiţionat, bineînţeles, în plin delir, am urcat în el. La cabinet, doctorul mi-a făcut o radiografie la plămâni şi mi-a spus să mă duc direct la spital. „Nu te opri pe drum”, mi-a spus. Se părea că aveam pneumonie. Simţind că urma ceva mai mult decât o scurtă vizită, am luat un taxi direct acasă, să-mi adun pijamalele, periuţa de dinţi şi aşa mai departe.

Nu aveam asigurare medicală pe vremea aceea, aşa că la spitalul judeţean m-au lăsat să aştept o vreme, înainte să mă primească în salon, în dimineaţa următoare, m-au mutat într-o cameră în care am stat zece zile, cu tuburi de oxigen... şi mâncare ca cea pe care o primeşti pe orice linie

(Că veni vorba de creiere supraîncinse, aţi observat vreodată cât de asemănătoare sunt cuvintele *transpiraţie şi apariţie?* Ambele au doi i, doi p, cinci vocale, patru silabe... Şi oricare dintre ele îl poate crea pe celălalt.)

Deci, cine *fuseseră* oamenii aceia pe care îi văzusem la capul patului, acasă?

Ghizi?

Spirite?

Îngeri păzitori?

Un grup inter-dimensional de observatori?

Apariţii provocate de febra mea - cu alte cuvinte, o iluzie? Sau erau apariţii care existau cu adevărat, dar pe care le puteam vedea doar când aveam febră - adică, fiinţe ce locuiau într-unul din cele 11 planuri ale existenţei descrise (până acum) de teoria şi de tendinţele actuale ale gândirii cuantice?

Nu ştiu. Dar un lucru e sigur: dacă nu i-aş fi văzut pe acei vizitatori, în ziua în care mi-a hârâit pieptul, mi-as fi continuat regimul de sucuri şi înfofoliri - şi probabil că as fi murit, însă nu eram pregătit să o fac. Aveam alte planuri.

Şi poate că cineva, sau ceva, are planuri cu mine.

Reînvierea - din nou

Ca parte din procesul profesional pe care îl alesesem, am devenit, într-un târziu, „extern” - de fapt, un „doctor student” la cabinetul unui chiropractician calificat. Deşi plină de satisfacţii în multe privinţe, această fază a carierei noului chiropractician nu era chiar ceea ce am putea numi o perioadă lucrativă. Ca majoritatea oamenilor, am presupus că toţi doctorii ştiu cum să conducă un

Înţelegerea era că eu le dădeam cincizeci la sută din ceea ce luam de la pacienţii mei. Cum ei îşi tratau proprii lor pacienţi, să spunem, nu tocmai ca pe neamuri regeşti, nu a fost de mirare că pe ai mei îi tratau pe jumătate atât de bine.

Iar din cauza modului în care îmi tratau pacienţii, mulţi dintre ei nu s-au mai întors.

Venitul de numai cincizeci la sută din ceea ce încasam de la un fond imprevizibil de pacienţi abia mă ajuta să-mi plătesc chiria la birou sau la apartament. Cu cât lucram mai mult ca extern, cu atât datoram mai mulţi bani. Cu cât datoram mai mulţi bani, cu atât mai puţin îmi permiteam să plec - până ce, după trei ani, *a trebuit sa* plec - sau să renunţ de tot la cariera mea. Aşa că, am plecat.

Dar tot m-am ales cu ceva avantaje frumoase din acea experienţă. Unul dintre pacienţii mei avea o legătură directă cu filmul *Reînvierea* - care, după cum am menţionat, devenise unul dintre filmele mele preferate.

O pacientă era membră a Academiei de Arta şi ştiinţă a Filmului şi m-a dus la decernarea premiilor Academiei din acel an. Aşa că, iată-mă acolo, la balcon, privind spectacolul. Când m-am întors, am văzut că Ellen Burstyn, o candidată care stătuse în faţă, pe scena principală, venise şi se aşezase chiar în spatele meu.

Ce ciudat, mi-am spus. Nu observasem mai înainte că scaunul fusese gol.

După o vreme, s-a ridicat şi a plecat. Nu am mai văzut-o niciodată pe ea, în persoană - şi nici nu m-am gândit prea mult la acea întâlnire la distanţă atât de mică, sau la celelalte evenimente ciudate care îmi marcaseră viaţa - „fiinţele” de la capul

Fantoma din Melrose Place

Ca fost extern, fără prea mult timp sau bani, am pus mâna pe primul locşor care corespundea bugetului meu - un dormitor într-un apartament cu două camere la mansardă, în Melrose Place - pe care îl împărţeam cu doi psihologi. Melrose Place - cu toate cele trei străduţe - este considerată de mulţi ca fiind una dintre cele mai interesante şi mai atrăgătoare străzi din Los Angeles, dar eram sigur că cei care făceau astfel de afirmaţii nu îmi văzuseră noul birou.

Pacienţii trebuiau să se târâie pe o serie de trepte - şi asta nu era singura problemă. După cum ştie toată lumea, în Los Angeles nimeni nu merge niciunde decât cu maşina, iar locuri de parcare în Melrose Place aproape că nu existau, lucru ce mi-a dat ideea să fac nişte aranjamente pentru parcare cu cei care aveau magazinul de antichităţi şi obiecte de artă de la parterul blocului.

Aşa că, pacienţii mei mai pasionaţi de urcarea pe scara socială se puteau lăuda că mergeau la un chiropractician care avea valeţi la locul de parcare.

Însă toate astea au venit mai târziu. La început, cea mai mare problemă a mea a fost cum să transform un singur dormitor într-un spaţiu util pentru chiropractică.

Am proiectat o serie de nişe de tratament de forme bizare şi astfel am făcut din dormitor trei încăperi; „camera de mic dejun” am transformat-o în zonă de primire, iar în cea mai mică bucătărie pe care v-o puteţi imagina, am înghesuit un birou şi o recepţioneră.

Apoi am angajat oameni să facă treaba.

Aşa cum ştie oricine care a avut vreodată de a face cu construcţiile, lucrările pot să dureze la nesfârşit, depăşind cu mult bugetul şi timpul alocat

la bancă pentru ca să încerc să-i conving să-mi mai împrumute nişte bani şi să strâng şuruburile la noul meu corp de iluminat.

La 27 de dolari bucata, ideea de spoturi de lumini mascate zburase direct pe fereastră, împreună cu devizul estimat de instalator şi cu termenele de execuţie anunţate de acesta.

Dintr-un motiv oarecare, în fiecare dimineaţă, şuruburile lămpilor erau „deşurubate” şi ieşite cu vreo 2 centimetri în afară din poziţia lor optimă. Eram la colţul unei străzi cu mult trafic, deci poate că vibraţiile produse de maşinile grele le făceau să se deşurubeze.

Prin urmare, în fiecare dimineaţă le înşurubam. Era un ciclu: cei de la bancă îmi strângeau mie şurubul, iar eu strângeam şuruburile la lămpi.

Într-o seară târziu, după ce „personalul” meu (o femeie care petrecea atât de mult timp pilindu-şi unghiile, încât mă miram că nu găseam sânge pe tot ce atingea) închisese şi plecase acasă, am rămas să lucrez cu un pacient întârziat.

O mişcare mi-a surprins privirea şi m-am uitat în sus, la un bărbat care se plimba pe culoar, trecând de uşa camerei de tratament. Ştiam că uşa de la intrare era încuiată, aşa că n-avusese cum să intre nimeni.

Totuşi, îl vedeam clar pe omul ăsta: avea peste doi metri, o faţă rotundă şi un păr ondulat, lipit de cap.

Purta o jachetă gri texturată şi părea să aibă între douăzeci şi treizeci de ani. Ştiam, fără cea mai mică urmă de îndoială, că era o fantomă.

În dimineaţa următoare, când le-am spus psihologilor cu care împărţeam apartamentul despre acest lucru, am fost uimit să aflu că ambii

„Prea mult trafic pedestru”, spuse un medium, care crezuse că poate face fantoma să plece.

„Nu-l deranjează un om pe oră, cum e la psihologi, dar tu aduci prea mulţi străini în casa lui.”

M-am uitat la persoana respectivă cât s-a plimbat prin apartament (biroul meu), căutând locul unde credea că fantoma îşi petrecea cea mai mare parte din timp şi cum îi spunea, foarte politicos că, de fapt, era moartă.

După aceea, i-a spus: „Du-te în lumină” - sau ceva de genul ăsta. Totul a durat 30 de secunde.

Asta se întâmpla într-o duminică seară, în dimineaţa următoare, am intrat şi m-am uitat la şuruburile de la lampă: erau toate înşurubate bine şi au rămas aşa până le-am dat jos, după cinci ani,

CAPITOLUL CINCI

Deschidem alte uşi, aprindem lumina

„Ceea ce se afla în spatele nostru fi ceea ce se află
În fata noastră sunt lucruri mărunte, în comparaţie
cu ceea ce se află în noi.”
Ralph Waldo Emerson

Ţiganca evreică de pe Venice Beach

Au trecut doisprezece ani; între timp, mi-am extins afacerea şi am preluat şi etajul al doilea al clădirii din Melrose Place, Treaba prospera. Cabinetul avea acum opt camere de tratament şi era ţinut în viaţă de asistente, maseuri, reflexologi, valeţi de parcare şi de cât de mulţi pacienţi puteam să preiau, Cu toate acestea, din punct de vedere emoţional, abia mai rezistam.

Tocmai pusesem capăt unei relaţii de şase ani, de la care mă aşteptasem să dureze tot restul vieţii mele. M-am târât cumva prin zilele de după despărţire, efectiv incapabil să fac un pas după altul. Singurul lucru mai greu decât să mă trezesc în fiecare dimineaţă, ca să mă duc la birou, era să fac lucrurile să pară în regulă pentru pacienţi, cât eram acolo.

Ca şi cum ceea ce se întâmpla în viaţa mea personală nu era suficient, s-a întâmplat că, în

Iată-mă, deci, cum nu peste mult timp o luam de la ai pat. Mi-au trebuit doi oameni ca să înlocuiesc femeia care plecase - o persoană care să se ocupe de chestiunile de culise, cum ar fi facturi, rapoarte medicale şi corespondentă, iar cealaltă care să preia relaţiile cu pacienţii şi fluxul de oameni la birou. Postul acesta se numea recepţia.

Ca într-un spectacol de pe Broadway (sau o telenovelă, în cazul acesta), lucrurile trebuiau să meargă mai departe, aşa că am început să chem oameni la interviu, pentru postul de la recepţie. Când e vorba despre un recepţioner, mie mi-a plăcut întotdeauna „caracterul”: o persoană sociabilă la recepţie creează o legătură cu pacienţii - iar o personalitate puternică mă ajută pe mine să nu mă plictisesc.

N-am fost niciodată foarte bun la angajat oameni, astfel încât, în privinţa interviurilor, m-a ajutat o prietenă care făcea treaba asta ca profesie. Mai erau încă una sau două persoane care mă ajutau cu selecţia. Parcurgând lista candidaţilor, gândul îmi rămase - şi nu numai mie - la o anumită femeie.

Nu ştiu dacă mă credeţi, dar arăta, vorbea şi se purta exact ca şi personajul Fran Drescher, din serialul TV Dădaca: înaltă, brunetă şi atrăgătoare, avea o atitudine îndrăzneaţă, un accent ascuţit şi nazal de New York şi o voce cu care putea să taie diamante. Era o actriţă care nu mai voia să fie actriţă (dacă există aşa ceva).

Toată lumea mi-a spus: „N-o angaja. N-o angaja pe femeia aia.” Dar a trebuit să o fac. Era ceva în ochii ei care îmi amintea de Bubba. Pe de altă parte, nu-mi venea să cred că o astfel de

Într-o zi, mă anunţă că, având în vedere tot stresul la care fusesem supus, o zi la plajă mi-ar face bine. Asta însemna, de fapt. că ea voia să meargă la plajă şi nu voia să-şi cheltuiască banii pe benzină, dar... la naiba, în sâmbăta aia am plecat la Venice Beach. O vreme am zăcut aşa, relaxându-ne în nisip, apoi ea dispăru. Când s-a întors, mi-a spus,

‚Am găsit-o pe femeia asta care dă în cărţi. Trebuie să mergi să-ţi ghicească”

Nu aveam nimic împotriva datului în cărţi, dar chiar as fi preferat să merg la cineva care avea referinţe mai bune.

„Nu vreau să-mi dea în cărţi, un personaj oarecare de pe plajă”, i-am spus,

Dacă o ghicitoare e chiar aşa de bună, oamenii ar veni ei la ea, m-am gândit eu. N-ar trebui ca ea să care o masă, cu fată de masă, scaune şi alte angarale, pe trotuarul unei plaje supra-aglomerate, încercând să pescuiască vreun client.

Dar recepţionera mea insista - şi o făcea chiar în stilul ei de Dădacă. Am privit o singură dată în ochii ei - şi mi-am dat seama că orice proteste s-ar dovedi inutile, în final, a mărturisit că o cunoscuse pe femeia asta la o petrecere şi că îi spusese că urma să fie la plajă în acea zi. „M-aş simţi tare încurcată dacă nu te-ai duce să-ţi dea în cărţi”, oftă ea, încruntându-şi o sprânceană. „ Teroooog...”

Am cedat şi am urmat-o pe „Dădacă” prin nisipul fierbinte al plajei, ca s-o văd pe femeia respectivă. Am găsit-o la măsuţa ei de ghicit, cu cărţile etalate într-o manieră ţigănească, dar potrivită cu situaţia, După ce s-au făcut prezentările, femeia spuse, „Bubbelah, avem ghicit de 10 dolari şi ghicit de 20 de dolari”

Când s-a terminat, femeia spuse - cumva, ca un ton de reflecţie întârziată: „Eu fac o lucrare foarte specială. Lucrarea reconectează liniile meridiane ale corpului tău, cu liniile grilei planetei, care ne conectează la stele şi la alte planete” Mi-a spus că, în poziţia mea de vindecător, aveam nevoie de asta. Mi-a mai spus şi că puteam să citesc despre acest gen de lucrare într-o carte, numită Cartea cunoaşterii: Cheile lui Enoch, de J. J. Hurtak.

Suna destul de interesant, aşa că am aruncat întrebarea cea mare: „Cât costă?’ Mi-a spus, „333 de dolari.” I-am spus, „Nu, mulţumesc.”

Asta e genul de lucruri despre care eşti avertizat la ştirile de seară. Chiar pot să aud şi titlul: „ţigancă evreică jefuieşte un chiropractician naiv, luându-i 333 de dolari, pe Venice Beach...” Apoi, poza mea apare pe ecran, cu subtitlul Fraierul „...îl convinge pe doctor să-i mai plătească 150 de dolari pe lună, tot restul vieţii, ca să ardă lumânări pentru protecţia lui... amănunte la ora 11.00.” M-am simţit umilit că i-am dat atenţie. Aşa că recepţionera mea şi cu mine am plecat să ne folosim creativitatea - adică ca să încropim, cu 10 dolari, un prânz pentru două persoane.

Aţi putea crede că ăsta a fost sfârşitul, dar căile minţii sunt misterioase. Nu mi-am putut scoate din cap cuvintele femeii. M-am trezit folosindu-mi ultimele câteva minute dintr-o pauză de prânz, ca să merg la librăria Bodhi Tree de lângă birou şi să încerc să citesc rapid capitolul 3.1.7 din Cartea cunoaşterii: Cheile lui Enoch. (Acesta era capitolul ce îmi fusese recomandat în acea zi, pe plajă.) însă cea mai mare lecţie din ziua aceea a fost că, dacă s-a scris vreodată o carte pe care să nu fie cu putinţă să o citeşti la repezeală, atunci era cea pe care o aveam în mână. Dar

pălăvrăgelile minţii, în vreme ce ea a făcut ca lumina să fie difuză şi a dat drumul la obişnuitele dăngănituri New Age, Ăsta e cel mai idiot lucru pe carel-am făcut vreodată, m-am gândit. I-am dat toţi banii ăştia unei femei complet necunoscute, ca să-mi deseneze cu vârful degetelor, linii pe corp,

Stăteam acolo şi mă gândeam la tot ce aş fi putut face cu acei bani, când o străfulgerare mă făcu să mă aud gândind: Ei bine, oricum, deja i-ai dat banii. A putea să încetezi cu pălăvrăgeala asta negativă şi să fii deschis să primeşti ce o fi de primit. Aşa că am rămas tăcut, pregătit şi deschis.

Când s-a terminat, mintea m-a anunţat că nu se întâmplase nimic. Absolut nimic, însă se pare că eram singurul din încăpere care ştia acest lucru. Femeia mă ridică, de p:.r- că s-ar fi mişcat pământul, spunându-mi să mă ţin de ea, cât mă va plimba încet prin sufragerie.

„ Ancorează-te”, mă instrui ea. „Vino înapoi în corp”

Şi atunci am auzit-o: acea voce mică, nu foarte tăcută, din capul meu, spunând: Cucoană, habar n-am ce crezi tu că s-a întâmplat aici, dar mie mi-a scăpat

Plătisem pentru ambele şedinţe, aşa că m-am gândit că as putea să revin duminică, să văd partea a doua. însă, în noaptea aceea s-a întâmplat cel mai ciudat lucru cu putinţă. La vreo oră după ce mă dusesem la culcare, veioza de lângă patul meu - una pe care o aveam de zece ani - s-a aprins şi m-am trezit cu senzaţia extrem de reală că în casă se află cineva. Aşa că m-am ridicat curajos - cu un cuţit de sculptat, un tub de spray de piper şi cu câinele meu Doberman Pinscher - şi am cercetat casa. Dar nu am găsit pe nimeni.

noapte, în curând, senzaţia s-a răspândit în tot corpul, amestecată cu frisoane aproape insuportabile. Tot ce puteam să fac era să stau liniştit pe masă. Pe cât de mult voiam să sar în sus şi în jos şi să-mi scutur senzaţia aceea din corp - nu îndrăzneam să mă mişc. De ce? Pentru că îi dădusem femeii mai mulţi bani decât aş fi dat pe alimente într-o lună şi intenţionam să-mi trăiesc experienţa de toţi banii - de aia!

Într-un sfârşit, şedinţa s-a încheiat. Era o zi frustrant de caldă, de august, iar noi ne aflam într-un apartament fără aer condiţionat.

Cu toate acestea, îmi era frig - eram aproape îngheţat, iar dinţii îmi clănţăneau în gură; femeia se grăbi să mă învelească într-o pătură, în care am rămas vreo cinci minute bune, până ce temperatura corpului mi-a revenit la normal.

Acum eram altfel. Nu înţeleg ce s-a întâmplat, nici nu pot încerca să explic, dar nu mai eram persoana care fusesem cu patru zile înainte. Nu ştiu cum am ajuns înapoi la maşina care păru să cunoască singură drumul spre casă.

Nu-mi amintesc nimic despre restul zilei. N-aş putea să vă spun cu certitudine nici că restul zilei a avut loc. Tot ce ştiu este că, în dimineaţa următoare, mă aflam la serviciu.

Odiseea mea începuse.

Se întâmpla ceva

Memoria îmi reveni la momentul la care am păşit în recepţia cabinetului. Era ca şi cum, cu o zi înainte, îmi fusese ridicată din craniu o parte din creier, care acum îmi revenise.

Dar acesta nu era singurul lucru ciudat. M-am mai trezit şi în faţa unui torent de întrebări

La unele întrebări mai bine nu răspunzi.

„O, nimic”, am răspuns simplu - întrebându-mă, la rândul meu, ce se întâmplase în week-end.

Obişnuiam să las pacienţii să stea întinşi pe masă, cu ochii închişi, vreo 30 - 60 de secunde după ce făceam tratamentul. Asta le dădea timpul să se relaxeze şi lăsa ajustarea să se instaleze, în această zi de luni, şapte dintre pacienţii mei - printre care cu unii lucram deja de ani de zile, iar cu unul mă vedeam pentru prima oară - m-au întrebat dacă mă deplasasem în jurul mesei, pe când ei stăteau întinşi. Unii m-au întrebat şi dacă a venit încă cineva în încăpere, pentru că au avut senzaţia că în jurul mesei stăteau sau se plimbau mai multe persoane. Trei dintre ei au spus că au simţit ca şi cum nişte oameni ar fi alergat în jurul mesei, iar doi au mărturisit timizi că a fost ca şi cum cineva ar fi zburat în jurul mesei.

Eram chiropractician de doisprezece ani şi nimeni nu îmi mai spusese aşa ceva până atunci. Acum, şapte persoane mi-o spuneau în aceeaşi zi. Nu trebuia să-mi cadă un pian în cap, ca să-mi dau seama: se întâmpla ceva!

Pacienţii mi-au spus că puteau să simtă unde se aflau mâinile mele, înainte ca acestea să le atingă corpul, îmi puteau simţi mâinile, de la mulţi centimetri distanţă. A devenit un joc - să vadă cât de exact îmi puteau localiza mâinile. A devenit însă mai mult decât un joc, când oamenii au început să primească vindecare. La început, vindecările erau mai puţin spectaculoase: dureri, migrene şi altele asemenea.

Pacienţii veneau pentru tratamentul chiropractic, eu făceam ajustarea şi apoi îi rugam să închidă ochii şi să rămână acolo, până ce le spuneam să-i deschidă din nou. Cât aveau ochii

În curând, pacienţii începură să vină de peste tot, pentru „vindecări”. Cu toate astea, eu nu prea aveam idee ce se întâmplă, căci nimeni nu se ostenise să-mi lase vreun manual de instrucţiuni. O sunam regulat pe femeia din Venice Beach - trebuia să vorbesc cu cineva, căci şi în casă se întâmplau lucruri ciudate şi chiar nu puteam să povestesc despre aceste fenomene, nici unuia dintre prietenii mei „normali”.

„Trebuie că vine de la ceva ce se afla deja în tine”, mi-a spus ea. Apoi a adăugat: „Poate că are a face cu experienţa în preajma morţii, pe care a avut-o mama ta când te-a născut. Asta e ceva extrem de neobişnuit. Nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.”

În prima zi pe plajă, ea sugerase să încep să iau „picături de esenţe florale” - şi numise ce anume picături voia să iau. De fapt, menţionase şase, dar îmi spusese că puteam să amestec numai cinci deodată.

Aşa că m-am străduit să mă hotărăsc care să fie cele cinci pe care să le iau - şi pe care anume să o exclud. Această procedură de luare a unei decizii ar putea părea fie extrem de amuzantă, fie tare plictisitoare pentru oricine mă cunoştea la vremea aceea, pentru că... ei bine... să spunem doar că nu eram renumit pentru caracterul meu hotărât.

Într-un sfârşit, am trimis comandă pentru picături, iar când au ajuns, le-am amestecat în bucătărie, cu o grijă ce se apropia de veneraţie. Am umplut un picurător de trei mililitri, pe trei sferturi cu apă de izvor. Am pus şapte picături din fiecare dintre cele cinci esenţe florale asupra cărora mă hotărâsem, în fiecare dintre sticluţe.

Stăteam în cadă douăzeci de minute, udându-mi mereu, cu atenţie, toate părţile capului şi ale corpului care începeau să se usuce la aer - cum ar fi nasul (care, după cum am înţeles mai târziu, trebuia să stea deasupra apei o mare parte din timp). Instrucţiunile femeii erau precise şi eu le urmam, poate cu o mai mare precizie decât era necesar.

De ce menţionez toate astea? Pentru că se pare că în nopţile astea pline de ritualuri, după ce îmi parcurgeam rutina obişnuită de încuiat şi re-încuiat, setat şi re-setat alarma şi - într-un târziu - mers la culcare, mă trezeam cu senzaţia că în casă sunt oameni. Mă ridicam cu inima bubuindu-mi în piept, porneam prin casă, simţind în fiecare clipă că acum voi da peste cineva care nu se afla acolo când mă dusesem la culcare ... ca să descopăr doar că o uşă pe care o încinsesem era acum deschisă şi/sau o lumină pe care o stinsesem înainte de a mă duce la culcare, era aprinsă.

Uşi care se deschid şi lumini care se aprind - ce metaforă frumoasă! însă nu o priveam suficient de detaşat, ca să o recunosc ca atare. Ştiam doar că în casa mea se petrecea ceva ieşit din comun - şi voiam răspunsuri. Ţiganca mea nu putea să mi le dea, însă nu părea îngrijorată de ce se întâmpla, aşa că nu m-am îngrijorat nici eu.

Habar n-aveam că, în curând, urma să trecem împreună dincolo de domeniul care îi era ei familiar.

Băşici şi sângerări

Mai erau şi pacienţi care veneau pentru tratamentul chiropractic obişnuit, nefiind conştienţi de „celelalte lucruri” care se întâmplau

dune osoasă degenerativă la genunchiul drept, de când avea nouă ani şi că durerea era aproape de nesuportat.

Am făcut ajustarea, apoi i-am spus să închidă ochii şi să nu-i deschidă până ce nu-i spuneam eu. Pe când avea ochii închişi, am trecut în partea cealaltă, la genunchiul ei drept şi mi-am ţinut mâinile la vreo 10 centimetri deasupra, făcând mici mişcări circulare. Am observat că, întotdeauna când făceam asta cu o persoană, aveam o anume senzaţie în palme. De data aceasta, simţeam căldură.

Asta e tot ce am observat - deşi era, poate, un pic mai multă căldură decât în mod obişnuit.

După ce am terminat, i-am cerut să deschidă ochii.

Mi-a spus că se simte mai bine. Trebuie să recunosc că mă obişnuisem deja cu genul ăsta de reacţie. Chiar ciudată cum era, părea să se întâmple cu destul de multă regularitate, însă ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost ceea ce s-a întâmplat după aceea. An pornit către uşa de la intrare şi, pe când ne apropiam de recepţie, recepţionera mea aproape căzu de pe scaun.

„Uite!”, a scheunat ea, în felul ei unic, arătând înspre mâna mea. Am privit în jos. Mâna îmi era acoperită de băşici - băşici mărunte-mărunte, de un milimetru.

Şaptezeci şi cinci, o sută, poate chiar mai multe, în trei sau patru ore, au dispărut.

Băşicile astea au apărut de mai multe ori. într-un fel, mă bucuram de apariţia lor - era o manifestare vizibilă a unui lucru altfel nevăzut. Era ceva ce puteam să le arăt oamenilor şi să spun: „Vezi? Vezi?”

„Iniţiere în ce?”, am întrebat eu.

Nimeni n-a putut să răspundă.

Dar, bine, cum puteau ei să ştie? De ce nu ştiam eu?

Cine ştie, cu adevărat?

Căutarea răspunsurilor

Nu numai că am continuat să caut explicaţii, dar am şi accelerat această căutare. Am descoperit nume şi detalii legate de câteva persoane renumite pentru experienţa lor în diferite domenii legate de fenomene spirituale şi aşa-numite, paranormale. Le-am cumpărat cărţile audio şi le-am ascultat în maşină - şi am ajuns la întrebările pe care voiam să le pun acestor oameni. Din când în când, mai reuşeam să şi pun aceste întrebări.

Când am auzit că dr. Brian Weiss, autor al cărţii Multe vieţi, mulţi maeştri, face un seminar de o zi, am aranjat imediat să mă duc. Dr. Weiss este una dintre cele mai mari personalităţi, la nivel global, în materie de hipnoză regresivă şi de vieţi anterioare. Şi-a început cariera ca psihiatru şi hipnoterapeut obişnuit - dar, în timp ce trata anumiţi pacienţi, s-a convins de realitatea vieţilor trecute şi de efectul pe care acestea le pot avea asupra acestei vieţi.

Speram că, dacă mă duceam la seminar, voi reuşi să vorbesc cu el într-o pauză, să văd dacă putea să arunce puţină lumină asupra a ceea ce se întâmpla în propria mea viaţă, care fusese cândva normală. Ei bine, a existat o pauză, într-adevăr, dar nu aşa cum o anticipasem.

Am stat la seminar, împreună cu încă vreo şase sute de persoane, toate aşteptând cu nesaţ să

În aparenţă, puţini îşi dădeau seama - sau nu le păsa - că şase sute de persoane care pun întrebări, înmulţit cu un minut pentru fiecare răspuns, înseamnă zece ore, adică mai mult decât timpul alocat pentru întregul seminar.

Desigur că eu eram una dintre aceste persoane. Ca şi ceilalţi, simţeam că întrebarea mea trebuie pusă. Aşa că am aşteptat momentul potrivit să ridic mâna: pauze naturale în cursul prelegerii, subiecte legate de întrebarea mea etc. A doua opţiune mi-ar fi dat mai multe posibilităţi de intervenţie, pentru că ar fi trebuit să-mi prefaţez întrebarea cu o scurtă poveste a ceea ce se întâmpla cu mine - întâmplări care aveau legătură cu aproape fiecare subiect pe care îl discutase dr. Weiss. însă nu numai că nu s-au pus întrebări, dar nici nu a existat o sesiune de întrebări.

Pauza de prânz a venit curând. Seminarul era pe jumătate gata şi eu încă nu reuşisem să-mi creez ocazia.

După pauză, dr. Weiss a anunţat că urma să facă o re- gresie la vieţile anterioare, pe scenă - lucru pentru care avea nevoie de un voluntar din public. Cinci sute nouăzeci şi şapte de mâini s-au ridicat (probabil că trei încă mai erau la toaletă). Dr. Weiss a anunţat că avea să aleagă cinci persoane din public, care să urce pe scenă, după care va face un soi de examinare vizuală a fiecăruia, pentru a determina cel mai bun subiect. Celelalte patru persoane se vor întoarce la locurile lor.

„Unu, doi, trei, patru, cinci...” Dr. Weiss îşi alese voluntarii şi aceştia urcară pe scenă, fiecare ocupând unul dintre cele cinci locuri indicate. Eu nu mă aflam printre aceste persoane. Cei care nu fuseserăm selectaţi ne-am lăsat mâinile jos şi am aşteptat cu nerăbdare să vedem ce se întâmplă în

„Voiai să vii?”

Bineînţeles că voiam să vin. Ce întrebare mai era şi asta? „Păi, da”, am răspuns.

„Bine, atunci vino”, îmi spuse.

Să spun că acum aş fi vrut să intru într-o gaură de şarpe ar însemna să spun prea puţin. Cumva, mi se părea mult mai simplu să fiu unul dintr-un grup de cinci, decât să fiu o persoană singură, identificată într-un mod atât de bătător la ochi. Dar m-am dus - după câteva ghionturi prieteneşti în coaste şi o serie de priviri răutăcioase, deghizate cam transparent. Nu puteam să-i învinuiesc.

Oricine ar fi vrut să aibă ocazia să fie subiectul unei re- gresii făcute de însuşi Brian Weiss.

Dr. Weiss m-a adus pe scenă şi a descris „examinarea vizuală” la care avea să ne supună pe fiecare dintre noi.

De fapt, era un test de sensibilitate la hipnoză, în care priveam în sus fără să ne mişcăm capetele, apoi închideam ochii încet, ca el să poată vedea „vibraţia” închiderii pleoapelor. Era clar că în felul ăsta putea să determine persoana cea mai potrivită pentru regresie hipnotică.

Dacă nu aţi ghicit deja, eu am fost norocosul. Poate că el ştiuse de la bun început.

M-a aşezat pe un scaun, m-a pus să închid ochii, a făcut câteva sugestii, apoi a întrebat: „Ce vezi?”

Mi-am dat seama că mă uitam la mine însumi, în jos, chiar dacă aveam ochii închişi. An văzut pielea bronzată, dar de o nuanţă diferită de a mea - era un ten măsliniu, mediteranean. Dintr-o

afla în mijlocul curţii, ridicându-se peste nivelul privirii mele. Era enormă, avea un diametru de cinci picioare, suficient de mare încât să mă pot ascunde după ea - ceea ce şi făceam. La acest moment, gura mea spuse publicului: „Sunt înapoi, în Egipt,” în timp ce, în minte, îmi spuneam: Dumnezeule! Egipt! Toată lumea spune că se întoarce în Egipt.

Oare inventez toate astea? An continuat: „Trăiesc în casa Faraonului.” Normal că da. Ce lipsă de imaginaţie din partea mea. „Sunt o rudă apropiată a Faraonului.”

Deci, acuma sunt os domnesc. „Dar nu sunt din sângele Faraonului.” Aşa că, presupun că sunt Moise. Nu pot să cred că spun asta!

Dar în ochiul minţii mele se desfăşura o poveste; că era adevărată sau nu, acum nu puteam să mă opresc. Le-am spus că mă ascundeam în spatele coloanei, strecurându-mă ca să nu fiu văzut de un paznic, îmi amintesc că mi-a sunat ca ceva ciudat, pentru că, la urma urmei, eram în casa mea.

Dar ştiam că scopul meu era să trec nevăzut până la nişte scări care duceau în subsol, la o încăpere unde magicienii curţii îşi ţineau uneltele meseriei lor.

Nimeni nu avea voie acolo - şi nici eu. Magicienii ziceau că sunt singurii care ştiau cum să folosească uneltele. Eu ştiam altceva. Eu ştiam că eu eram singura persoană care avea îndemânarea să le folosească; magicienii se prosteau - sau încercau să ne prostească pe noi, ceilalţi.

Mai ştiam şi că, printre comorile din

Am mers puţin mai departe. Dintr-o dată, am ştiut că murisem şi că părăsisem acea viaţă. Conştiinţa pe care o aveam la acea vreme îmi spusese că puterea nu se afla câtuşi de puţin în sceptru şi coroană - puterea era în mine şi o purtam cu mine, din viaţă în viaţă.

Aşa s-a încheiat şedinţa mea. Din ziua aceea şi până astăzi, încă tot nu sunt sigur dacă nu cumva am inventat toată povestea.

Pe când mă aflam pe scenă, sunt sigur că am simţit nevoia să spun ceva.

După ce s-a terminat, multe persoane din public mi-au spus: „Dacă ai fi fost aici, privind, aşa cum am făcut noi, ai fi ştiut că nu inventezi.”

Dr. Weiss mi-a spus ulterior că, în timpul regresiei, adusesem informaţii pe care el le aflase deja pentru următoarea sa carte. Nu aveam cum să fi ştiut acele lucruri, înainte de a păşi pe scenă, a spus el.

A trebuit să fiu de acord. Deşi nu era nimic în acea experienţă care să-mi valideze realitatea ei, nimic din ceea ce povestisem nu se găsea în

CAPITOLUL ŞASE

Goana după explicaţii

„Recunoaşte ceea ce poţi să vezi; şi
ceea ce îţi este ascuns va deveni clar.”
Biblioteca Nag Hammadi

M-am gândit că cineva *trebuia* să ştie ce însemnau toate întâmplările astea ciudate.

Cu siguranţă, experienţele *mele* nu erau unice.

Cineva, undeva, trebuia să aibă răspunsurile.

Am început, desigur, de la femeia din Venice Beach. Când a auzit despre băşici şi despre sângerare, a recunoscut că nu avea idee ce se întâmplă, sau de ce, Epuizase toate presupunerile şi platitudinile New Age şi mi-a spus că acum era momentul să contactez o *alta* femeie, care „o învăţase pe ea şi pe toţi ceilalţi” despre cum se face treaba asta. Mi-a dat un nume şi un număr de telefon.

Era prea târziu să mai sun în seara aceea, aşa că am telefonat în ziua următoare şi i-am spus acestei noi „învăţătoare” toată povestea; luminile care se aprind, uşile care se deschid, „oamenii” pe care îi simţeam în casă şi cei pe care pacienţii îi percepeau la cabinet, palmele mele cu băşici şi

Se pare că „fascinant” era varianta New Age pentru: „eşti pe barba ta, băieţaş”. Dar nu eram pregătit să mă dau bătut. Luna următoare, la recomandarea unui prieten, am contactat un clarvăzător renumit din L. A.

Când am stabilit întâlnirea, nu i-am spus ce mi se întâmpla; nu i-am spus nici măcar numele meu mic. Voiam să văd dacă avea să-şi dea seama de ceva de la sine şi - poate - să aibă vreo idee despre ce se întâmpla cu mine.

În ziua când trebuia să mă întâlnesc cu el, cu sufletul la gură, pierdut şi în întârziere cu 30 de minute, am dat buzna în apartamentul lui, m-am proptit pe un scaun şi m-am prefăcut că nu observ insinuarea din privire.

Ştiţi, privirea aceea constipată a celor super-punctuali, cea care te face să îţi aminteşti fiecare ocazie când ţi s-a făcut morală pentru că ai întârziat şi să te îndoieşti de valoarea ta, ca fiinţă umană. Eram sigur că, în ziua sa liberă, omul ăsta scria petiţii la Parlament, ca să reintroducă folosirea cuvântului întârziat in sistemul nostru şcolar de stat. Mă gândeam că şedinţa era ratată.

Clarvăzătorul îşi etala cărţile, într-o manieră foarte profesională, atent să nu afişeze nici un pic de căldură sau de compasiune. Se uită la cărţi, apoi mă privi direct în ochi, cu ceea ce era fie o expresie uşor întrebătoare, fie una încruntată. „Cu ce te ocupi?”, mă chestiona el, imperativ.

Acuma, nu ştiu cum sunteţi voi, dar eu, la 100 de dolari pe oră, mă gândeam: Tu eşti clarvăzătorul. Tu să-mi spui. M-am abţinut să-mi verbalizez gândurile.

„Sunt chiropractician,” am răspuns, cu o voce clară, atent să nu dezvălui nimic care să poată influenţa lectura pe care urma el să o facă.

Mă rog, aproape ultimul lucru pe care mă aşteptam să îl aud, pentru că următorul lucru pe care mi l-a spus a fost că aveam să scriu cărţi. „Hai să-ţi spun ceva”, am replicat eu, cu un zâmbet atotştiutor. „Dacă există vreun lucru de care sunt sigur, acela este că nu voi scrie nici o carte.”

Şi chiar aşa credeam. Nu mă împăcasem niciodată cu cărţile. Până la acel moment al vieţii mele, citisem, poate, vreo două cărţi - din care la una încă mai coloram.

Activitatea mea favorită era să mă uit la televizor. Ca să o spunem pe şleau, eram dependent de televizor.

Destul de ciudat, dar după vizita la clarvăzător, m-am trezit citind. Citeam în neştire. Dependenţa mea de televizor se oprise brusc, înlocuită - îndrăznesc să spun - de cărţi,

Nu mă mai săturam - filosofie orientală, viaţă după moarte, informaţii venite prin channeling, chiar şi experienţe cu OZN-uri. Am citit totul, indiferent de unde venea şi de cine era scris.

Bucăţică cu bucăţică, viaţa îmi era preluată de această energie nouă şi ciudată. Noaptea, când mă duceam la culcare, îmi vibrau picioarele. Mâinile erau de parcă ar fi fost „încinse” tot timpul. Oasele craniului îmi vibrau şi ele, iar în urechi aveam un bâzâit, Mai târziu, am început să aud tonuri şi - rareori - ceva ce semăna cu un cor de voci.

„Gata. Mi-am pierdut minţile.” Acum eram sigur. Toată lumea ştie că, atunci când înnebuneşti, începi să auzi voci. Ale mele cântau. Şi încă în cor!

Nu puteam şi eu să am parte de un murmurat

Unii pacienţi care lucrau în industria filmului mi-au spus că nu numai că aceste culori nu există pe Pământ - în modul în care cunoaştem noi culoarea - dar că ele ar fi imposibil de reprodus, chiar folosind toată tehnologia şi toate resursele pe care le au ei la dispoziţie.

Auzind acestea, mi-am amintit de experienţa de viaţă- după-moarte a mamei mele, când vorbise despre „nuanţe şi forme indescriptibile”, care nu existau în lumea pe care o lăsase în urmă - şi cum vederea lor o făcuse să se minuneze.

Manifestarea simptomelor

Indiferent că înţelegeam sau nu sursa primordială a energiei pe care o foloseam, vindecările au continuat. Deşi îmi puneam întrebări cu privire la originile energiei, nu i-am pus niciodată la îndoială rezultatele.

Dacă aş fi făcut-o, ar fi fost alţii care să le confirme.

Pe la sfârşitul anului (1993), îmi făcusem planuri să plec în partea cealaltă a ţării, ca să-mi petrec sărbătorile cu Zeida. în noaptea dinainte să plec, am fost invitat la o petrecere. Nu prea voiam să merg, mai ales că, de obicei, sunt cam nervos înainte de o călătorie - ce să-mi iau cu mine, ce să las, ce o să uit.., Dar am reuşit să ajung la petrecere.

Când am ajuns, gazda a menţionat că unul dintre oaspeţi avea SIDA, în stadiu avansat. Lucrul acesta mi-a fost clar din clipa în care l-am văzut; pielea lui avea paloarea cenuşie care apare adesea în stadiile finale ale bolii, iar el ţâra după el o perfuzie de morfină contra durerii, folosindu-se de suportul perfuziei ca să-şi menţină echilibrul. Mai

L-am luat în altă cameră şi am lucrat cu el vreo cinci minute, după care mi-a spus că durerea aproape că i-a dispărut. Ne-am gândit amândoi că ăsta era un rezultat minunat şi eu am ieşit din încăpere.

După vreun minut, a ieşit şi el şi a anunţat că vede clar cu amândoi ochii. A fost un moment extraordinar.

La fel de extraordinar, dar în alt fel, a fost şi în dimineaţa următoare, când m-am trezit cu propriul meu ochi - cel stâng - umflat la de trei ori dimensiunea lui normală!

Dintr-un motiv oarecare, de câte ori „dobândeam" temporar simptomele altcuiva, acestea se instalau întotdeauna pe partea opusă a corpului meu - nu ştiu de ce.

Ochiul îmi rămase umflat vreme de vreo 36 de ore.

Nu aveam nimic cu băşicile şi cu sângerarea, dar asta era altceva. Am început să mă întreb: Oare preiau boala altcuiva, atunci când fac lucrarea asta energetică? Mă agăţ de boala aceea? Oare asta o să declanşeze în mine nişte reacţii ulterioare?

Gândurile acestea îmi dădeau o stare de disconfort.

CAPITOLUL ŞAPTE

Darul pietrei

„Orice tehnologie suficient de sofisticată este imposibil de deosebit de magie.”

Lumile pierdute ale lui 2001, de Arthur C. Clarke

În cultura noastră, ianuarie este începutul anului - un moment în care ne gândim la trecut şi luăm decizii pentru viitor. Privind în urmă la anul 1993, am văzut un şir de vindecări, care mă umpleau de veneraţie şi de uimire.

Privind înainte, vedeam... ce? Cât de departe aveau să meargă toate astea? Unde mă duceau? Nu aveam idee - la vremea aceea, încă nu îl întâlnisem pe Gary (din Capitolul 1) şi nici nu trăisem saltul de potenţial pe care avea să-l reprezinte vindecarea lui.

Desigur, toată chestia asta cu vindecarea o făceam după ureche - nu aveam nici un manual, nici o planşă, nici un sfat de la vreun maestru recunoscut în ale „metafizicii”.

Tot ce puteam să fac era să o ţin tot aşa şi să sper că ceea ce îmi aducea această energie, îşi va face treaba.

Aşa cum se întâmplă deseori, nu am recunoscut etapa următoare, atunci când ea s-a instalat. Curând după ce am revenit la cabinet, după sărbători, un pacient mi-a adus un cadou.

De când începuseră vindecările, pacienţii îmi tot aduceau daruri. Fiecare credea că aveam nevoie de câte ceva.

„Ceva” se încadra, de obicei, într-una din aceste trei categorii: (1) cărţi sau casete - am primit o grămadă; (2) statuete - am primit toate versiunile de Buddha, Moise, Iisus, Fecioara Măria, de Krishna şi de arhangheli pe care vi le puteţi imagina; şi (3) cristale. Cristalele erau de două dimensiuni: mărimea „Volkswagen” - genul de chestii pe care trebuie să le pui în colţul unei camere, dacă ai o cameră suficient de mare - şi cele „de buzunar”.

Cei care dăruiesc cristale de buzunar iau termenul „de buzunar” foarte în serios. Ei aşteaptă de la tine să porţi cristalul în buzunar! Există un singur mod în care poţi evita să le porţi în buzunar - şi anume, să găseşti chakra corespunzătoare, peste care să le agăţi, dar şi să faci rost de şnurul sau lănţişorul de culoarea potrivită, de care să le atârni.

Nu aveam cum să merg atât de departe, aşa că îmi puneam cristalele în buzunar. Curând, au început să se aglomereze. De fiecare dată când mă aplecam să fac o ajustare, îmi cădea din buzunar cel puţin un cristal. Când mă aplecam să îl ridic, cristalele de cuarţ roz - singurele care erau finisate şi rotunjite - o luau singure la vale din buzunar şi se rostogoleau pe coridor, ca nişte bile de sticlă. Sunt sigur că unii dintre pacienţii mei, văzându-mă, şi-au spus că am luat-o razna.

Aşa că, deschizând cutiuţa albă, m-am aşteptat să găsesc ceva albastru sau roz sau strălucitor... dar, spre surprinderea mea, am descoperit o piatră de un verde întunecat, cu o formă neregulată, care arăta aproape ca din altă

Cu alte cuvinte, nu se potrivea cu imaginea pe care o aveam despre cristale.

„Ce este?”, am întrebat.

„Moldavit”, veni răspunsul.

Hmmm... Moldavit Ce nume drăguţ? Presupun că există multe mucegaiuri care pot lua culori asemănătoare cu asta - m-am gândit. Va trebui să ţin minte pentru cadourile de sărbători de la anul. Poate voi găsi şi nişte pietre care se numesc ciupercă - să nu primească toţi acelaşi cadou. Ştiind că, în general, fiecare cristal are atribuit un anume domeniu de influenţă, am întrebat ce însemna moldavitul.

„Priveşte culoarea!”, mi-a spus pacientul meu, ca şi cum nu ar fi observat remarca sau comentariile mele tăcute.

Ignorându-mi întrebarea şi expresia nu tocmai încântată, îmi smulse cu entuziasm piatra dintre degete şi o duse la fereastră, lăsând lumina să treacă prin ea. Nu eram pregătit pentru ceea ce aveam să văd. Cu lumina soarelui pătrunzând din spate, această piatră, opacă mai devreme, se transformă într-un smarald pur, diafan, provocator de fermecător în licărirea lui translucidă.

Am repetat întrebarea, „Pentru ce este?”

„Păi”, răspunse pacientul meu, „e prea complicat de explicat. Pune-ţi-o în buzunar şi data viitoare când te duci la librărie, ia ceva materiale despre ea.”

Mi-am vârât piatra verde în buzunar, fără să mă mai gândesc la ea - şi mi-am continuat ziua. Habar nu aveam că lumea mea, care şi aşa se cam clătina de pe axul ei, avea să se răstoarne complet cu susul în jos.

Mi-am ridicat mâinile şi le-am trecut peste corpul lui, ca de obicei - dar când am ajuns la cap, acesta avu o tresărire în spate. Ochii s-au dat peste cap, gura i s-a deschis şi limba începu să i se mişte într-un mod care, în mod clar, forma vocale. Se auzea cum îi ieşea aerul prin gură.

Ca să spun aşa, imaginea a fost cel puţin deconcertantă pentru mine. Energia îmi curgea în continuare prin mâini şi mi-am spus: Ştiu că încearcă să vorbească.

Mi-am mişcat încet mâinile, încercând să localizez o zonă în care senzaţia devine mai puternică. M-am mişcat uşor într-o parte, apoi în cealaltă. Căutam

Dar Fred încă nu scotea nici un cuvânt - doar panto- mima aceea cu buzele şi limba. Mă simţeam frustrat, îmi era clar că încerca să vorbească şi voiam să ştiu ce are de spus. Mi-am adus urechea tot mai aproape de gura lui, ca şi cum asta l-ar fi putut ajuta. N-a fost aşa.

Eram uimit de situaţie, între timp, ştiam că încăperile din jur se umpleau de pacienţi care nu erau obişnuiţi să aştepte. Eram sigur că toată lumea se întreba: Ce f ace doctorul? Trebuia să opresc şedinţa cu Fred.

Mi-am retras mâinile - dar nu ştiam ce să fac cu Fred, pentru că limba încă i se mai mişca şi el continua să emită sunete care promiteau să formeze un discurs. L-am atins încet pe piept şi i-am spus: „Fred, cred că am terminat."

I s-au deschis ochii. M-a privit şi l-am privit şi eu. N-a spus nimic, aşa că nu am spus nici eu nimic, într-un sfârşit, s-a ridicat, ca şi cum ar fi fost o vizită obişnuită - şi a plecat.

Am decis să uit, pur şi simplu, toată chestia asta şi să o las să treacă. După cum spuneam,

Deşi trebuie să recunosc că mă cam aşteptam să se întâmple asta, intensitatea m-a făcut să mă dau un pas în spate. Rămăsesem tară grai.

Cumva, co-creasem întâlnirea din această zi, pentru că mai devreme, când îl văzusem pe Fred la recepţie, avusesem iniţiativa să mut ceilalţi pacienţi din cabinet înaintea lui, astfel încât să putem avea o şedinţă tară să ne întrerupă nimeni. Imediat ce au început să apară mişcările pe care le văzusem data trecută, mi-am lăsat mâinile să caute o legătură bună, puternică, cu energia lui - un loc în care să pot să fac ceva care să amplifice acest comportament.

Într-un sfârşit, Fred începu să vorbească.

Deci, când vorbim, cei mai mulţi dintre noi deschidem gura şi iese o voce - nimic surprinzător. Dar să auzi o voce care se formează din eter e puţin... neliniştitor. Şuieratul spart al aerului, pe care îl auzisem data trecută, începuse să se transforme în cuvinte. Vocea care le purta începu ca un scheunat zdrenţuit şi ascuţit: „Suntem aici ca să-ti spunem”... vocea deveni mai profundă „... să continui să faci ceea ce faci..!' vocea continuă pe un ton întrerupt. „Ceea ce faci tu... aduce lumină şi informaţie pe planetă”.

În timp ce vorbea, vocea lui Fred se schimba, acordând treptat tonalitatea, de la scheunat la un tunet profund, rezonant; formularea rămânea însă mecanică, aproape ca şi cum sursa acestei comunicări învăţa să utilizeze cutia vocală a lui Fred. Dar tot ce spunea era clar şi covârşitor.

Între timp, toate camerele de ajustare se umpluseră din nou de pacienţi. Asta însemna un număr semnificativ de oameni. Iar camerele de

departe ca să comunici cu mine, dar acum nu e momentul potrivit. Poţi să revii? Pe la şapte jumate ar fi minunat.”

Se dovedi că n-am putut să merg chiar atât de departe, dar am început să insist un pic. „Cum pot să vorbesc cu tine din nou?”, am întrebat vocea lui Fred.

„Mă găseşti în inima ta”, spuse aceasta.

Ăsta nu e răspuns; asta e o felicitare de la Hallmark! Voiam să aud din nou vocea. „Bine”, am spus, „pot să te contactez prin altă persoană?”

Răspunsul venit a fost vag.

„Pot să te contactez din nou prin această persoană?”, am întrebat.

Un alt răspuns neclar. Nu voiam să mă las aşa uşor. Prin urmare, am insistat, într-un sfârşit, vocea spuse: „Bine, poţi să vorbeşti din nou cu mine prin această persoană.”

L-am atins pe Fred uşor pe piept, ca şi înainte, spunân- du-i: „Fred, cred că am terminat”. A deschis ochii - şi Fred a ţâşnit de pe masă la perete, unde s-a oprit, blocând telefonul. Mai târziu, mi-a spus că a fost sigur că urma să sun la un spital de boli mintale, să vină să-l ia. Deşi nu-şi putea aminti cea mai mare parte din ceea ce îi ieşise din gură, era conştient de ce se întâmplase - în principiu, cel puţin. A mărturisit că i se mai întâmplase şi înainte. Mai spusese la două persoane despre asta şi nu voia să mai ştie nimeni altcineva.

Observase că vocea începuse să vorbească prin el încă de la şedinţa anterioară, dar crezuse că reuşise să o stăpânească şi că nu observasem nimic.

De data aceasta, pierduse controlul aproape imediat şi vocea se formase. Fred nu se sinchisea

L-am asigurat că auzisem despre channeling şi despre vorbitul în limbi şi m-am gândit că e interesant să cunosc pe cineva care chiar face asta - am etichetat întâmplarea ca pe ceva ce-i aparţine numai lui.

Dar după vreo două zile, s-a întâmplat din nou - cu trei pacienţi diferiţi! Unul după altul - capetele li s-au rostogolit pe spate, ochii li s-au dus peste cap, buzele li s-au depărtat, limba a început să se mişte şi aerul să iasă cu zgomot. Nu aveam de gând să stau şi să aştept rezultatele unui prelung studiu pe grupuri martor neinfluenţate. Ştiam că, la următoarea vizită, aveau să vorbească. Voiam răspunsuri - şi le voiam imediat.

Ochiul de aur

Atunci, m-am întors la clarvăzătorul care îmi spusese despre mâini. La urma urmei, era renumit. Făcea şedinţe pentru case regale din Orientul Mijlociu, pentru Reagan la Casa .Albă şi pentru o serie de celebrităţi care îi căutau sfatul.

I-am telefonat şi i-am explicat tot ce se întâmpla. Ascultă atent, apoi spuse: „Ei bine, nu ştiu ce e asta.”

Asta nu mă făcea să mă simt mai bine.

„Du-te la franţuzoaica asta din Beverly Hills”, îmi spuse el. „Ea a studiat chestii din astea. Poate te ajută - dacă poate cineva să te ajute. O cheamă Claude.” (Nu mă întrebaţi de ce nu o chema Claudine sau Claudette; habar nu am.)

Aşa că m-am dus la Claude.

M-am gândit că aveam să intru, să îmi ţin mâinile lângă ea şi să o las să simtă ceea ce venea prin ele. Apoi, în scenariul meu imaginat, ea îmi explica ce era, eu mă lămuream cât de cât si

Fiecare porţiune a stelei era de altă culoare. Ca şi cum asta nu ar fi fost destul, peste tot, pe chestia aia, lipise nişte ochişori - evident, pentru efect.

Îmi spuse să mă uit la stele şi la culori, apoi să închid ochii, începu să mă treacă printr-un exerciţiu elementar de vizualizare a culorilor. Chiar nu aveam dispoziţia necesară pentru asta. în viaţa mea se întâmpla ceva pe bune; dacă voiam să-mi imaginez propriile explicaţii pentru asta, aş fi putut să stau acasă şi să o fac. Dar eram aici.

Ţinând cristalele în mâini, am închis ochii. Claude spuse, „Acum imaginează-ti albastru. Totul este albastru” Nu ştiu cum sunt alţii, dar eu, când închid ochii, singura culoare pe care o văd este negru ca tăciunele, însă am încercat.

„Albastru”, spuse ea. „Totul este albastru.”

Mă străduiesc.

„Acum vizualizează roşu.”

Roşu, m-am gândit.

„Verde.”

Verde.

„Galben.”

Galben.

„Portocaliu.”

Portocaliu.

„Acum imaginează-ti auriu. Totul este auriu,” spuse Claude. „Cerul auriu. Pământul auriu. Muntele auriu. Cascada aurie.”

Bine, toată lumea e aurie.

„Stai sub cascada aurie”, continuă ea. „Simte apa aurie, cum curge pe tine.”

Femeia asta chiar întinde coarda, m-am gândit.

„Acum imaginează-ţi un ochi auriu, un ochi auriu uriaş, sus, în cer. Vei pune întrebări acestui

„Închide ochii şi o să-ti spun ce să întrebi”

„Bine”, am spus şi am închis ochii.

„întreabă ochiul câte stringuri de ADN ai.”

Nervos şi frustrat, am deschis încă o dată ochii şi am privit-o. „Ştiu câte stringuri de ADN am; sunt doctor.” Am început să-i explic despre ADN şi ARN, să-i descriu stringurile simple, stringurile duble şi spirala dublă.

Ea ascultă cu răbdare.

Apoi, ca şi cum nimic din ce spusesem nu ar fi avut pic de relevanţă, reluă: „întreabă ochiul”.

Aşa că am închis iar ochii - pentru a treia oară, încercând să-mi imaginez cum aveam să scap din aiureala asta.

Cum puteam să pun ochiului ăstuia (pe care nici nu îl vedeam) o întrebare la care oricum nu avea cum să răspundă, pentru că era un ochi, nu o gură - şi al cărei răspuns îl şi ştiam deja, adică „două” - şi să ies din apartamentul femeii ăsteia, fără să par prea nepoliticos?

Dintr-o dată, am deschis ochii şi m-am uitat la ea, direct şi, în acelaşi timp, m-am auzit debitând: „Eu am trei. Există douăsprezece stringuri de ADN. Douăsprezece.”

Nu îmi spusese nimeni că era o întrebare cu două părţi, aşa că nu aveam habar de ce răspunsesem aşa.

Mai ales că ceea ce spusesem contrazicea tot ce ştiam până atunci, la nivel conştient.

„Oh”, spuse Claude. „Tu eşti Pleiadian.”

„A, da?”, am spus. „Ce-i aia - un Pleiadian?” îmi explică despre Pleiade - un sistem de şapte stele, care se vede clar de pe Pământ. (Imediat ce am ajuns acasă, am verificat - avea dreptate.)

Oamenii care conduceau planeta la acea vreme erau Pleiadienii. La un moment dat, s-a iscat o luptă şi s-a format o schismă ideologică şi politică între două facţiuni de Pleiadieni. Fiecare grup voia să preia controlul - nu numai asupra celuilalt grup, dar şi asupra întregii planete.

Însă, cum membrii fiecăreia dintre facţiuni erau la fel de inteligenţi şi de puternici, tot ce puteau să prevadă era un viitor de lupte permanente pentru obţinerea unei poziţii de superioritate. Acest lucru nu era acceptabil pentru nici unul dintre ei, astfel că au menţinut un soi de armistiţiu, până ce oamenii de ştiinţă ai unui grup au descoperit un mod de a deconecta 10 din cele 12 stringuri iniţiale de ADN, la membrii celuilalt grup. Se spune că noi suntem descendenţii acestor Pleiadieni modificaţi. Cine ştie?

Totuşi, aceia dintre noi care avem şi a treia catenă - şi care, teoretic, suntem mai aproape de părinţii noştri - am revenit ca să aducem lumină şi informaţie pe această planetă - adică, exact ceea ce îmi spusese şi Fred (sau, mai degrabă, ce îmi transmisese prin channeling).

Acum, eu nu spun că sunt Pleiadian, nici nu spun că Pleiadienii ăştia există. Tot ce sugerez la acest punct este să continuaţi să urmăriţi povestea.

Mă abandonez

M-am dus la Bodhi Tree şi - că tot eram pe acolo - m-am hotărât să cercetez puţin despre mica piatră verde pe care o aveam în buzunar. Din ce descoperisem eu, moldavitul nu este un cristal pământesc; este un meteorit care a căzut pe Pământ, în Europa de Est, acum aproximativ

Nu ştiu. Ceea ce ştiu este că mi-am pus piatra în buzunar şi a început channelingul.

Mă aflam în faţa unei alegeri. Lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate în viaţa mea, chiar şi înainte ca Fred să fi transmis prima oară vocea. Unde mă va duce asta? în sfârşit, trebuia să iau o decizie - dacă să continui sau nu pe acest drum nou şi necunoscut.

Ce făceam? Era bine? Era rău? Ascultam oare vocile cele „bune”? Cum puteam să fiu sigur cu privire la intenţiile sursei care se afla în spatele întregii lucrări?

Reacţia mea iniţială a fost să întreb pe toată lumea care credeam că ar fi trebuit să ştie - vindecători, mediumuri, clarvăzători şi aşa mai departe.

Aceştia au fost aproape la unison. Ei simţeau că, până când (şi dacă) nu reuşeam să determin sursa acestor voci, era mai bine să mă ţin departe de ele.

Asta m-a pus în mare încurcătură. Cum să fac asta? Cum să întreb vocea? Nu e asta chiar dilema veche de secole - „Dacă e o voce cinstită, îţi va spune adevărul, iar dacă e una necinstită, te va minţi” în orice caz, răspunsul e acelaşi.

Să o împuşc cu un glonţ de argint?

Să port un colier de usturoi? Să-mi cumpăr o cruce mare? îmi era foarte greu să cred că această voce (sau aceste voci) şi-ar fi dat osteneala să bată atâta drum prin univers, doar ca să pună în scenă o măreaţă glumă cosmică.

Mi-am dat seama că emoţiile care înconjurau tot acest proces se încadrau acum pe o scală mult mai îngustă: anxietate, nelinişte şi panică. Mi-a fost clar că toate sfaturile bine intenţionate pe care

CAPITOLUL OPT

Observaţii: prezent şi viitor

„Şi pornim!”

Jackie Gleason

Cei trei pacienţi care „vorbiseră” cu voci, aşa cum făcuse Fred, reveniră pentru consultaţii, După cum prezisesem, buuum!- unui după altul, capetele ii s-au dat pe spate, ochii peste cap, limba începu să li se mişte şi aerul să le iasă prin gură cu zgomot,,, şi ce spuneau?

„Suntem aici să-ţi spunem să continui să faci ceea ce fad, Ceea ce faci tu aduce lumină şi informaţii pe planetă. Exact frazele pe care le rostise şi Fred,

Doar că aceşti pacienţi nu îl cunoşteau pe Fred, Nici măcar nu ie cunoşteau între ei,

Doi dintre ei au mai adăugat o frază: *„Ceea ce faci tu, reconectează stringurile “*

Al treilea pacient a spus un lucru uşor diferit: *„Ceea ce faci tu, reconectează corzile.* La următoarea vizită a lui Fred, mi-a spus că făcuse dictare automată - în fişele lui, scris de propria sa mână, ultimul rând (referitor la mine) spunea;

„Ceea ce face el, reconectează corzile”

După două zile, au început să apară şi alţi pacienţi care rosteau aceste fraze, I-am intervievat ulterior cu atenţie şi am aflat că, în afară de Fred, nici unul dintre ei nu mai avusese astfel de experiente înainte

Însă, dintr-un motiv oarecare, ei fuseseră aleşi să fie vehiculele acestor voci - şi indiferent ce alte cuvinte mai rosteau, repetau cu toţii aceleaşi şase fraze:

1.Suntem căci să-ţi spunem să continui să faci ceea ce faci.
2.Ceea ce faci tu, aduce lumină şi informaţii pe planetă.
3.Ceea ce faci tu, reconectează stringurile.
4.Ceea ce faci tu, reconectează corzile.
5.Trebuie să ştii că eşti maestru.
6 .Am venit datorită reputaţiei tale.

M-am gândit: Bun. Ceea ce faci tu, aduce lumină şi informaţii pe planetă... aşa că am continuat să aştept să primesc informaţiile... însă nu părea să vină nimic.

Ei bine, m-am gândit - ce fel de informaţii? Despre cum să creşti fructe uriaşe? Cum să pui la punct un sistem de apărare interplanetar? Cum să construieşti farfurii zburătoare? încă nu aveam idee despre ce era vorba.

Stingerea

Am continuat să aştept să se împlinească frazele pe care le auzisem, dar în aprilie 1994 ceva începu să se schimbe. Mai întâi, vocile răzbăteau tot mai greu.

Uşurinţa cu care oamenii făceau channeling se diminua, iar transmisiunile în sine au devenit mai rare. De fapt, chiar au cunoscut o scădere bruscă şi spectaculoasă.

Apoi s-a terminat, în afară de Fred, nu mai existau alte transmisiuni şi nici alte voci.

Aveam un sentiment de goliciune. La urma urmei, toate întâmplările astea ciudate deveniseră pivotul principal al vieţii mele. Cum să se fi terminat?

Până atunci, cele şase fraze îmi veniseră prin 50 de persoane diferite, independente una de alta. Să nu uităm că, în afară de Fred, nici una dintre persoanele acelea nu mai făcuse channeling înainte - ba chiar, unele dintre ele au fost atât de tulburate de experienţă, încât nu au mai revenit niciodată la cabinet. Date fiind toate acestea, precum şi descrierile - remarcabil de asemănătoare una cu alta, ale unor diverse entităţi - mi-a fost clar că în timpul unei şedinţe de vindecare, *în încăpere se mai afla cineva, în afară de mine şi de pacient.* Iar această persoană - sau fiinţă - vorbea prin corpul persoanei care se afla pe masa de tratament. Nu ştiu dacă cei care făceau channelingul erau ca nişte aparate de radio care percepeau semnale transmise din tot universul, sau dacă primeau cu toţii acelaşi semnal de la o singură sursă, centrală, însă presupun că asta nu contează. Mesajul venise, clar şi răspicat.

S-ar putea ca mesajele să se fi oprit pentru că mă prins- esem care era chestia. Era cu neputinţă ca cineva - chiar şi eu - să nege că acolo se întâmpla ceva adevărat şi profund. Deşi încă mai tânjeam după confirmarea pe care entităţile mi-o transmiteau prin channeling, sursa decisese că aveam tot ce îmi trebuia, Era vremea să nu mai caut altceva şi să îmi dau voie să văd ceea ce mi se dăduse deja.

Când treci printr-o astfel de experienţă, ştii că te conectezi la ceva din altă parte. Am abandonat repede ideea că totul fusese o glumă şi am aşteptat. Dar când aceste misterioase

o consider „majoră”. Aşa că, în ciuda disperării mele că nu primeam ceea ce credeam că este informaţia promisă, am continuat să lucrez cu pacienţii şi să îmi mişc mâinile deasupra corpului lor, aşa cum făcusem şi înainte. Din când în când, muşchii faciali ai pacienţilor - mai ales cei din jurul gurii - începeau să se mişte, însă vocile nu se mai auzeau.

Totuşi, la sfârşitul sesiunii, pacienţii îmi spuneau că „văzuseră” lucruri. Adesea, relatările erau similare: anumite forme, anumite culori... Şi anumite persoane. Numiţi-le îngeri, îndrumători, entităţi, spirite - cum vă convine, însă, indiferent ce erau, pe baza descrierilor pe care le-am primit, de obicei apariţiile arătau exact ca oamenii adevăraţi.

Observaţii şi validări

Cam în aceeaşi perioadă în care mi-am dat seama că mi se făcuse un dar profund, pe care decisesem să îl accept, am primit un telefon de la producătorii unei emisiuni de televiziune, numită în partea cealaltă, care prezenta poveşti despre tot felul de întâmplări paranormale. Auziseră despre mine şi voiau să apar în emisiunea lor. Am acceptat şi l-am luat cu mine pe Gary, ca să-şi spună povestea.

După emisiunea asta, care s-a transmis pe la jumătatea anului 1995, au început să vină la cabinet oameni din toată ţara, A venit o femeie, pe nume Michele, din Seaside, Oregon, Pe când se afla pe masă, mi-am deplasat mâinile deasupra ei şi i-am privit reacţiile musculare, apărute involuntar la trecerea energiei, Asta e tot ce am văzut.

Dar când am terminat, ea şi-a deschis ochii şi

mulţi dintre doctorii care o consultaseră au crezut că are şi alte complicaţii. Astfel că i s-au prescris o serie de analgezice şi de alte medicamente. Viaţa ei era un ciclu constant de durere şi epuizare. Lucruri mici, cum ar fi spălatul vaselor, pregătirea cinei sau chiar ridicatul din pat, dimineaţa, deveniseră sarcini majore şi uneori imposibil de realizat.

Soţul ei trebuia să o care sub duşul fierbinte chiar şi de patru ori pe noapte, ca să-i mai aline durerea.

Nu putea să mănânce şi pierduse mult în greutate.

Într-o seară, pe când toată lumea din casă dormea, înghiţi mai mulţi pumni de pastile contra durerii, amestecate şi la grămadă. Când acestea începură să îşi facă efectul, se trezi rugându-se: „Doamne, te rog, ajută-mă. Nu vreau să trăiesc aşa, dar nici nu vreau să-mi părăsesc băieţii."

Simţea, pur şi simplu, că nu mai putea să fie bolnavă, dar nu ştia unde să meargă, ca să primească ajutor.

Probabil că a căzut şi a adormit pe podea, pentru că următorul lucru pe care şi-l aminteşte este că a fost trezită de soarele de dimineaţă, care intra prin fereastra de la baie. Sim- ţindu-se bolnavă şi epuizată, se târî până la canapea.

Se prăbuşi acolo şi, zăcând, dădu drumul la televizor - era un talk show. Mi se lua interviu - mie şi unui grup întreg de medici. Discuţia era despre pacienţii mei - cum câţi dintre ei fuseseră vindecaţi de afecţiuni neobişnuite.

Se uită la televizor şi mă ascultă explicând că vindecările păreau a fi efectuate de o „Putere superioară", care, cumva, venea prin mine. Michele a sunat la postul de televiziune ca să afle

aproape ca de marionetă, în acelaşi timp, avea un spasm continuu, involuntar, al genunchiului drept.

La un moment dat, am lăsat-o singura o clipă. Când am revenit, Michele mi-a spus ca a avut senzaţia puternică a unei alte prezenţe care intrase în încăpere. Auzise vocea dulce a unei femei care încercase să-i spună lui Michele numele ei. Acesteia i-a fost greu să înţeleagă clar, căci comunicarea se făcea prin ceea ce Michele a descris ca fiind „aproape” o voce. La început, Michele a crezut că femeia era cam agresivă, însă după aceea şi-a dat seama că era doar frustrată că Michele nu prea putea să o înţeleagă.

Femeia i-a spus lui Michele că era îngerul ei păzitor şi că numele ei era ceva de genul Parsley sau Parcel.

Într-un sfârşit, a auzit numele: Parsilia. Apoi îngerul i-a spus un lucru extrem de ciudat. I-a spus lui Michele:

Vei fi vindecată. Şi trebuie să mergi la televiziune şi să vorbeşti despre asta. După cum gândeam eu la vremea aceea, astea nu erau lucruri pe care le-ar spune un înger. Dar nu era treaba mea să fac comentarii de acest fel. Doctorii făcuseră ce putuseră pentru Michele, dar prezenţa Parsiliei îi spusese că acum viaţa ei începea din nou.

După şedinţa aceea, Michele şi-a recăpătat pofta de mâncare.

Şedinţa a doua, din în ziua următoare, a fost la fel de spectaculoasă, îngerul păzitor a revenit. Din nou, mai multe zone din corpul lui Michele s-au înfierbântat, apoi s-au relaxat şi au devenit calde. S-a făcut aşa de caldă, încât chiar şi

În timpul celei de a treia şi celei de a patra şedinţe ale lui Michele, îngerul i-a spus că se vindecase şi că, treptat, avea să mai remarce şi alte schimbări.

Michele a văzut flori de culori pe care nu le văzuse niciodată până atunci şi a simţit fericire peste tot în jurul ei.

Imediat a înţeles că fiecare avea un scop. De asemenea, i s-a mai spus şi să petreacă mai mult timp cu fiii ei.

Pentru Michele, viaţa a revenit la normal. A început să ia în greutate, să facă exerciţii fizice în fiecare zi şi să lucreze cu normă întreagă - la propria ei afacere.

Puţină cunoaştere

Înainte ca Michele să vină la cabinet, o serie de pacienţi mai descriseseră îngeri sau fiinţe cu formă umană.

însă niciodată nu auzisem o poveste atât de detaliată şi de elaborată ca a ei. Ei bine, m-am gândit, la ce te aştepţi? Vezi ce faci - se pare că ţi-e dat să atragi genul de oameni care cred că văd îngeri.

La o lună sau două după vindecarea lui Michele, a venit la cabinet un bărbat din Beverly Hills. Nu era bolnav; numai că auzise despre ceea ce se petrecea în cabinet şi voia să experimenteze şi el.

După şedinţă, şi-a deschis ochii şi mi-a spus: „Am văzut o femeie, care mi-a zis să-ţi spun că e aici, că o să ştii cine este. Părea să fie un pic agresivă, dar mi-am dat seama că era doar frustrată, că nu-mi putea comunica clar numele ei. Era Parsley - sau aşa ceva. Apoi mi-a spus: Dacă te

A venit la mine o femeie din New Jersey, cu fata ei de 11 ani, care avea scolioză - o curbare a coloanei vertebrale. După şedinţa, fata a deschis ochii şi a privit surprinsă,

După cum mă obişnuisem, am întrebat: „Ce s-a întâmplat? Ce ai observat?”

„Ei bine”, mi-a spus ea, „am văzut un papagal mic, cu multe culori, care mi-a spus că îl cheamă George,

După aceea, nu mai era defel un papagal; nu mai era nici măcar o formă de viaţă”

O formă de viață, a spus ea.

Erau cuvintele ei. O fetiță de 11 ani.

„ Apoi”, adăugă fetiţa, „el a devenit prietenul meu” Nu mult după asta, a venit un bărbat - adult - pentru o şedinţă. Când s-a terminat, mi-a spus, „M-am trezit lângă o statuie, o statuie de marmură, afară, undeva lângă un vechi bazin roman sau grecesc, cu secole în urmă.

Am privit înspre mâna mea dreaptă şi am văzut un papagal mic, cu multe culori.

Mi-a spus că îl cheamă George. Şi apoi, nu mai era deloc un papagal; iar apoi a devenit prietenul meu.”

În afară de „forma de viaţă”, era aceeaşi poveste ca a fetiţei - cuvânt cu cuvânt.

M-am simţit şi mai vulnerabil decât de obicei când m-am hotărât să-i explic verişoarei mele - a cărei părere o preţuiam - ce se întâmplă în viaţa mea. Am luat o gură de aer şi m-am ţinut tare, ca să aud cum îmi ies din gură fraze ca „palma mi s-a băşicat”, „altă dată a sângerat” şi „pacienţii mei îşi pierd cunoştinţa şi vorbesc cu voci care nu sunt ale lor”, într-un ritm ciudat de independent de voinţa mea

dintr-o dată, că habar nu aveam cum mă percep alţi oameni
- sau că modul în care mă percep ei este atât de diferit de cel în care mă percepeam eu. Habar nu aveam că atâţia oameni mi-ar spune că mă cred când le povestesc ce se întâmplă, „pentru că o spui tu”, „pentru că eşti aşa de mult cu picioarele pe pământ”, „pentru că. te bazezi aşa de mult pe realitate”, „pentru că, de obicei, eşti atât de sceptic”.

Cu picioarele pe pământ. Mă bazam pe realitate. Sceptic. Ştiam că eram un pic sceptic - măcar şi doar pentru că nu prea îi credeam pe oameni, atunci când îmi spuneau că sunt cu picioarele pe pământ. Adică, eu mă consideram un om cu picioarele pe pământ (uneori, cel puţin), însă în nici un caz nu îmi dădusem seama că eram şi perceput în acest fel.

În ciuda acestor confirmări, mi-a trebuit o vreme până să le spun părinţilor ce se întâmplă în viaţa mea.

Nu voi uita niciodată răspunsul tatălui meu: „Să nu pleci niciodată din cabinetul ăla!” Ca şi cum îngerii, la fel ca şi fantoma care obişnuia să bântuie clădirea din Melrose Place, erau cumva legaţi de acea adresă anume.

Din fericire, vindecările, inclusiv aspectul lor de experienţă transcendentală - precum îngerii şi culorile - apăreau la fel de bine şi când călătoream, astfel încât ştiam că, dacă entităţile astea ar fi fost într-adevăr „angajate” în Melrose Place, cel puţin îmi puteau urmări programul şi îşi puteau aranja transportul până la locuința mea.

Nu că ar fi trebuit să călătoresc cine ştie ce., dat fiind cât de mulţi oameni veneau să mă vadă.

Am hotărât să merg la un seminar de trei zile, susţinut de Deepak Chopra (Dr. Chopra, desigur, este una dintre figurile majore ale curentului de sinteză medicină-spiritualitate de astăzi, inclusiv ale contopirii fizicii cuantice cu înţelepciunea străveche.) Majoritatea participanţilor la seminar erau medici şi alţi specialişti.

Poate din cauza succesului neobişnuit pe care îl avusesem cu Brian Weiss, am crezut că voi putea găsi un moment ca să îi pun dr. Chopra o mică, întrebare, care ar putea să arunce puţină lumină asupra a ceea ce se întâmpla cu mine şi asupra vindecărilor. Am remarcat că, din loc în loc, în încăpere se aflau microfoane instalate pe stative, care păreau a fi puse acolo pentru a invita publicul să participe.

Seminarul mergea înainte, dar nimeni nu pomenise încă de microfoane, sau de posibilitatea de a interveni din public. Timpul trecea.

În sfârşit, chiar înainte de pauza de prânz din a doua zi, n-am putut să mă mai abţin. Am ridicat mâna şi l-am întrebat pe dr. Chopra dacă va exista o sesiune de întrebări.

Dr. Chopra mi-a răspuns cu o întrebare: „Ai o întrebare de pus?”

„Da, am”, am spus.

„Ei bine, du-te la microfon şi întreabă.”

Pe când parcurgeam drumul - aparent, nesfârşit de lung - până la cel mai apropiat microfon, mi-am dat seama că paşii mei răsunau din ce în ce mai tare în încăperea în care se lăsase, brusc, o tăcere întreţesută cu gânduri aproape sonore şi parcă auzeam:

Cine mai e şi ăsta?

Pe când mă apropiam de microfon, dr. Chopra îmi puse întrebarea: „Ei, care e întrebarea?”

Nu ştiam, încă nu o formulasem. Ca să fie treaba oablă de-a binelea, mi-am dat seama, dintr-o dată, că dacă dr. Chopra nu ştia nimic despre ce se întâmpla în viaţa mea din august 1993 încoace, ar fi imposibil pentru mine să pun întrebarea, chiar dacă aş fi formulat-o. Aşa că am încercat, pe cât de succint puteam, să explic rapid ce se întâmplase - vocile, sângerările, băşicile. Speram că, până ce aveam să termin cu introducerea, mi se va arăta şi întrebarea perfectă.

La sfârşitul micului meu monolog, mă trezii spunând: „Vă rog să nu credeţi că nu-mi dau seama cum sună toate astea - pentru că îmi dau seama. Dar mă întreb dacă nu cumva aveţi vreo observaţie, sau vreun sfat?”

Nici măcar nu prea era o întrebare. L-am privit pe dr. Chopra înclinându-se în faţă, acolo, pe scenă.

Apoi întrebă: „Care e numele tău de familie?” M-am dat jumătate de pas înapoi, am spus brusc: „Pearl!”

Dădu din cap. „Am auzit de tine.”

Privi în încăpere. „Şi vreau să ştiţi cu toţii, cei care vă aflaţi aici, că tot ce a spus acest om este adevărat.”

În prezenţa tuturor acelor persoane, m-a invitat să vin la Centrul pentru Bunăstare Chopra din La Jolla (în apropiere de Sân Diego) şi să facem ceva cercetări.

Apoi veni şi sfatul: „Rămâi ca un copil”.

Patru cuvinte - care însemnau atât de mult...

Nu le voi uita niciodată.

Începuturile cercetării

albă, autorul best-sellerului *Să mâncăm bine pentru o sănătate optimă,* care poartă un război extrem de vizibil pentru consolidarea medicinei „tradiţionale" şi „alternative".

Înainte să părăsesc Los Angeles şi să plec la seminar, din senin, am primit un e-mail de la părinţii mei. îmi spuneau un lucru destul de surprinzător: Tatăl meu şi cu tatăl dr. Weil aveau aceeaşi orientare politică şi fuseseră amândoi membri în câteva comitete, în oraşul meu natal, cu ani în urmă. De fapt, părinţii mei şi cu părinţii lui fuseseră prieteni. Cumva, informaţia asta nu apăruse până atunci.

Apoi, mama mi-a spus ceva foarte mişcător despre tatăl dr. Weil, Dan. Povestea era aşa: La începutul anilor 1980, tatăl meu a avut o operaţie cvadruplă de bypass. Pe când era în convalescenţă, Dan Weil - un om bun şi plin de compasiune - a trimis o scrisoare, dar nu lui, ci mamei mele. Scrisoarea spunea că, adesea, în vremuri de încercare cum erau acelea, cei mai mulţi trimiteau o carte poştală celui aflat în spital, uitând că, de cele mai multe ori, persoana care rămâne acasă este cea care are nevoie de mai mult sprijin. Scrisoarea lui era plină de blândeţe şi de încurajare - a fost un lucru pe care părinţii mei nu l-au uitat niciodată. De atunci, Dan Weil murise, iar părinţii mei se gândiseră că poate fiul lui va dori să ştie cum le influenţase tatăl său viaţa. I-au scris o scrisoare lui Weil şi m-au rugat să i-o dau eu.

Se nimeri ca Andrew Weil să fie în holul hotelului chiar atunci când eu mă înscriam la seminar. M-am prezentat şi i-am dat scrisoarea. M-a întrebat dacă pot să-i dau şi scrisoarea pe care o scrisese tatăl său, ca să i-o arate mamei lui.

- ceea ce nu o punea în cea mai bună poziţie pentru a lua interviuri oamenilor.

Mă întrebă dacă puteam să lucrez cu ea în seara aceea. I-am spus că mi-ar fi făcut plăcere. Dar se dovedi a fi mai mult decât atât. Se dovedi a fi încă una dintre piesele acestui puzzle de sincronicitate.

În dimineaţa următoare, am apărut pentru interviu şi am descoperit că dr. Weil urma să fie intervievat chiar după mine. Aşa s-a făcut că drumurile noastre - al meu, al reporteriţei şi al dr. Weil - s-au întâlnit. Dr. Weil venea la interviu, iar reportera îmi mulţumea pentru şedinţă şi spunea că nu mai are nevoie de baston, că acum poate să respire profund şi că este în stare să facă interviurile.

Dr. Weil a întrebat ce făcusem. După ce i-am explicat puţinul pe care îl aveam la dispoziţie, m-a invitat să vin la Universitatea din Arizona şi să ţin o prelegere pentru bursierii din Programul lui de medicină integrată (PMI).

Invitaţia a fost o onoare şi am acceptat-o bucuros. Asta m-a condus la Gary E. R. Schwartz, şeful catedrei de Sisteme Energetice Umane de la Universitatea din Arizona. El şi cu soţia lui, Linda G. S. Russek, sunt autorii cărţii Universul de energie vie, care prezintă ideea că totul, la orice nivel de existenţă, este viu, îşi aminteşte şi evoluează. Cartea vrea să explice nu numai unele dintre cele mai mari enigme ale ştiinţei convenţionale, dar şi mistere cum ar fi homeopatia, supravieţuirea după moarte şi capacităţile paranormale.

Dr. Schwartz m-a invitat să revin la

Îmi petrecusem o parte importantă din viaţă construind un cabinet de succes, iar toată treaba asta cu „energia vindecătoare" şi cu „spiritele venite prin channeling” nu prea fusese cine ştie ce benefică. Aşa cum am spus şi mai devreme, unii dintre pacienţii care făcuseră channeling au fost atât de şocaţi de experienţă, încât pur şi simplu nu au mai revenit niciodată, însă ăsta nu era cel mai rău lucru,

Imaginaţi-vă că mergeţi la chiropractician pentru un tratament şi auziţi cum din încăperile alăturate răsună voci bizare. Aşa ceva v-ar cam pune pe gânduri...

De multe ori mi-am spus: „Trebuie că eşti nebun. Ai de plătit ipoteca, ai rate la maşină - şi mai ai şi un cabinet mare, pe care trebuie să îl ţii în funcţiune, ca să poţi să faci faţă la toate astea. Rămâi la chiropractică şi gata.”

Dar nu asta voiau să spună entităţile cu *Suntem aici ca să îţi spunem să continui să faci ceea ce faci - şi ştiam asta.* Aşa că am continuat să fac acest „lucru” nou care apăruse.

Chiar şi atunci când vindecările luau o pauză, eu continuam să lucrez cu energia.

Continuam să fac ceea ce făceam.

De ce eu? Nu puteam să mă abţin să mă tot întreb acest lucru. Mi s-a spus că e o întrebare a egoului, dar când viaţa ţi se dă peste cap şi când elementele fundamentale ale realităţii, pe care le acceptasem încă de la naştere, pur şi simplu nu se mai aplică, întrebarea chiar devine una dificilă.

M-am trezit din nou gândindu-mă la fraze. Ceea ce faci aduce lumină şi informaţie pe planetă, în mod clar, asta însemna că se întâmpla mai mult

- pentru genul acesta de distracţii scăzuse destul de mult, din acea zi pe Venice Beach - şi chiar şi mai mult din ziua în care stătusem la fereastra cabinetului şi îl privisem pe Gary luptându-se cu treptele. Totuşi, cu siguranţă că mai erau şi alţi oameni, care păreau mult mai „merituoşi”, aşa că *ceea ce se întâmpla* nu prea avea sens.

În parte, motivul ar putea să fie că am, aşa, o gură mare: sunt dispus să ies în faţă şi să vorbesc despre chestiile astea. De asemenea, poate şi pentru că se pare că sunt capabil să construiesc legături. Mă dichisesc frumos şi am capacitatea să mă prezint la spitale şi la universităţi, într-o stare destul de lucidă, să vorbesc cu medici, cu educatori şi cu cercetători pe o temă care, ca să nu spunem mai mult, este „de actualitate”. De asemenea, văd că nu am nici o problemă să vorbesc cu cei care pretind că sunt spiritualişti paranormali.

Aceste două grupuri par că există la capete opuse ale spectrului şi că îşi petrec cea mai mare parte din timp fie ţipând unii la alţii, fie încercând să se ignore reciproc.

Se pare că am capacitatea să îi iau de mână - şi pe unii, şi pe alţii - şi să îi prezint ca oameni care au ceva interesant de oferit şi de împărtăşit.

Sau poate că, la urma urmei, am fost ales cu mult înainte să fi fost capabil să mă gândesc la asta.

Poate că am fost ales încă din noaptea în care m-am născut şi în care mama mea a renăscut - noaptea în care magnifica *Lumină* i-a spus mamei că avea o treabă de făcut: trebuia să mă crească pe mine. Poate că locul ăsta de muncă mi s-a repartizat încă de pe atunci. Şi poate că ceea ce se întâmplă acum este că eu mă *reconectez* cu el.

vindecare şi cei care doreau să îi învăţ cum *să facă* astfel de vindecări, în sfârşit, am început să fiu abordat de tot felul de organizaţii de învăţământ, cu aceeaşi cerere.

„Asta nu e ceva ce poate fi învăţat”, am răspuns. Adică, cum să îţi predea cineva chestia asta? Pe mine nu mă învăţase nimeni. Pur şi simplu... venise.

„Sigur că se poate”, venea răspunsul de „trezire la realitate” - întotdeauna inevitabil. „O grămadă de oameni predau cursuri despre vindecare. Există cărţi şi casete pe tema asta în toate librăriile”. Şi atunci îmi fluturau în faţă o listă de autori şi de titluri - probabil că multe dintre ele vă sunt cunoscute. Dar, citind cărţile şi ascultând casetele, mi-am dat seama că instrucţiunile - toate - se reduceau la ceva de genul acestor rânduri: „Puneţi clientul să stea întins pe spate (sau pe un scaun). Poziţionaţi-vă într-o anume parte faţă de pacient (cartea vă va spune exact şi care parte este cea mai potrivită), puneţi mâna dreaptă aici şi mâna stângă aici, apoi mutaţi mâna dreaptă unde a fost mâna stângă, iar mâna stângă o puneţi aici...” Nu vă faceţi griji. Cartea vă va spune nu numai poziţiile exacte în care să vă plasaţi mâinile, dar şi direcţia în care să mergeţi şi spre care să priviţi. Iar dacă asta nu e suficient, cartea vă va mai spune şi ce anume să gândiţi, în timp ce faceţi toate astea.

Dar, după cum îmi dădeam seama, asta nu era vindecare. Era un soi de tangou. Iar lumea nu prea avea nevoie de încă un profesor de dans.

Nici milioanele de seminarii pe tema asta nu păreau să fie de mai mult ajutor - fie mari, fie mici, ieftine, scumpe sau exorbitant de scumpe. Să verbim despre câteva dintre aceste seminarii. Ca

Cu alte cuvinte, cele mai multe şcoli de vindecare nu te învaţă nimic despre vindecare, ci despre istoria anumitor vindecători. Te învaţă ce gândea vindecătorul cutare, ce credea vindecătorul cutare, iar în cazul în care chiar nu ai nici un pic de noroc, te învaţă şi *ce anume ar trebui* sa gândeşti tu.

Am abordat fiecare nouă experienţă educaţională structurată - fie ea carte, casetă sau seminar - cu o stare de anticipaţie, ca să-mi dau seama doar că mi se servea acelaşi castron de ovăz spiritual, încălzit şi reîncălzit la nesfârşit. Ba mai mult, castronul care mi se oferea se răcise atât de mult, încât prinsese şi pojghiţă.

Şi totuşi, la seminariile astea, jumătate dintre participanţi stătea acolo hipnotizată, de parcă li s-ar fi aruncat dinainte perlele unei cunoaşteri nou descoperite.

Cealaltă jumătate afişa un zâmbet şi dădea din cap aprobator. Nu e vorba despre acel gest mic pe care îl faci când eşti singur într-o cameră şi citeşti o carte sau asculţi pe cineva la radio; astea erau încuviinţări largi, de spectacol, supradimensionate, care să demonstreze celorlalţi că instructorul spune un lucru pe care ei îl ştiau deja şi care să îi valideze pe ei, faţă de toţi ceilalţi din încăpere. (Să nu uităm că goana după evoluţia spirituală nu înseamnă întotdeauna că jocul de-a „conducătorul" s-a terminat.)

Sprijinindu-mă pe dovezile din ce în ce mai covârşitoare ale acestor experienţe, am început să fiu şi mai sigur de afirmaţia mea dinainte; *Vindecarea nu e ceva ce se poate preda şi învăţa.* Şi ştiţi ceva? încă mai cred asta.

Ei bine, atunci, de ce scriu cartea asta?

în general, aparatele electrice de tot felul - se aprind şi se sting, Totul se întâmplă în mod repetat.

Oprirea era rareori una permanentă - deşi, ne-am putea gândi că aparatele se pot stinge sau pot să se oprească şi să nu mai meargă minute - sau zile - în şir. De obicei, cu cât era mai mare obiectul, cu atât mai lung era timpul de oprire. Era ca şi cum aparatele ar ti căpătat viaţă proprie.

Pentru cei mai mulţi dintre oameni, experienţa dădea senzaţia că li s-ar fi comunicat ceva. Cred că aşa şi este. Eu mă gândesc că e cineva care spune: *„Salut. Chiar sunt aici. Noi chiar existăm. ”*

Aceiaşi oameni povesteau apoi că simţeau şi că se întâmpla ceva ciudat cu mâinile lor - senzaţii ciudate: calde şi electrice, sau reci şi ca o adiere.

Apoi îmi explicau că, dacă îşi ţineau mâinile în apropierea cuiva care avea o problemă, adeseori simptomele se diminuau sau dispăreau în întregime: psoriazisul se curăţa, astmul dispărea, rănile cronice se vindecau.

De multe ori, astfel de rezultate apăreau peste noapte sau imediat. Poveştile şi telefoanele veneau mereu.

Din asta mi-am dat seama că, deşi nu poţi învăţa pe cineva despre vindecare, capacitatea de a vindeca poate fi, într-un fel, „transmisă” oamenilor.

Apoi, ceea ce se poate preda este modul de recunoaştere şi de rafinare al acestei capacităţi (lucru pe care încerc să-l fac prin această carte).

Într-un sfârşit, am sunat la una dintre organizaţiile care îmi făceau curte şi am fost de acord să predau un curs.

Le-am spus să adune oamenii şi să facem o

la o parte scaunul şi pupitrul; mi-am dat jos pantofii şi m-am aşezat, cu picioarele încrucişate, pe masa pliantă care, dintr-un motiv sau altul, fusese pusă acolo şi a fost suficient de drăguţă încât să nu se prăbuşească sub greutatea mea. „Ştiu că aţi venit aici cu toţii ca să auziţi ce am de spus în seara asta”, am spus, „şi abia aştept şi eu să văd ce am de spus.” Am început să povestesc ce mi s-a întâmplat în august 1993, am răspuns la întrebările lor şi apoi am „activat” mâinile fiecărui cursant. I-am învăţat cum să se joace (sau cum să lucreze, dacă preferaţi aşa) cu aceste noi frecvenţe de energie - şi, după ce le-am spus să mă sune dacă se întâmplă ceva interesant, am eliberat un grup de proaspeţi „vindecători”, pe o planetă care nici nu bănuia ce i se întâmplă,

După aceea, telefonul începu să sune ca la gară,

Dar iarăşi - cine putea să ştie ce urma să se întâmple?

Acuma cine e elevul?

Deci, iată-mă aici, Călătoria a fost lungă şi ciudată, in- citantă şi puţin înspăimântătoare pe ici, pe colo, însă cred că acum sunt acolo unde trebuie să fiu.

Dacă ne gândim, este o mare ironie; loaza, elevul care nu putea să stea liniştit, puştiul care chiulea de câte ori putea şi care m împotrivea cursurilor da la facultate, ori de câte ori putea - acum devenind chiar el profesor,

Restul cărţii este o parte din acest proces,

Tot făcând seminarii, de-a lungul anilor am descoperit că oamenii m pot conecta la această energie, având o cantitate minimă de instrucţiuni -

Şi, până la urmă, nici caseta nu este la fel de eficientă ca un curs de dans la un studio, unde lucrezi cu un instructor în mod direct.

Acelaşi lucru este valabil şi aici.

Restul cărţii vă va da o serie de informaţii transmise prin cuvinte. Alte informaţii vor fi împărtăşite prin altceva decât cuvintele - puteţi să o numiţi codificare, vibraţie, sau oricum altcumva.

Şi da, puteţi începe transformarea şi lucrul cu energia după ce citiţi aceste rânduri, pentru că, într-o anumită măsură, capacitatea de a menţine şi de a utiliza aceste frecvenţe noi este împărtăşită celor care vin în contact cu ele prin cuvântul scris, dar şi prin alte forme de media.

Nu, nu e la fel ca atunci când lucrezi cu

PARTEA A

VINDECAREA RECONECTIVĂ ŞI CE ÎNSEAMNĂ ACEASTA

"Linii drepte ale timpului
sunt, de
fapt, fire ale unei plase care se
întinde la infinit"
A trăi acest moment
Sutre pentru iluminare instantanee

CAPITOLUL NOUĂ

Spune-mi mai mult

„Religia şi ştiinţa trebuie sa se împace, la fel cum trebuie să se împace intuiţia şi raţiunea, experienţa şi cunoaşterea.

Dr. Jonas Salk

Aşa cum am spus, după cea de a doua şedinţă pe care am avut-o cu femeia din Venice Beach şi după evenimentele ce au urmat, m-am concentrat să aflu ce se întâmpla cu mine.

Faptul că am început să citesc cărţi de bună voie spune multe, dar nu m-am oprit acolo.

În afară de „experţii”, „mediumurile senzitive” şi „maeştrii paranormali” pe care i-am vizitat - şi care m-au vizitat - am întrebat pe toată lumea care am crezut că mi-ar putea da cea mai mică idee despre ce se întâmpla: conducători religioşi, rabini, kabalişti, guru - tot ce vreţi.

În cea mai mare parte, mi-am dat seama că nimeni nu „ştia” cu adevărat. Cel puţin, nimeni de pe lumea *asta.* Sau poate că ştiau frânturi, dar nu aveau o viziune completă. Sau îmi confundau experienţele cu ceva ce citiseră, cu un lucru despre care învăţaseră, însă care, de fapt, nu se aplica aici. Situaţia cea mai obişnuită în care mă aflam era că, în loc să *analizeze* efectiv fenomenul, oamenii voiau să-l explice din optica parametrilor confortabili ai propriului lor sistem de credinţe sau religii. Cumva, voiau să îl înghesuie într-o cutiuţă prea mică, prea restrictivă ca să-l poată

am putut, dar lucrul acesta părea să nu se întâmple - şi credeţi-mă, era mai mult decât frustrant.

Mi-am observat şi mi-am ascultat pacienţii destul de mult până acum, ca să ştiu că îngerii ăştia erau reali. Pacienţii mei chiar *vedeau* îngerii, chiar îi *auzeau,* le *miroseau* parfumul - adică, toţi *în afară de mine.*

E puţin dacă aş spune că mă simţeam exclus. Aşa că, ori de câte ori puteam, încercam să fac aceste fiinţe să comunice cu mine, cel puţin indirect, prin Fred.

Vreau să ştiţi că nu obişnuiesc să cred lucrurile doar pentru că sunt flatat sau pentru că ele sună bine. Nu îmi pasă prea tare de termenul *NewAge.* Am îndoieli serioase cu privire la mulţi dintre cei care pretind că au daruri „speciale” şi „supranaturale”, mai ales după ce, analizând intenţiile şi scopurile lor, se pare că mulţi dintre ei se prezintă în acest fel doar în încercarea lor de a se evidenţia din mulţime, de a primi ceva laude publice, sau de a-şi compensa sentimentele de inferioritate. Nu văd aure şi nici nu am puteri paranormale. Iar în ceea ce îi priveşte pe cei care fac channeling, hai să fim serioşi - nu trebuie să fii Linda Blair, să te tânguieşti, să tremuri şi să vorbeşti cu o voce care sună ca un disc vechi, cântat pe un patefon cu viteze variabile.

Pe de altă parte, când am 50 de oameni care nu m-au mai văzut niciodată şi care îmi spun aceleaşi cuvinte şi - fără să le cer - îmi relatează că au perceput aceleaşi entităţi de care n-a mai auzit nimeni până acum... ei bine, atunci nu mai e rezonabil să *nu* accept faptul că se întâmplă cu adevărat ceva.

În sfârşit, aveam să descopăr o altă sursă de informaţie
- una care se afla adânc în mine. (Uneori, curajul înseamnă să mergi adânc în tine şi să ai încredere în ceea ce aduci de acolo... dar asta e altă poveste.)

Ceea ce am ajuns să numesc *deconectarea* (nume pe care l-am luat din cea de-a treia şi din cea de-a patra frază pe care le-am primit prin channeling) *nu este* ceva imaginar. Pe lângă faptul că mă bazam pe cele şase fraze primite şi pe fiinţele spirituale din alte dimensiuni, care să confirme şi să dovedească realitatea existenţei acestei reconectări, ea este evidentă şi în practică, dar şi în laboratoarele ştiinţifice.

Reconectarea este procesul general de reconectare la univers, care permite ca vindecarea reconectivă să aibă loc.

Aceste vindecări şi frecvenţe progresive au o lăţime de bandă diferită şi ne vin printr-un spectru de *lumină şi informaţie* care nu a fost prezent pe Pământ până acum. Prin Reconectare, putem să interacţionăm cu aceste noi niveluri de lumină şi informaţie; la fel, prin aceste noi niveluri de lumină şi informaţie, ne putem reconecta.

Acum sunteţi deja pregătiţi să vă faceţi o idee despre ce este procesul acesta, de unde vine şi cum funcţionează el.

Bun venit la ceva *nou.* Acest lucru este *diferit* Este *real*

CAPITOLUL ZECE

Stringuri şi corzi

„Dintr-un punct de vedere multisenzorial, observaţiile, intuiţiile, bănuielile şi inspiraţiile sunt mesaje venite de la suflet
sau de la inteligenţele avansate, care sprijină sufletul în călătoria sa de evoluţie.

Gary Zukav, autor al cârtii Sediul

Sufletului **Ce se află dincolo**

Oamenii sunt fiinţe cercetătoare, întotdeauna vrem să ştim „cum” şi „de ce”, chiar şi atunci când răspunsurile nu ne fac nici un bine - aşa cum, cel mai adesea, este cazul.

De cele mai multe ori, „cum” şi „de ce” pot fi nişte în- trebări foarte care ne iau din forţă. Cu toate acestea, încă de la început, iată cum mă lupt tocmai cu aceste întrebări: „Cum?” „De ce?” „Cum funcţionează asta?”

„De ce este aici?” „Ce se întâmplă?”

Niciodată nu am primit un răspuns care să mă satisfacă. Ştiu că nu toată lumea insistă să primească răspunsuri.

Unii oameni nici nu pun multe întrebări. Citesc despre ceva şi imediat cred lucrul acela. Prietenii le spun altceva şi ei cred şi aia. Credulitatea absolută, combinată cu ceea ce eu

Numai după ce mi-am dat seama că nu aveam să primesc alte răspunsuri - oricum, nu din surse externe - am ajuns la concluzia că, poate, nici nu era *important pentru* mine să ştiu. Poate că ar fi fost chiar contraproductiv.

Dar existau indicii - aluzii pe care vi le împărtăşesc acum, în această carte.

„ Ceea ce fad tu, reconectează stringurile.”

„ Ceea ce faci tu, reconectează corzile.”

Aşa cum am mai spus înainte, astea erau cea de a treia şi cea de a patra afirmaţie, care îmi fuseseră transmise prin channeling, printr-o serie de pacienţi de ai mei. Din propria experienţă, am ştiut imediat la ce se refereau „stringurile”.

Când folosim această energie vindecătoare, facem mai mult decât să rezolvăm o anumită problemă; de fapt, efectiv, reconectăm stringurile - stringurile de acid dezoxiribonucleic, de ADN. ADN-ul este o moleculă complexă, formată din două stringuri conectate într-o formă de dublă spirală, ca o scară răsucită. Ştiinţa ne învaţă că fiecare fiinţă umană are aceste două stringuri în fiecare moleculă de ADN din corp şi că această configuraţie este baza codului nostru genetic - a structurii noastre. Din aceste mici fărâme de materie provine structura corpului, a creierului şi chiar a personalităţii noastre. Ceea ce *nu ne spune* ştiinţa - cel puţin, nu încă - este că, la un moment dat, se poate ca noi să fi avut 12 stringuri de ADN, care codificau încă şi mai multă informaţie! (Ei bine, închideţi-mă - am spus-o, deşi am jurat că nu am să o fac!)

„Reconectarea stringurilor” implică, în mod special, faptul că rasa omenească nu mai continuă să evolueze într-o manieră aproape lineară, ci va ajunge înapoi în timp şi va scoate la iveală aspecte

La început am crezut că cele două fraze înseamnă, mai mult sau mai puţin, acelaşi lucru - unii foloseau cuvântul *stringuri,* alţii cuvântul *corzi,* asta era singura diferenţă.

O diferenţă semantică.

Apoi am auzit de un concept din fizica cuantică şi mi-am dat seama că nu mă prinsesem defel despre ce era vorba cu „stringurile” la care se refereau entităţile.

Fraza aceea nu se referea deloc la ADN. Ea se referea la planurile existenţiale paralele (care se întâmplă în acelaşi timp): se referea la fizica subnucleară.

Era vorba despre descrierea structurii fundamentale a universului. Despre *teoria stringurilor.*

În esenţă, „teoria corzilor, sau a stringurilor” este un mod de a vedea „cărămizile” de materie şi energie, într-un fel care ar putea să clarifice dilema care îi bântuie pe oamenii de ştiinţă de decenii încoace: anume, că nu se poate ca amândouă ramurile fizicii să fie adevărate.

* *Teoria Corzilor,* sau a *Stringurilor* este un concept ipotetic din fizică. Termenul provine din denumirea engleză „String Theory”, care ar însemna *Teoria Corzii* sau poate, şi mai bine, *Teoria Corzilor.* Deoarece un element esenţial în construcţia modelului fizic este supersimetria, de multe ori *Teoria Corzilor* este redenumită *Teoria Supercorzilor,* dar în esenţa ambele denumiri semnifică acelaşi lucru.

Până în prezent sunt cunoscute cinci modele viabile care nu au anomalii şi care sunt consistente într-un spaţiu fizic cu zece dimensiuni, una temporală şi nouă spaţiale. Se crede că aceste cinci teorii nu reprezintă altceva decât diverse manifestări ale Teoriei M (M-theory).

In Teoria Stringurilor, particulele elementare sunt alcătuite din stringuri (corzi sau sfori) aflate sub excitaţie. Stringurile trebuie să fie întinse sub tensiune, pentru a deveni excitate, dar aceste stringuri nu sunt prinse de un suport, ele plutesc in spaţiu-timp. Tensiunea stringurilor este data de cantitatea 1 / (2pa), unde a este egal cu pătratul lungimii

Asta nu este fizica pe care am învăţat-o cu toţii la şcoală, ci una care sprijină şi observă viaţa, spiritualitatea, planurile paralele ale existenţei. Să aruncăm o privire.

La urma urmei, fizica este cea care defineşte universul fizic în care trăim. Fizica se referă la obiectele din acest univers, la forţele care le ţin laolaltă şi la secretele care fac mecanismul să funcţioneze.

Fizica se mai referă şi la extreme. La un capăt al scalei, principiile bizare ale „mecanicii cuantice” descriu şi estimează comportamentul a ceea ce este foarte, foarte mic: atomii şi părţile lor componente.

La cealaltă extremă, cele două teorii ale relativităţii ale lui Einstein se ocupă de vastitatea universului în sine, de viteza luminii şi de deformarea spaţiului-timp de către corpuri masive, cum ar fi stelele, galaxiile şi găurile negre.

Dincolo de frumuseţea lor abstractă, ambele teorii s-au dovedit a fi instrumente foarte puternice. Mecanica cuantică a dus la dezvoltarea chip-urilor de calculatoare.

Relativitatea le-a dat cosmologilor instrumentele necesare ca să explice tot felul de activităţi ciudate care se petrec în imensitatea universului.

Problema, spun ei, este că, dacă fizica cuantică este adevărată, atunci relativitatea trebuie să fie falsă - şi invers.

Când încerci să aplici regulile ce guvernează un tărâm pe regulile ce îl guvernează pe celălalt, ele nu mai funcţionează. Mecanica cuantică sugerează că, la nivel subatomic, unde materia şi energia nu mai sunt entităţi separate, universul

Conform acestui concept, cele mai mici „lucruri” din univers nu sunt particulele subatomice despre care am auzit cu toţii - protonii, neutronii şi electronii - şi nici măcar particulele şi mai mici, cu care lucrează de obicei specialiştii în fizică nucleară - quarkul, leptonul, neutrino (care, dacă mă întrebaţi pe mine, sună ca numele unei mărci de cereale pentru micul dejun) şi aşa mai departe. Se pare că cele mai elementare particule din univers, de fapt, nu sunt deloc particule. Cea mai bună descriere a lor este că sunt nişte bucle de „coardă”, care vibrează la anumite frecvenţe.

Aceste frecvenţe vibraţionale determină „identitatea” corzii - şi implicit genul de particulă din care ea va face parte: un quark care face parte dintr-un atom, care, la rândul lui, face parte dintr-o moleculă de materie, sau o particulă care, în final, va deveni un foton de energie electromagnetică. Totul depinde de frecvenţa vibraţiei.

Percepută de la acest nivel, „spuma cuantică” nu mai pare atât de iremediabil haotică.

Bine, asta îi mulţumeşte pe fizicieni, însă cu noi cum rămâne? Ce înseamnă Teoria Corzilor, pentru noi?

Probabil că deja v-aţi năpustit să trageţi concluzii: Teoria Corzilor sugerează că forma şi conţinutul întregului univers este determinată de *frecventele vibraţionale* din inima fiecărui atom, a fiecărei particule.

Acest concept coroborează ideea că, până la urmă, nu este nici o diferenţă între materie şi energie. Totul este una - şi totul este ca un fel de muzică. Vă sună cunoscut?

Conceptul acesta a fost deja înţeles de mistici

Oamenii funcţionează într-o lume definită prin înălţime, adâncime, lăţime şi timp. Asta e tot ce ştim.

Dar asta nu e tot ce este - nici pe departe. Până acum, fizicienii care lucrează cu teoria corzilor postulează că aceste corzi există peste tot, în 7 *pană* la dimensiuni diferite în acelaşi timp. într-un târziu, vor identifica şi o a douăsprezecea dimensiune - unii spun deja că există mai multe.

La celălalt capăt al scalei cosmice, oamenii de ştiinţă au acum dovada că unele particule nu numai că nu respectă „limita de viteză cosmică” a lui Einstein - viteza luminii - dar o şi depăşesc cu mult.

Deci, ce înseamnă toate astea pentru noi, la scară omenească? în primul rând, ele ne arată cât de mult mai au de învăţat oamenii de ştiinţă. Pe de altă parte, acum ştim că mai există şi alte dimensiuni. Puneţi asta laolaltă cu natura instabilă şi imprevizibilă a acestui univers - conform mecanicii cuantice - şi veţi obţine suportul ştiinţific pe care se sprijină nu numai conceptul de dimensiuni multiple, dar şi acela de *universuri* multiple - în cazul acesta, universuri *paralele* - şi anume, aşa-numita interpretare a Lumilor Multiple. Poate că există un număr infinit de astfel de universuri, care sunt, toate, conectate cu al nostru, la nivelul corzilor.

În sensul unei concluzii logice, asta ne spune că locul în care vă aflaţi acum, în vreme ce citiţi această carte, există într-un număr infinit de variaţiuni, care au loc toate în acelaşi timp. într-unul din aceste universuri, staţi singur.

în altul, încăperea este absolut goală, într-un altul, are loc o petrecere. Cu alte cuvinte, toate

multisenzoriale - sau ceea ce eu numesc fiinţe omeneşti *trans-senzoriale* sau *transcendent-senzoriale.*

Astfel putem să trecem dincolo - să transcendem cele cinci simţuri de bază pe care le avem.

Când am primit prin channeling cele şase fraze, cine îmi trimitea aceste mesaje? Cu siguranţă că ele nu veneau de la persoana care vorbea - şi era clar că nu se mai afla nimeni altcineva în încăpere. Aşa că, poate era cineva dintr-unul din aceste planuri de existenţă care apar simultan - cineva care înţelesese cum să treacă dintr-un plan într-altul şi cum să se prezinte într-o încăpere din lumea noastră.

Să fim atenţi

„Problemele importante pe care le avem nu pot fi rezolvate la acelaşi nivel de gândire cu care le-am creat.

Albert Einstein

Obişnuiam să cred că oamenii se încadrează în trei categorii: aceia care nu cred în existenţa a ceva de dincolo de cele cinci simţuri ale noastre, aceia care sunt deschişi să accepte posibilitatea că dincolo de acele simţuri există ceva şi aceia care cred, cu siguranţă, că există ceva mai mult.

Cu toate astea, dintr-o dată mă trezesc că mă aflu într-o a patra categorie: aceia care *ştiu* că există ceva mai mult.

Ce înseamnă faptul că diferite persoane care au venit la mine în cabinet văd aceleaşi entităţi în repetate rânduri - entităţi care nu sunt pomenite în nici o carte, în nici o poveste?

chiar există undeva, iar diferiţi oameni le percep, printr-o *transcendere a celor cinci simţuri.*

Cu alte cuvinte, pare clar că aceste persoane sunt în contact cu cel puţin un univers alternativ - diferit de al nostru şi totuşi unit cu el, undeva în spuma cuantică.

Două universuri, trei universuri, mai multe universuri legate unul de altul şi legate de toate universurile posibile... prin corzile vibrânde care se află în miezul a toate.

Trans-senzorial sau transcendent-senzorial

Trans înseamnă „de partea cealaltă, dincolo de, peste”. Mai înseamnă şi „prin” şi „schimbare”.

Transcedendent înseamnă „care trece dincolo” (de o limită omenească), „care există dincolo de şi independent de ...” (experienţa materială a universului) şi „care se ridică deasupra sau peste, care depăşeşte”.

Iar senzorial înseamnă „care are legătură cu simţurile”. *Trans-senzorial transcendent-senzorial* sau cum vreţi să-i spuneţi, este un termen care ar descrie procesul sau capacitatea de a trece dincolo de cele cinci simţuri de bază pe care le avem.

Deşi interpretarea şi descrierea pe care o dăm acestor experienţe se bazează deseori pe cuvintele familiare care reprezintă cele cinci simţuri ale noastre, experienţa în sine nu este aceeaşi. Ca vindecător, pacienţii (sau clienţii) pe care îi aveţi ar putea să vă spună: „Am auzit o voce, dar nu era *chiar* o voce... Nu aş putea spune chiar că *am auzit-o”*

Sau, aşa cum mi-a spus Gary: „Am simţit ca şi

Relaţionăm experienţele noastre la simţurile limitate pe care le avem aici, pe Pământ, pentru că asta e tot ce ştim... deocamdată.

Dintr-o dată, când noi, ca vindecători, lucrăm cu cineva, nu numai că simţim un vânt în mâini, deşi în încăpere nu este nici o adiere - sau o senzaţie ca nişte balonaşe în palme, sau scântei sau pulsuri magnetice - ci îi aducem şi pe într-un loc în care şi ei interacţionează cu alte dimensiuni.

Nu numai noi facem tranziţia, ci îi ajutăm şi pe ceilalţi, în tranziţia şi transformarea lor în fiinţe trans-senzoriale sau transcendent-senzoriale. îi purtăm *peste* cele cinci simţuri pe care le au. îi conducem *prin* şi *în* schimbare, însă, mai mult decât atât, îi ajutăm să evolueze *dincolo de limitele lor omeneşti,* să existe *dincolo de experienţa materială şi independent de aceasta,*

CAPITOLUL UNSPREZECE

Marile întrebări

„Suntem membrii unei imense orchestre cosmice, în care fiecare instrument viu este esenţial pentru interpretarea complementara şi armonioasa a întregii

din Suntem înrudiţi cu tot ce înseamnă viaţă,
de J. Allen Boone

Ce înseamnă să te „acordezi” la o frecvenţă sau la o vibraţie? De fapt, în primul rând, să vedem ce înţelegem prin „frecvenţe” şi „vibraţii”? în scrierile spirituale întâlniţi termenii aceştia tot timpul, mai ales în materialele autorilor New Age contemporani, însă veţi vedea că ele rareori sunt definite clar, Acceptăm - pe încredere - că ele înseamnă ceva concret? Cei care funcţionăm foarte mult cu partea stângă a creierului ne-am putea simţi împinşi să acceptăm anumite definiţii doar pe bază de încredere - şi să nu ne placă acest lucru. Cei care lucrăm cu partea dreaptă ne delectăm cu libertatea şi cu fluiditatea conceptului,

Pe măsură ce evoluăm dincolo de cele cinci simţuri elementare, învăţăm să comunicăm prin concepte şi să acceptăm faptul că anumite concepte nu pot fi definite cu cuvintele noastre,

Vrem ca aceste cuvinte - sau, mai exact, lucrurile la care se referă aceste cuvinte - să însemne ceva concret. Indiferent ce înseamnă ele pentru noi la nivel intuitiv, mulţi dintre noi credem că, pentru a fi de folos, cuvintele trebuie să aibă înţelesuri clar definite. Avem o dorinţă - aceea de a putea împărtăşi experienţa noastră prin *cuvinte aici,* în ceea ce credem a fi „lumea reală”. Aşa că vrem ca înţelesurile acestor cuvinte să fie - şi ele - la fel de reale.

Să începem cu dicţionarele. *A acorda* înseamnă „a ajusta, a armoniza, a pune într-o relaţie armonioasă de reacţie reciprocă”, *A vibra* înseamnă „a se deplasa rapid înainte şi înapoi”, în domeniul ştiinţei, *energia* este „capacitatea unui sistem fizic de a efectua o activitate”, iar *frecventa* înseamnă „numărul de apariţii (sau ce măsurăm noi, acolo) într-un interval de timp dat”.

Să vedem acum ce înseamnă aceste cuvinte pentru noi.

Energie versus spirit

Mai întâi, daţi-mi voie să subliniez că nu prea mă interesează cuvântul *energie,* folosit în legătură cu genul acesta de muncă de vindecare. Pentru mine, este un termen mult prea rece şi prea mecanic. Un alt motiv este că, în general, se consideră că energia scade odată cu distanţa. Frecvenţele acestui continuum de reconectare *nu* scad odată cu distanţa. Asta, pentru că vindecarea şi transformarea au loc printr-un schimb de informaţii - „lumină şi informaţii”, ca să fiu mai exact. Deşi vindecarea aceasta se poate transmite prin energie, componenta energetică a acestei

Cu alte cuvinte, transferul de informaţie nu depinde de cantitatea de energie care îl poartă.

Din acest motiv, vindecarea reconectivă ne duce dincolo de domeniul oricărei forme de vindecare energetică.

Vindecarea reconectivă se înscrie, mai degrabă, în sensul vindecării prin Spirit, sau prin spiritualitate, însă nu mă interesează nici termenul de *vindecare spirituală,* pentru că, deşi, în sensul său pur, este mai în ton cu ceea ce facem, ceea ce a ajuns el să însemne astăzi este o colecţie de lucruri date din mână în mână şi o serie de oameni care se prosternează în faţa lor cu veneraţie. Aşa că, nici termenul acesta nu este bun. Din câte înţeleg eu acum, ceea ce se întâmplă ar putea fi definit cel mai bine ca şi o „comunicare spirituală/schimb de informaţii la nivel spiritual”.

Beverly Rubik a spus odată că are senzaţia că „informaţie sfântă” ar fi un termen mai reprezentativ, dar eu nu aş vrea să-mi asum sarcina de a căra o astfel de cruce.

Aşa că, pentru moment - şi pentru ca să facem comunicarea mai uşoară şi textul mai simplu, să folosim doar cuvântul *energie,*

Frecvenţe

Dar „vibraţie”? E un cuvânt pe care îl folosim tot timpul, însă mulţi dintre noi nu ştim prea sigur ce înseamnă. Desigur, întotdeauna putem să ne bazăm pe definiţia simplistă din dicţionar: o vibraţie este, pur şi simplu, o mişcare repetitivă. Coarda unei chitare vibrează când o atingi; numărul de deplasări înainte şi înapoi ale coardei într-o secundă este „frecvenţa” vibraţiei. Noi o înregistrăm ca pe un anumit sunet. Dacă

frigiderului atunci când deschideţi uşa acestuia în timnutul frigiderului, când deschidem uşa în timpul nopţii - şi anume, electromagnetismul. Singura diferenţă dintre magnetism şi lumina vizibilă este *frecvenţa* mişcării ondulatorii a energiei.

Ce sunt culorile? Sunt frecvenţe diferite de lumină vizibilă, interpretate de creierul nostru. Ce sunt căldura şi frigul? Sunt diferite frecvenţe de mişcare moleculară - din nou, aşa cum sunt ele interpretate de creierul nostru.

Lucrurile continuă aşa, până la nivelul celor mai mici particule subatomice. De fapt, aşa cum am explicat deja, fizica nu face decât să confirme o credinţă veche - anume, că totul în univers este format, esenţialmente, din vibraţii care au loc la diferite frecvenţe.

Dacă schimbăm frecvenţa vibraţiei, vom schimba şi natura particulei pe care o defineşte vibraţia. Când vibrează un electron, spun unii, tremură întreg universul.

Vibraţia şi frecvenţa au de a face cu alte două concepte - *rezonanţa* şi *antrenarea.* Gregg Braden, în cartea sa, *Păşind printre lumi* le defineşte. *Rezonanţa,* explică el, este...

> un schimb de energie între două sau mai multe sisteme energetice. Schimbul este bidirecţional şi permite fiecărui sistem să devină un punct de referinţă pentru celălalt. Un experiment obişnuit pentru ilustrarea rezonanţei este plasarea a două instrumente cu coarde, în colţuri opuse ale camerei. Dacă atingem coarda

* Editura FOR YOU. n. t.

> *Antrenarea,* continuă el, este...
>
> o aliniere de forţe sau de câmpuri energetice, astfel încât să permită transferul maxim de informaţie sau comunicare.
>
> Spre exemplu, să luăm două elemente adiacente, care vibrează amândouă. Unul vibrează mai repede, iar celălalt vibrează la o viteză mai lentă. Tendinţa elementului de vibraţie scăzută de a se sincroniza şi de a se conforma elementului de vibraţie mai rapidă poate fi considerată *antrenare,* în măsura în care se realizează potrivirea, putem spune că a avut loc antrenarea, sau că vibraţia mai rapidă a antrenat vibraţia mai lentă.

Deci, ce înseamnă asta pentru noi? înseamnă că „a acorda sau a antrena la o frecvenţă superioară” semnifică „a se armoniza cu o mişcare recurentă, ce are loc cu un număr mare de repetări pe secundă”

Gândiţi-vă la asta, luând în considerare *efectele* acestei acordări. Să spunem că v-aţi născut cu daltonism, incapabili să distingeţi culoarea albastră de culoarea roşie şi de culoarea galbenă. La un moment dat, se întâmplă ceva cu ochii voştri şi celulele care receptează culoarea se activează.

Vă puteţi imagina? Dintr-o dată, se trezeşte la viaţă un tărâm de percepţie cu totul nou pentru voi.

Cu vindecarea reconectivă se întâmplă ceva similar. Acordându-ne (armonizându-ne) cu noile

stăpânim mai bine aptitudinile, există pictori orbi şi muzicieni surzi.

Sistemele de colectare a impresiilor se vor dezvolta în modul care vă este propriu, dintr-o stare de pace şi nemişcare. Antrenarea, alinierea forţelor şi a câmpurilor, comunicarea luminii şi a informaţiei va avea loc şi - cel mai probabil - va găsi un mod de a vi se face cunoscută.

Cum va avea loc această acordare în cazul *vostru?* Ce puteţi face, astfel încât corpul vostru - şi de fapt chiar voastră - să devină conştiente de noile vibraţii şi să poată acţiona ca un canal pentru ele?

Ştiţi ceva? Aceste schimbări se petrec deja în voi. Schimbările au loc în voi, chiar în acest moment. Pentru mulţi dintre voi, faptul că acest proces de acordare se codifică şi se desfăşoară în voi chiar acum, când citiţi această carte, este o concluzie *a priori.* Alţii, probabil că abia îl descoperă sau sunt pe cale de a-l descoperi.

Din experienţa mea, există trei „stiluri” principale prin care oamenii fac această acordare, această transformare, pentru a face loc noilor frecvenţe: (1) Puteţi remarca schimbări în voi aproape de la început - senzaţii noi de căldură, o senzaţie ciudată în cap sau în mâini, atunci când auziţi prima oară despre materialul despre care scriu - sau când îl vedeţi în librărie. (2) La alţii, procesul poate începe de îndată ce luaţi cartea şi o ţineţi în mână, sau când o deschideţi şi începeţi să o citiţi. Se poate să începeţi să observaţi că se întâmplă lucruri, pe măsură ce citiţi mai departe. Cufundaţi în material, senzaţiile devin din ce în ce mai evidente. (3) Câţiva dintre voi s-ar putea să nu simtă nimic până mai târziu - după trei zile, trei săptămâni - sau poate chiar mai mult.

simplu, că organismul vostru se transformă, pentru a face loc acestor noi frecvenţe, care sunt superioare.

Descoperirea specificităţii

în martie 1994, am primit invitaţia ciudată de a participa la o adunare deschisă. Conform invitaţiei, se pare că Arhanghelul Mihail alesese acest moment din timp pentru a reveni pe Pământ, iar un grup decisese să se adune şi să ajute la „ancorarea” energiilor sale.

Acum, nu ştiu cum sunteţi voi, dar mie mi-e cam greu să cred că, dacă Arhanghelul Mihail ar vrea să viziteze Pământul, succesul proiectului său ar depinde de vreo 30 de persoane care să îi cânte mantre.

Cu toate rezervele pe care le aveam faţă de aşa ceva, m-am dus la întâlnire. La vremea aceea, căutam răspunsuri peste tot şi încă mai credeam că *cineva,* dintre toţi „vindecătorii” care există pe lume, trebuie să ştie măcar *ceva* ce eu nu ştiu despre asta.

De fapt, abia trecusem de etapa la care eram sigur că toţi ştiau tot ce eu nu ştiam.

M-am înfiinţat la uşa apartamentului unde se petrecea evenimentul şi mi-am croit drum prin mulţime. Oamenii se adunaseră în jurul a două mese de masaj, iar pe fiecare dintre mese se afla câte o persoană.

Unii dintre participanţi îşi ţineau mâinile pe persoana de pe masa lor; alţii îşi ţineau mâinile în aer, deasupra persoanei, în stilul „vindecătorului”.

Când eşti la Roma, faci ce fac romanii... mi-am zis şi m-am alăturat lor.

Mă aflam acolo în căutare de răspunsuri - şi

În loc de asta, ei doar stăteau acolo, ca şi cum ar fi fost în meditaţie, sau ca şi cum ar fi tras un pui de somn - n-aş putea să bag mâna în foc că ăsta nu era chiar adevărul.

Am fost dezamăgit. Sperasem ca cei din încăpere să poată să vadă ceea ce, la mine la cabinet, devenise o rutină zilnică; sperasem ca ei să mă poată ajuta să înţeleg.

în loc de asta, era mai puţină mişcare decât într-un magazin universal, în prima zi după Crăciun.

Cumva încurcat de nivelul scăzut de reacţie fizică al persoanelor de pe masă, am întrebat dacă i-ar deranja dacă aş arăta ce se întâmplă, atunci când sunt singurul care îşi ţine mâinile în apropierea unei persoane. Oamenii au fost de acord şi şi-au tras nişte scaune mai aproape de mesele de masaj, ca să poată vedea şi, poate, să-mi dea ceva idei. O persoană s-a oferit voluntar să fie pe masă. Ceilalţi şi-au ocupat locurile şi eu am început.

Rezultatele au fost imediate. Muşchii din jurai gurii voluntarului au început să tresară, degetele au intrat într-o mişcare involuntară asimetrică, bilaterală, ochii începură să i se mişte dintr-o parte în alta cu repeziciune şi persoana începu să vorbească. Reacţia nu a început la fel de repede ca atunci când lucram în mediul meu, însă după câteva minute a ajuns aproape la punctul culminant.

După gurile căscate din încăpere, mi-am dat seama că nimeni dintre cei prezenţi nu mai văzuse, până atunci, ceva atât de puternic.

Apoi, în mod brusc şi deloc caracteristic,

Mai târziu, în cadrul discuţiilor, motivul pe care l-au invocat participanţii a fost că ei cred că „energia de grup ar întări efectul”. Deşi părea logic, n-a funcţionat aşa. Dar de ce? De ce mai multă energie nu însemna mai mult ajutor?

Răspunsul mi-a venit clar: *Energia de grup - mai ales a unui grup care încă nu transportă noile frecvente - alterează sau diluează cumva specificitatea frecventelor care realizează efectiv vindecarea.* Energiile pe care le „introducem” noi acum, nu sunt acelea pe care le foloseau ceilalţi. Aceste noi energii funcţionează la frecvenţe vibraţionale unice, iar amestecarea cu multe alte frecvenţe nu le face bine. Dacă pui bănuţi în puşculiţă, vei avea mai muţi bani, însă dacă pui apă într-o supă sau într-o cafea perfect echilibrată, o vei dilua - şi probabil nu într-un mod pe care ţi l-ai dori.

Asta a fost o lecţie importantă - şi la mai multe niveluri. Deşi, ca grup, poate că am scăpat ocazia de a împărtăşi şi de a învăţa ceva nou, experienţa ne-a permis să recunoaştem că aceste frecvenţe au ceva specific, ceva ce le diferenţiază de altele la care am avut acces până acum pe planetă.

De asemenea, în lucrul meu cu mulţi dintre aceşti vindecători, după aceea am descoperit că, atunci când grupul era antrenat cu aceste noi energii, experienţa de grup căpăta o dimensiune cu totul nouă... sau, poate ar trebui să spun, *dimensiuni* cu totul noi.

Marea transformare

Cum se face că, brusc, există „noi” frecvenţe pe planetă? Sau, ca să spunem mai bine, cum pot

Nu în felul în care ar spune bunicii noştri, „Pe măsură ce îmbătrâneşti, verile par să vină din ce în ce mai repede”. Asta e altceva. Nu numai că timpul se mişcă mai repede, dar şi facem mult mai multe în ceea ce pare a fi acelaşi interval.

Poate sună ca o contradicţie - dacă timpul s-ar mişca mai repede, ar fi de aşteptat să avem *mai puţin* timp să facem tot felul de lucruri, nu? Ei bine, de fapt, este adevărat contrariul. Este ca şi cum fiecare unitate de timp şi-ar fi încetinit, efectiv, viteza, pentru ca noi să putem face mai multe *pe durata* ei - dar, în general, timpul pare să se mişte mai rapid.

Asta ne aminteşte de natura contradictorie a fizicii cuantice şi a relativităţii. Nu pot să fie adevărate amândouă, dar la un anumit nivel chiar sunt.

Timp, energie, masă... toate sunt interconectate. Asta înseamnă relativitatea. Dacă ceva se mişcă mai repede, masa acelui ceva creşte, iar cadrul temporal se încetineşte.

Ca urmare, dacă timpul îşi măreşte viteza, atunci frecvenţele care stau la baza tuturor dimensiunilor universului nostru trebuie că se transformă şi ele. Ca dovadă, luaţi aminte la toate schimbările care s-au petrecut în ultimele două decenii ale secolului 20. Acum cincisprezece ani, poate că nu v-ar fi interesat să citiţi această carte. Acum şapte ani, eu nu aş fi scris-o!

Luaţi oamenii pe care îi cunoaşteţi bine şi de suficient de mult timp. Aţi observat că, dacă începeţi să le vorbiţi despre chestiuni spirituale şi despre concepte cum ar fi „transformarea”, nu

Acum douăzeci de ani, nu aş fi reuşit nici să trec de intrarea principală a unui spital - nici măcar ca şi doctor de chiropractică.

Acum *sunt invitat sa* vorbesc şi să predau la spitale şi la universităţi - nu ca şi chiropractician, ci ca şi *vindecător.*

Această transformare este evidentă chiar şi în industria spectacolului. Cu toate păcatele pe care le are, Hollywood-ul este un barometru excelent al culturii noastre.

Succesul lui depinde de capacitatea de a determina care sunt interesele oamenilor şi ce anume vor aceştia să vadă pe ecrane - şi asta ne şi dă. în ultimii douăzeci de ani, în filme s-a pus un accent clar pe chestiuni spirituale: filme despre în-geri, viaţă după moarte, transformări de paradigme, dimensiuni paralele, capacităţi paranormale...

Şi, da, *vindecători.* Şi nu numai atât, dar nici televizorul nu mai poţi să îl aprinzi fără să vezi ceva de genul acesta.

Efectele acestei transformări devin clare şi la alte niveluri. Probabil că aţi observat că mulţi oameni, conştient sau nu, aleg, în aceste vremuri, să părăsească planeta prin boli de gen SIDA, cancer şi diverse alte moduri de a ieşi.

Alţii, cum sunteţi şi voi, aţi ales să rămâneţi şi să sprijiniţi tranziţia la noile vibraţii superioare. Tranziţia aceasta are multe nume. „Transformarea” şi „Transformarea Erelor” sunt doi termeni pe care îi foloseşte Gregg Braden.

Tranziţia a fost prezisă de mayaşi, de incaşi, de indienii Hopi, de Nostradamus, de Edgar Cayce şi de Kabbala (atât cea creştină, cât şi cea iudaică), în cartea *Păşind între lumi,* Braden defineşte această trecere ca fiind o epocă în istoria

schimbări evolutive, în cadrul căruia specia umană este conectată, la alegerea ei, de câmpurile electromagnetice ale Pământului, acomodându-se printr-un proces de modificare celulară.

Acum, eu nu spun că toate „prezicerile” trebuie luate neapărat ca atare.

Nu sunt genul care crede tot ce aude - şi vă sugerez să vă păstraţi şi voi un grad de scepticism sănătos şi obiectiv. Multe scrieri pot fi răsucite şi interpretate, astfel încât să spună ceea ce are planificat de spus cel care face interpretarea.

însă atunci când atât de multe dintre aceste surse recunoscute par a spune aceleaşi lucruri şi a stabili acelaşi cadru temporal pentru această Trecere, poate că cea mai bună soluţie nu e să-ti îngropi capul în nisip, ca struţul.

Previziunile de amploarea asta nu apar aşa, din senin.

Atâtea similitudini nu fac decât să sprijine conceptul foarte plauzibil al unei Inteligenţe Universale, al unui corp de cunoaştere, la care unii oameni - cei care îşi permit să fie suficient de deschişi - se pot conecta cu uşurinţă. Edgar Cayce, Nostradamus şi alţii ne-au adus aceste informaţii. Acum, Trecerea este aici. Aproape că trebuie să faci eforturi ca *să nu o observi.*

Mă bucur că nu am citit şi nu am auzit despre această Transformare înainte de a o remarca pe mine însumi.

Dacă s-ar fi întâmplat aşa, niciodată n-as fi putut să fiu sigur că nu îmi imaginez lucrurile, pur şi simplu ca o reacţie de aşteptare. Faptul că am recunoscut-o pe mine însumi - aşa cum aţi făcut

CAPITOLUL DOISPREZECE

Ca să dai, trebuie să primeşti

„Şi Moise ii spuse lui Izrael:„Nu doar cu tine fac eu această înţelegere... ci cu aceia care stau printre noi astăzi, înaintea Domnului nostru, Dumnezeu, şi cu aceia care nu sunt astăzi aici, printre noi

Vechiul Testament

Se dovedi că, pentru a găsi mai multe răspunsuri, trebuia să fac o introspecţie, încă de la începutul relaţiei mele cu energiile vindecătoare, m-au preocupat două lucruri: unul, că nu puteam să prevăd ce reacţie va avea cineva - şi deci nu puteam să fac nimănui nici un fel de promisiuni; al doilea, că aveam căderi şi vârfuri de energie, care durau de la câteva ore până la câteva săptămâni, timp în care mă simţeam destul de pierdut şi de confuz.

Oamenii spuneau: „O, astăzi eşti *cu moralul scăzut,* aşa că vindecările nu vin”

Şi eu explicam, „Nu, vindecările nu vin şi de aceea am eu moralul scăzut”

Dar se părea că oamenii nu voiau să înţeleagă asta. Sunt sigur că nu cadra cu cine ştie ce aforism New Age sau ca altceva... oricum, mă bucur că nu ştiu care e aforismul ăla. în orice caz, un lucru ştiam: că mă simţeam minunat atunci când aveau loc vindecările, dar atunci când intrau într-o

să mai revină vreodată. Nimeni nu avea nici un răspuns pentru mine - nici un răspuns *care să reprezinte adevărul.* Aşa că mă gândeam din nou la cele şase fraze pe care le primisem prin channeling.

Ştiam că răspunsurile erau pe undeva pe acolo.

În momente de felul acesta, cel mai adesea mă liniştea prima frază: *Suntem aici ca să-ţi spunem să continui ceea ce faci.* Aşa că am continuat. Ştiam că fac ceea ce trebuie, deşi nu era atât de uşor pe cât suna. Vedeţi voi, una era când funcţiona, dar - pentru că lucrurile erau contrare oricărui concept de realitate pe care l-am avut vreodată, era cu totul altceva când nu mergea. Nimeni nu poate pune la îndoială înţelepciunea căii pe care te afli mai puternic decât o faci tu singur. Am devenit şi mai deprimat - dar am continuat.

într-un târziu, vindecările începeau din nou să capete forţă, însă aceste fluctuaţii ale energiei pe care o canalizam chiar mă deranjau. Cu toţii suntem fiinţe complexe şi formate, întrucâtva - cel puţin la suprafaţă - din aspecte şi trăsături aparent contradictorii, aşa că ar trebui să vă fi lămurit până acum că nu este genul meu să stau şi să mă uit cum lucrurile îşi urmează calea. Eram - şi încă mai sunt, în multe feluri - un om care ia frâiele în mâini. Cu alte cuvinte, nu eram genul: „ce-o fi, o fi ”.

Aşa că, vă imaginaţi ce surprins am fost când, în sfârşit, mi-am dat seama că, pentru ca să se producă vindecările, trebuia să mă dau la o parte şi să încetez să mai dau instrucţiuni. Trebuia să mă dau la o parte şi să las o Putere Superioară să îndrume lucrurile.

Cine spune asta? am gândit

Cine a spus as ta? am întrebat, cercetând cotloanele ascunse ale creierului meu, ca şi cum aş fi putut să văd ceva acolo. *Nu sunt persoana potrivită pentru genul ăsta de sfaturi.* Egoul meu încă se mai refăcea, după şocul cu *„Dă-te la o parte din drum şi lasă o Putere Superioară să îndrume.*

Nu înţelegeam nimic din toate astea. *Cum să transmit cuiva o vindecare dacă nu o „trimit”persoanei respective?* m-am întrebat.

Primeşte, nu trimite.

Te-am auzit de prima dată; acum răspunde-mi la întrebare, am replicat.

Tăcere.

(Tăcerea chiar mă enervează uneori.)

Dar, după cum am ajuns să-mi dau seama, *Primeşte, nu trimite* era chiar regula, în toată deplinătatea ei. La momentul acela, am îmbrăţişat cu adevărat conceptul căruia îi fusesem dedicat tot timpul, deşi nu îl înţelesesem pe deplin: *nu eu sunt vindecătorul; numai Dumnezeu este vindecătorul* - şi dintr-un motiv oarecare, fie că sunt un catalizator, fie că sunt un recipient, un amplificator sau un intensificator - alegeţi ce cuvânt vreţi, sunt invitat să iau un loc în formulă.

Primeşte, nu trimite.

De unde ştiu că e adevărat? E simplu: am testat-o.

Dacă încercam să forţez lucrurile, dacă încercam să preiau conducerea şi să fac energia să facă asta sau asta, ea nu mai funcţiona. Dar dacă mă dădeam la o parte, dacă mă scoteam din prim plan şi lăsam energia să preia controlul, vindecările reveneau.

Nici măcar nu sunt singurul care a testat asta. La Universitatea din Arizona, sub îndrumarea dr. Gary Schwartz, cercetările erau în toi. Făceam o

Câţiva dintre cercetători şi alţi participanţi fuseseră la seminarul meu din săptămâna aceea.

Când le-am spus: „Reţineţi, voi nu *trimiteţi,* ci *primiţi”,* ei n-au înţeles ce voiam să spun.

„Şi cum să duci o vindecare de aici, acolo, dacă nu o trimiţi?”, au întrebat.

Le-am răspuns ştiinţific: „Nu ştiu”

De obicei, nivelul radiaţiei gama creşte, odată cu creşterea numărului de oameni şi cu intensificarea activităţii într-un spaţiu închis. Cercetătorii încercau să vadă dacă exista o diferenţă măsurabilă în nivelul radiaţiei gama din încăpere atunci când lucram cu frecvenţele reconective, faţă de nivelul de radiaţie existent în mod obişnuit.

Mai târziu, cercetătorii au analizat datele şi mi-au dat un telefon. „Ei bine, n-o să crezi”, mi-au spus ei.

„Detectoarele de radiaţie gama a înregistrat o *scădere* considerabilă a nivelului de radiaţii în prezenţa energiei reconective.

Ei au înţeles din asta - şi e o ipoteză - că, atunci când oamenii folosesc energia reconectivă, de fapt, *se absoarbe* ceva. Oamenii *primesc* energie, nu o trimit,

Adevărata natură a vindecării

Când se gândesc la „vindecare”, cei mai mulţi oameni se concentrează pe noţiunea unei persoane care suferă de o afecţiune, sau are o rană - şi care „se face bine7'.

Dar ce înseamnă „a se face bine”? Bine, faţă de ce? Bine faţă de cum erau la un moment în trecutul lor?

Bine în comparaţie cu alţii?

După cum înclinăm să credem deseori, vindecarea poate însemna şi reabilitarea simptomelor, a bolilor, a infirmităţilor şi a altor aspecte observabile, care împiedică o funcţionare deplină. Vindecarea înseamnă şi restaurarea integrităţii spirituale a unei persoane, în esenţă, vindecarea este aşa: eliberarea sau îndepărtarea unui blocaj sau a unei interferenţe care ne-a ţinut separaţi de perfecţiunea Universului, Dar vindecarea se referă la evoluţia noastră şi include şi restructurarea evolutivă a ADN-ului nostru şi reconectarea noastră cu universul, la un alt nivel.

De ce „RE-conectare”?

Cu toţii venim în această existenţă cu anumite limitări. După cum o dovedeşte istoria, omenirea, ca întreg, a fost deconectată cu mult timp înainte de la liniile de energie care ne acordează cu propriile noastre corpuri, cu câmpurile energetice ale celor din jurul nostru, cu liniile planetei şi - de aici - cu grila energetică a întregului univers.

Cum s-a petrecut această separare? Poate că povestea conspiraţiei Pleiadienilor este adevărată. Poate că nu.

Asta nu pot să spun cu siguranţă; dar ce pot să spun este că, poate, nu am fost întotdeauna aşa, în viaţă.

Fiecare cultură din istorie - de la civilizaţiile pre-biblice şi până la grecii antici (pe care îi onorăm ca fondatori ai civilizaţiei occidentale) - povesteşte despre o lume străveche, mai perfectă. O lume tară războaie, tară boli, fără durere.

Shangri-La, Atlantis.

Apoi a venit un soi de Cădere - o decuplare de la forţele care ne-au pus laolaltă în iubire şi în

Fenomenul Reconectării ne transportă, într-o măsură diferită, înapoi în amintirile noastre interioare, la această epocă de aur - şi ne leagă cu sentimentul nostru iniţial, de conexiune profundă cu tot ce este viaţă.

Ne întoarcem şi - în aceeaşi măsură - înaintăm către ceva nou. Vindecarea vine din această integritate.

Adevărata vindecare. Vindecarea ce aduce evoluţie.

în ciuda a tot ce se spune despre „întoarcere”, adevărul este că nivelul de vindecare despre care vorbim aici nu ne-a fost accesibil tot timpul.

La un moment dat, specia noastră era conectată mai deplin, era „întreagă”, aşa că frecvenţele specifice reconectării nu erau necesare.

Ne-a fost accesibil altceva, însă; capacitatea de a înălţa conştiinţa colectivă la nivelul la care putem accepta şi putem găzdui frecvenţe de genul acesta.

Nivelul acesta a fost atins, în sfârşit, iar universul a hotărât că acum este momentul ca ele să fie prezentate.

Cu toţii avem capacitatea de a transporta această nouă frecvenţă de vindecare. Nu este un dar pentru câţiva aleşi - guru sau „sfinţi” (în accepţiunea generală),

Este un dar al acestui timp; inteligenţa şi înţelepciunea de care avem nevoie ca să ne îndrume este deja aici.

Ca rasă, pătrundem la un nivel de frecvenţă la care neadevărurile nu îşi vor mai putea antrena vibraţiile şi - fiind prea dense - pur şi simplu se vor destrăma; separările vor fi vindecate, iar superstiţiile vor dispărea.

conştiinţă, Lăsându-ne în urmă superstiţiile şi credinţele demodate - evoluând ~ ne pregătim să ne asumăm următoarea mantie de putere şi responsabilitate,

Masa critică

Va veni o vreme - în viitorul nu aşa de îndepărtat - când nu va mai trebui să faceţi o călătorie special ca să mă vedeţi pe mine sau pe altcineva, pentru a vă „acorda” la această nouă bandă de frecvenţe,

În curând, veţi sta la teatru, în aeroport sau în autobuz şi, pur şi simplu, veţi prelua această rezonanţă de la persoana care stă lângă voi, Ba, mai mult, ea va fi transmisă genetic, generaţiilor viitoare,

Am văzut începuturile acestui fenomen la seminariile pe care le fac - adesea, persoanele care participă sunt acordate la niveluri din ce în ce mai înalte de performanţă. Pe măsură ce eu progresez, frecvenţa este transmisă participanţilor la seminarul următor la acest nivel nou, superior, Cum se pare că suntem cu toţii legaţi la acelaşi tub de comunicaţii, aceia dintre voi care au fost la seminariile anterioare veţi descoperi că şi voi faceţi aceste salturi, în mod automat, Fenomenul este confirmat de studiile omului de ştiinţă englez Rupert Sheldrake, principalul susţinător al conceptului de „masă critică”,

Într-un experiment clasic, s-au folosit două grupuri separate de şoareci. Pe durata a şase generaţii, un grup a fost plasat în mod regulat într-un labirint complicat, Celălalt grup a font închis într-o cuşcă alăturată şi testat din când în când, Rezultatele experimentului au fost semnificative: la

Fenomenul mai este denumit şi „teoria guru-ului” sau, mai obişnuit, „teoria celei de a o suta maimuţă”.

Cumva, *Reconectarea* ne pregăteşte să facem această tranziţie la transformarea care are loc chiar acum.

Fără să trebuiască să aşteptăm după procesul lent şi arbitrar al mutaţiei de-a lungul mai multor generaţii şi al selecţiei naturale, ne continuăm calea în evoluţie, către restructurarea inevitabilă a ADN-ului nostru.

În prezent, facem primii paşi către această

CAPITOLUL TREISPREZECE

Dă-te la o parte

„Cu cât punem mai mult accent pe perfecţiune, cu atât ea se îndepărtează mai mult.

Să ne stăpânim problemele vieţii, de Haridas Chaudhur

Rolul vindecătorului

De dragul convenienţelor, uneori vorbesc despre mine folosind termenul de „vindecător”, dar adevărul este că nu sunt vindecător. *Eu nu vindec pe nimeni.* Şi nici voi nu o veţi face. Dacă sunteţi vindecător - sau dacă doriţi să deveniţi vindecător, sarcina pe care o aveţi este să *ascultaţi,* apoi să vă deschideţi, pentru a primi energia care vă permite să fiţi catalizatorul vindecării pacientului.

Vindecarea este o chestiune care se decide între pacient şi univers. (Tot de dragul convenienţelor, dar şi din pură obişnuinţă, fie voi folosi cuvântul *pacient* ca să denumesc persoana care vine la voi pentru vindecare, fie o voi numi *persoana pe care o aveţi pe masă* - adică, pe masa de masaj, deşi puteţi lucra cu oamenii şi pe canapea sau pe pat, sau în orice alt loc.

Atunci când folosesc termenul *pacient mi* vă confer titlul de *doctor* - şi nici nu v-ar ajuta dacă aş face o; pur şi simplu, este cuvântul care îmi vine

voştri, sau dacă preferaţi alt cuvânt, înlocuiţi termenul meu cu acela din mintea voastră. Iar dacă găsiţi vreun termen mai bun, spuneţi-mi-l şi mie!)

„ Ascultarea” despre care vorbesc este o stare de receptivitate a fiinţei. Când ascultaţi un sunet, timpanele primesc vibraţiile unei anumite frecvenţe: unde sonore. Când ascultaţi mai intens, încercaţi să vă optimizaţi receptivitatea. Poate chiar vă faceţi mâinile pâlnie la ureche, ca să măriţi zona receptivă. Când „ascultaţi” ca vindecător, plasaţi genul acesta de atenţie receptivă pe mâini sau pe partea corpului vostru care acţionează ca punct de concentrare a energiilor.

În această stare de receptivitate, miracolul comunicării atinge un nivel cu totul nou.

Ca „vindecători”, devenim o verigă în lanţul reconectării. Energia vindecătoare vine de la Sursă - ea curge în noi şi prin noi, emanând de la noi şi înspre noi. Această energie este ca o lumină care trece printr-o prismă. Noi suntem prisma. Ne alăturăm pacientului şi universului, pentru a genera un câmp reciproc format din *iubire* - în cel mai exaltat sens al acestui cuvânt - şi o stare de unitate. Universul recunoaşte nevoile pacientului şi apoi furnizează circumstanţele care permit o reacţie corespunzătoare la acele nevoi.

Cum se întâmplă asta, mai exact? Nu prea ştie nimeni.

Dacă m-ar obliga cineva, aş teoretiza că frecvenţele vibraţionale ale pacientului interacţionează cumva cu vibraţiile care vin din univers prin implicarea noastră şi reacţionează la ele. Când vibraţiile se schimbă, la fel se întâmplă şi cu toate particulele şi structurile „superioare” pe

care se creează din întâlnirea acestor frecvenţe, ca şi cum şi-ar aranja propria reacţie enzimatică sau catalitică.

Asta mi se pare o explicaţie rezonabilă, în fizica cuantică, dacă modifici comportamentul unei particule, o altă particulă, dintr-un alt loc, va reacţiona *instantaneu,* indiferent dacă se află la o depărtare de câţiva centimetri - sau cu câteva universuri mai încolo. Cum de este posibil acest lucru? Oare pentru că particula se află în două locuri diferite - în două dimensiuni, poate? - în acelaşi timp, sau pentru că cele două particule se află într-o formă instantanee de comunicare? Adevărul e că... nu ştiu care e adevărul. Nu ştiu dacă asta e adevărat. Nu ştie nimeni, oricum - indiferent ce ar spune.

Nu ştiu nici de ce suntem noi onoraţi să participăm ia ecuaţia totală. Mi se pare cam greu de crezut că Dumnezeu are nevoie de noi, sau că îi trebuim noi ca să poată să facă vindecări. Poate că nu am imaginaţie, dar pur şi simplu nu mi-L imaginez pe Dumnezeu, în Infinita Sa înţelepciune, stând călare pe un nor şi spunând: „Hei, chiar mi-ar plăcea ca Martha să se vindece... pe unde umblă dr. Pearl ăsta, acum când am nevoie de el?"

Aşa că - *de* ce suntem implicaţi *noi?* Iarăşi - nu ştiu sigur, dar am sentimentul că rolul nostru are a face cu ceva ce trebuie *noi sa* luăm de la univers. Cu alte cuvinte, e mai mult pentru *noi,* decât pentru cealaltă persoană. Poate că noi facem parte din ecuaţiile de vindecare ale celorlalţi indivizi, dar hai să ne amintim că, la rândul lor, şi ei devin o parte din ecuaţia vindecării noastre. Pentru ca

* publicată de Editura FOR YOU. n. t.

Dacă nu aţi citit nici o carte de a lui până acum, vă recomand să o faceţi. Cu permisiunea lui, mă voi referi la câteva fragmente dintr-o poveste din Cartea Kryon VIII: *Trecerea liniei de demarcare.* Titlul poveştii este „Parabola lui Wo şi a valizei”. Interpretarea poveştii îmi aparţine, în parabolă, personajul principal, Wo, nu este definit ca bărbat sau femeie. Pentru a face comunicarea mai uşoară, pronumele folosit este „el”, deşi Wo, după cum spune Lee, este, de fapt, un „bărbat-femeie” . Wo ne reprezintă pe mulţi dintre noi - aceia care simţim că suntem pregătiţi să pătrundem în această nouă Transformare. Şi deşi se consideră un *Lucrător întru Lumină,* Wo se dovedeşte a fi un *călător cu multe bagaje.*

După cum spun la seminarii, scopul de a participa la ele *nu* este acela de a asimila o serie de „lucruri” noi, pe care
să le duceţi acasă şi să le puneţi peste o serie de alte „lucruri” vechi, înghesuite deja în fundul dulapului. Ştiţi despre ce vorbesc - sacii care se îngrămădesc în dulap şi din cauza cărora paltonul, rochia sau costumul nu poate atârna până jos, din cauza cărora orice haină mai lungă decât o cămaşă se şifonează la poale - sau sacii în care nu v-aţi băgat nasul de ani de zile, dar la care „o să ajungeţi, odată şi odată”.

Ca să deveniţi vindecător, veţi lăsa tot ce nu vă e necesar - „lucrurile” care v-au folosit sau nu, de-a lungul timpului, dar care, cu siguranţă, nu vă mai folosesc *acum* - decât ca să vă întărească starea de ataşament. Ataşamentul înseamnă nevoie, iar nevoia înseamnă frică. Cum vi se pare „cuta” asta, pe pantalonul vechiului costum pe care îl purtăm?

O grămadă de îmbrăcăminte.

Sunt acolo haine pentru orice vreme, dar ele nu sunt aranjate într-un anume fel şi nici unul dintre articole nu se asortează cu celelalte. Se pare că Wo a împachetat, pur şi simplu, ce i-a venit la mână, pregătindu-se pentru orice ar putea să-l aştepte.

Cu alte cuvinte, Wo nu şi-a dat seama că, în interiorul lui, deja are deplinătatea pe care caută să o obţină de la lucrurile din afara lui. Şi-a adunat o amestecătură din toate obiectele ce se pot imagina. Obiectele astea includ toate instrumentele, ritualurile şi teoriile despre vindecare imaginabile, pe care a putut să pună mâna. Fiecare obiect pe care l-a pus în bagaj îi întăreşte conştiinţa că el, în sine, nu este suficient. Cu fiecare obiect pe care l-a luat, Wo şi-a cedat câte o părticică din puterea pe care o avea, impregnând-o, la nivel conceptual - şi în mod inconştient - în aceste articole.

Bagajul este o analogie atât de perfectă, căci el poate lua atâtea forme - asortat sau neasortat, simplu sau cu monogramă, Louis Vuitton sau American Tourister; într-o formă sau alta şi în cantităţi variabile - cu toţii avem bagaje, în alte forme, bagajul ne are pe noi. Aşa cum se arată în parabolă, „Metafora este onorarea nesiguranţei... Binecuvântat fie Omul care înţelege că nesiguranţa lui va fi rezolvată, pe măsură ce el înaintează pe cale - că pregătirile pe care le-a făcut înainte nu sunt necesare acum... Schimbările se vor vedea şi se vor rezolva, pe măsură ce vor apărea.”

Nu pot să mă apuc să tratez toate semnificaţiile acestei parabole, aşa că daţi-mi voie să pătrund în sensul pe care ea l-ar putea avea

cu apă sărată, nici să ne dăm cu sticle de alcool sau să purtăm amulete. Nu este nevoie să ne folosim mintea conştientă şi să încercăm să determinăm ce anume „nu este în regulă” cu un om, ca să putem şti cum să îl „tratăm”. Acum, ne putem permite, pur şi simplu, *să fim* - să fim cu persoana respectivă şi „să înţelegem că toate dubiile ne vor fi spulberate”.

Lecţia noastră este să învăţăm *să fim.* Libertatea de *a fi* vă va scoate de sub oprimarea lui *a face.* Aici se află sământa *cunoaşterii* care are capacitatea să vă ducă dincolo de toată cunoaşterea acestei lumi.

Acum să vedem ce se află în următoarea valiză din parabolă şi să vedem cât de mult din cele ce am discutat este abordat în continuare.

Aceasta este Valiza cu Cărţi - valiza cu cărţile spirituale. Aceste cărţi reprezintă învăţătura şi cunoaşterea spirituală, deşi, în mod clar, ele nu împărtăşesc *cunoaştere.* Sunt cărţile de referinţă ale lui Wo.

„Teoriile” lui. „Teoriile” noastre. Cărţile pe care le-am cumpărat şi pe care le-am citit (mă rog, măcar am citit „părţile bune” din ele). Cărţile pe care nu le-am citit încă (dar pe care le vom citi, *într-o zi).*

Notiţele pe care le-am luat, dar pe care le-am lăsat într- unul din sacii aceia cu „lucruri” din dulap, după seminarii.

Îngerul Bagajelor îi explică lui Wo că nu va avea nevoie de cărţile pe care şi le-a luat cu el. Wo, desigur, nu înţelege; la cererea îngerului, el îi arată cărţile din colecţia lui, pe care le consideră de cea mai înaltă spiritualitate, îngerul îi spune că volumele sunt învechite. Wo nu poate să înţeleagă

„Exact” spune îngerul. „Din punct de vedere spiritual, Pământul se schimbă extrem de mult şi într-un fel magnific. Ceea ce nu puteai să faci ieri, *poţi* să faci astăzi. Paradigma spirituală de ieri nu este paradigma spirituală de mâine. Ceea ce ţi s-a spus, ca şaman, despre energia spirituală care funcţiona ieri nu va mai funcţiona mâine, pentru că energia se transformă şi se rafinează. Tu eşti în transformare şi trebuie să mergi cu valul noii puteri/[7]

Atunci Wo îl provoacă pe înger cu fraza *ce-a fost ieri o să fie şi astăzi şi întotdeauna.* „Asta nu este o frază care denotă că Dumnezeu este acelaşi dintotdeauna? Cum să fie asta, ceva învechit?”

„Este despre Dumnezeu, într-adevăr”, răspunde îngerul. „Dar fraza ne vorbeşte despre caracteristicile lui Dumnezeu, nu despre relaţia Omului cu Dumnezeu. Toate cărţile tale sunt seturi de instrucţiuni scrise de Oameni, despre cum să comunici cu Dumnezeu, cum să fii mai aproape de El şi cum să mergi prin viaţă cu Dumnezeu. Dumnezeu este mereu acelaşi... Omul este cel care se schimbă, iar cărţile se referă la relaţia Omului cu Dumnezeu.

Ca urmare, cartea este învechită”

Reţineţi că asta nu înseamnă că ea nu a fost *niciodată* valabilă. O grămadă de lucruri sunt încă valabile în parametrii vechi şi cumva mai limitaţi. Numai că acum, odată cu Transformarea, noi existăm în cadrul unui context mult mai vast de parametri. Pentru o clipă, daţi-mi voie să ilustrez cu un exemplu concret. La sfârşitul secolului al XlX-lea, astronomii au fost extrem de frustraţi, pentru că, indiferent cum calculau, orbita planetei Mercur nu se potrivea cu previziunile matematice.

După cum s-a dovedit, răspunsul a fost că legile şi ecuaţiile lui Newton erau doar o *descriere parţială* a mişcării şi a gravitaţiei. Ele funcţionau perfect în cele mai multe situaţii - dar când obiectele se mişcau foarte aproape de un obiect masiv, cum este soarele, ceva se schimba. A fost nevoie de Albert Einstein, ca să ne dăm seama care era schimbarea: Relativitatea. Gravitaţia, deşi considerată a fi una dintre cele patru forte de bază ale universului, nu este o ‚forţă" ca electromagnetismul; ea este o deformare a spaţiului-timp, cauzată de prezenţa unui corp. Cu cât corpul este mai masiv, cu atât deformarea *relativă este* mai mare (cu atât mai este „puternică" gravitaţia), întâmplător, Mercur se află într-o regiune în care încovoierea spaţiului-timp este destul de observabilă, aşa că orbita micii planete nu corespunde previziunilor care funcţionează pentru corpurile mai îndepărtate.

Înseamnă asta, oare, că fizica newtoniană este învechită? Deloc; traiectoriile navelor spaţiale încă se mai calculează cu ajutorul acestei matematici „străvechi", deoarece ea este simplă - comparativ vorbind - şi funcţionează perfect *în cadrul parametrilor potriviţi.* Dar dacă păşim într-o paradigmă mai largă, matematica newtoniană devine la fel de inutilă ca şi o hartă a Parisului, folosită în Los Angeles.

Tot aşa, în domeniul vindecării, multe dintre tehnicile care au trecut testul timpului funcţionează şi acum, la fel de bine ca totdeauna - doar că acum *avem* mai mult şi *suntem* mai mult, aşa că vechile tehnici nu mai sunt suficiente.

Pe cât de bune au fost odată, ele nu mai sunt potrivite în cadrul noului set de parametri - la fel cum nişte lanterne n-ar fi nepotrivite ca faruri la o

Să ne amintim şi de ce mulţi dintre noi, cei care am practicat tehnici de vindecare, ne-am apucat de ele de la bun început: nu pentru a deveni adepţi fanatici ai tehnicii în sine, ci *pentru a deveni vindecători.* Tehnica era, pur şi simplu, una din etapele precoce ale acestui proces.

Imaginaţi-vă, pentru o clipă, că vă aflaţi la baza unei scări măreţe, cu trepte multe. Unul dintre obiectivele voastre - acela de a deveni vindecător - vă aşteaptă în vârful acestei scări. Primul vostru pas este să învăţaţi o tehnică.

Vă aruncaţi în tehnica asta, o stăpâniţi, deveniţi chiar profesor şi îi învăţaţi pe alţii. *Acum deţineţi acest prim pas.* Este în regulă să-l iubiţi, dar fiţi atenţi, să nu *vă îndrăgostiţi* de el. Pentru că, dacă faceţi asta, vă veţi aşeza, veţi trage lângă voi o pătură şi o pernă şi vă veţi muta acolo, făcând din acest pas centrul restului vieţii voastre. Ce înseamnă asta pentru restul călătoriei voastre, în sus, pe scară? Călătoria se opreşte. Acum este momentul să vă binecuvântaţi primii paşi... şi să vă continuaţi urcarea.

Să discutăm şi ultima „valiză” din parabolă: Valiza cu Vitamine.

„Ce e în valiza asta, ceva ce zornăie când o ridic?”, întreabă îngerul.

„Dragul meu înger al Bagajelor”, spune Wo, „astea sunt vitaminele şi plantele mele. Am nevoie de ele, ca să-mi păstrez sănătatea şi echilibrul... Ştii că sunt sensibil la anumite substanţe şi la anumite mâncăruri. Aşa că am nevoie de plantele şi de vitaminele astea, ca să mă susţină şi să-mi dea tărie în timpul călătoriei”

Wo se teme că îngerul nu îl va lăsa să ia cu el

se modifică şi se întăreşte… Celulele tale vor primi mesaje şi seturi de instrucţiuni - iar tu vei şti cu siguranţă că aceste suplimente, deşi îţi sunt de preţ acum, vor cădea de la sine, pe măsură ce îţi vei căpăta bunăstarea… Iluminarea nu te va face mai sensibil, ci îţi va întări sistemul în aşa fel, încât nimic nu va mai putea să treacă prin lumina pe care o porţi, încet-încet, vei putea să te lepezi de orice dependenţă aparentă de substanţele chimice cu care călătoreşti.”

Câte lucruri nu cărăm după noi - lucruri care zornăie, curg şi miros? (Nu râdeţi. Deschideţi unele dintre valizele şi gentile voastre şi inspiraţi profund.) Daţi-vă seama că organismul vostru are capacitatea să creeze ţesut celular specializat dintr-un baton de Mars. Bineînţeles, nu susţin ridicarea batoanelor de Mars la rangul de hrană şi sunt pe deplin conştient de epuizarea solului, de tratamentele chimice şi de toate celelalte lucruri care ne afectează hrana.

La fel, dacă unii dintre voi şi-ar lua halate albe şi ar orienta nişte reflectoare să le bată pe spate, ar putea fi confundaţi cu uşurinţă cu o farmacie ambulantă. Daţi-vă seama că cea mai mare parte din ceea ce luaţi (nu vorbesc aici de medicamentele pe reţetă sau de cele recomandate de doctori pentru probleme de sănătate considerabile) *nu sunt necesare.*

De fiecare dată când ne întindem după o sticluţă sau după un borcan inutil, ne transmitem confirmarea inerentei noastre fragilităţi. Investim puterea intrinsecă esenţei noastre în nevoia de completare din exterior. Mai mult, ne închidem singuri în capcana ciclului din care ne dăm seama că suntem gata să scăpăm: acela de a întări în noi

Ergo, Ego

Nu ni se dă un ego, pentru ca noi să-l înfometăm până la moarte. Ni se dă un ego pentru ca să învăţăm să-l echilibrăm, să-l stăpânim, în multe cazuri, egoul reprezintă identitatea: el ne dă o separare, o formă care este esenţială pentru funcţionarea în acest plan. Ne este greu să înţelegem conceptul că toţi suntem unul. Dacă am fi întruparea adevărată a acestui concept, atunci nu ar mai fi de experimentat nici o lecţie. Egoul ne dă identitatea necesară pentru a experimenta lecţia dintr-un punct de vedere foarte special - al nostru. E ca şi cum am privi situaţia printr-o anumită fereastră. Cadrul ferestrei este egoul nostru. El ne dă forma prin care să privim (dintr-o perspectivă foarte subtilă) aspectul respectiv al problemei. E ca şi cum am avea linia orizontului, dar şi vedere către întregul univers. Egoul devine un periscop, prin care vedem anumite aspecte specifice ale acestui universului.

Să luăm un atlet care practică săritura la înălţime, spre exemplu. El trebuie să treacă peste bara de sus. Bara se află acolo pentru ca atletul să poată sări peste ea. Ea devine obstacolul, iar săritura peste ea devine recompensa.

Ni se dă un ego. Recompensa apare atunci când suntem capabili să-i dăm drumul acestui ego... şi să vedem întregul tablou.

Nu e întotdeauna uşor să ne amintim care este adevăratul nostru rol în ecuaţia vindecării. Pacienţii care văd rezultate spectaculoase vor fi fericiţi să spună, oricui îi ascultă, că *voi i-aţi* vindecat. E tentant să credem asta. *Nu o faceţi.* Dacă chiar vrem să ne îmbătăm cu apă rece, tot ce avem de făcut este să începem să ne asumăm meritul pentru vindecările pe care le primesc

extern. De îndată ce, în acest lanţ, apare prima persoană care nu percepe vindecarea, ne simţim distruşi - pentru că, dacă am acceptat meritul vindecării, în mod automat vom accepta şi responsabilitatea, în cazul în care nu apare vindecarea.

Daţi-mi voie să fac aici o analogie pe care o vor înţelege cel mai bine cei care au supravieţuit anilor 60: *„Beţia” drogului nu merită „mahmureala de după.*

Egoul se mai arată şi în capacitatea noastră de a aprecia ceva ca fiind un anumit lucru, de a recunoaşte că actul nostru de a aprecia lucrul respectiv *este* rolul nostru în formula respectivă. Când vom recunoaşte că interacţionăm cu ceva care ni s-a arătat deja în deplinătatea şi în perfecţiunea sa, vom înceta să mai dorim să ne împopoţonăm inutil.

Încercările noastre de a modifica perfecţiunea acelui lucru, de a-i „adăuga” ceva, de a o „îmbunătăţi”, nu vor face decât să împingă manifestarea acestei perfecţiuni tot mai departe - de noi şi de propria ei perfecţiune. Asta este urmarea faptului că simţul nostru de preţuire de sine se structurează pe exterior - este *orientat pe obiect* - în loc să se bazeze pe interior - să fie *orientat pe subiect.* Cu toţii cunoaştem pe cineva care este aşa. Pentru a se simţi importanţi, astfel de oameni trebuie să se poată asocia cu o schimbare pe care au produs-o în ceva - nu pentru valoarea intrinsecă a schimbării în sine, ci pentru a avea o dovadă externă (dacă se poate, recunoscută şi de alţii) a efectului lor asupra unui lucru, pentru ca acesta să pară „mai bun”. Asta este o formă de ego pe care eu o numesc *Evidenţiere spirituală.*

Un exemplu încântător de clar este grupul despre care am vorbit mai devreme în carte - cei care au ţinut şedinţa menită să ancoreze energiile Arhanghelului Mihail. Grupul acesta a avut ocazia să asiste la ceva ce nu mai văzuse niciodată, însă nevoia lor de a se simţi o „parte” din acel ceva, combinată cu incapacitatea lor de a recunoaşte că, observându-l, *erau şi ei* o parte din acel ceva, *i-a despărţit* de însuşi obiectul cu care voiau să se contopească. Cu alte cuvinte, faptul că nu au fost capabili să aprecieze perfecţiunea şi interacţiunea rolurilor lor ca *martori* i-a împins să se alăture, *din motive de ego,* ceea ce, în cele din urmă, a îndepărtat de ei materializarea acestei experienţe. E acelaşi lucru care a dus la deformarea sistemului Reiki. Atât de mulţi oameni au încercat să îşi pună „amprenta” personală pe acest sistem, să intercaleze propriile lor „interpretări”, să facă propriile lor adăugiri, modificări, „îmbunătăţiri”, încât acum e chiar o problemă să-l mai găseşti în forma sa originală, pură,

Egoul se mai hrăneşte şi într-un mod aparent altruist. Să vorbim despre persoana a cărei vindecare *nu durează,* E o situaţie rară, dar se întâmplă, Astfel de oameni vin la voi din nou, după trei săptămâni sau o lună, pentru o nouă şedinţă. De data asta durează numai două săptămâni - sau poate şase luni, După care se întorc din nou. La un nivel, egoul nostru este rănit că oamenii aceştia, aparent, nu au primit ceea ce au primit alţii care au venit la noi; o vindecare durabilă. La un alt nivel egoul nostru poate fi hrănit de satisfacţia care ne vine din sentimentul că suntem un om bun, *pentru că* ne pare rău de ei Iar la un alt nivel, egoul nostru se umflă din nou, doar pentru că *mai încearcă o dată.*

Uneori, suntem atât de ocupaţi să ne asumăm meritul pentru vindecări, încât nu observăm sentimentul exagerat de responsabilitate cu care ne copleşeşte acest merit.

Noi nu suntem vindecători. Noi suntem doar un termen al ecuaţiei. Ecuaţia are trei termeni: un termen este pacientul, un termen suntem noi, iar un alt termen este Dumnezeu. Când Dumnezeul din noi se întâlneşte cu Dumnezeul din pacient, se întâmplă lucrurile cele mai uimitoare. Ecuaţia aceasta se numeşte uneori „Puterea lui Unu” sau ‚Puterea lui Trei”. De ce suntem implicaţi în această ecuaţie?

Să fie pentru binele celorlalți? Probabil că nu. După cum spuneam mai devreme, cel mai probabil este că suntem implicaţi în această ecuaţie *pentru noi.* (Pentru aceia dintre voi pe care îi deranjează folosirea cuvântului *Dumnezeu depășiți-vă problema,* E doar egoul vostru. *Dumnezeu, Iubire, Univers, Sursă, Creator, Lumina* toate aceste cuvinte înseamnă acelaşi lucru şi sunt interschimbabile în textul cărţii. Alegeţi termenul care vă place.)

Ca să aveţi o imagine mai largă asupra procesului şi asupra rolului pe care îl joacă egoul în el, aţi putea să vă începeţi şedinţa următoare cu această atitudine puternică: *Deveniţi una cu persoana, apoi vindecați-vă pe voi înşivă.*

Cine se vindecă?

Că tot veni vorba, ce înseamnă atunci când un pacient nu primeşte vindecarea la care se aştepta?

A fost o vreme când mă învinovăţeam pentru ceea ce percepeam, la început, ca fiind *eşecuri* într-un sfârşit, am fost nevoit să accept că nu pot

Acum nu mai cred asta. Acum cred că *toată lumea se vindecă* - deşi nu neapărat în modul în care se aşteaptă să se întâmple acest lucru. Recunoscând că „vindecarea” înseamnă reconectarea cu perfecţiunea universului, ne dăm seama că universul ştie ce ne trebuie şi ce vom dobândi, ca rezultat a ceea ce am primit. Chestia este că ceea ce ne *trebuie* s-ar putea să nu corespundă întotdeauna cu ceea ce aşteptăm noi, sau cu ceea ce credem că *vrem,*

Aşa cum vindecătorii trebuie să-şi accepte rolul de canale, la fel şi pacienţii trebuie să-şi accepte rolul de primitori. Treaba pacientului este, pur şi simplu, să se pună la dispoziţia energiilor vindecătoare şi apoi să accepte ceea ce aduc acestea. Şi este sigur că ele vor aduce ceva.

Doar că ceea ce aduc s-ar putea să fie o surpriză.

Să spunem că vine la voi un pacient cu un ulcer.

Facilitaţi o şedinţă de vindecare - sau două, sau trei, dar ulcerul rămâne. Pacientul se simte frustrat, iar voi vă simţiţi ca nişte rataţi, deşi ştiţi că nu ar trebui, pentru că, vorba aceea, nu sunteţi decât oameni.

Dar după câteva luni, pacientul vă sună din nou. „Sunt bine”, vă spune el „Ulcerul s-a curăţat. Poate pentru că, după ce am fost la tine, am încetat să-mi mai fac atâtea griji şi m-am lăsat de băut şi de fumat - şi mă înţeleg mult mai bine cu soţia şi cu copiii...” Uneori, pacientul va atribui vindecarea oricăror altor factori, numai nu timpului pe care l-au petrecut cu voi, însă, la urma urmei, asta chiar nu contează!

Astfel de oameni sunt atât de ataşaţi de

abordare bazată pe simptome - mulţi simt nevoia să silabisească ceea ce consideră *ei* că este problema persoanei, înainte de şedinţa de vindecare sau în timpul acesteia. Este primul pas care vine din uitarea faptului că nu noi îndrumăm vindecarea. Să combinăm asta cu popularitatea de care se bucură astăzi conceptul de *intuiţie medicală* - şi ne vom găsi în faţa unui sac plin de mâncare pentru ego, marca Purina.

Diagnosticul este o parte fundamentală a lumii alopate - şi un instrument extrem de valoros, atunci când este folosit corespunzător. El este şi un domeniu complicat, care cere foarte mult studiu. Până la urmă, e tot o activitate de ghicit, dar un ghicit *structurat* Dr. Reginald Gold explica odată, că, pentru a înţelege cu adevărat ce înseamnă *diagnoză,* ar trebui să împărţim cuvântul în cele două cuvinte care îl formează: *di,* din latineşte, care înseamnă „doi”, şi *agnos* (ca în *agnostic),* din greceşte, care înseamnă „nu ştie”. Şi e clar: doi oameni care nu ştiu - tu şi cu doctorul - aşa că, să nu ne mai batem capul. Dr. Gold mai spune şi că doctorii sunt obişnuiţi să spună lucruri de genul, „Dacă nu ai un diagnostic stabilit, nu răspund pentru ce se întâmplă”

Şi tot el continuă: „M-am întrebat adesea: oare asta înseamnă că, dacă *ai un* diagnostic stabilit şi dai de belea, atunci ei o să *răspundă de* ce se întâmplă?” Cumva, mă îndoiesc.

Ca doctor, pot să vă spun că mulţi oameni aleg să nu ţină cont de „specializarea” lor în domeniul diagnozei şi să o folosească drept trambulină, pentru a îşi menţine un sentiment de importanţă de sine structurat pe referinţe exterioare. Cei care nu pot să recunoască genul acesta de atitudine artificială ar putea fi orbiţi de reclamă

Intuiţia medicală, atunci când este folosită pentru a îi ajuta pe doctori sau pe alţii care au nevoie de diagnostice în meseria lor, are o importanţă clară pentru meseria respectivă. Simularea intuiţiei medicale cu scopul de a impresiona face un deserviciu celor care sunt medici competenţi cu intuiţie medică, îndepărtându-ne, în acelaşi timp, de pacienţii noştri şi de procesul de vindecare.

Însă când lucrăm cu energiile reconective, nu numai că diagnosticarea este inutilă, dar ea chiar ne împiedică. Eu cred că, adesea, cu cât ştiu mai puţine despre pacient, cu atât mai bine, pentru că este cu atât mai probabil că voi încerca să dirijez şedinţa, în mod conştient sau în alt fel. Cu cât mai puţin încercaţi să dirijaţi, cu atât mai mult faceţi loc Universului sa dirijeze - şi cu atât mai măreţe sunt rezultatele. Nu că Universul nu ar putea să lucreze şi pe lângă „îndrumările" voastre, dar, atunci când ne dăm la o parte, apare un anumit nivel de graţie şi uşurinţă.

Deşi, poate, nu ştim cu absolută exactitate care este rolul nostru în aceste vindecări, sunt sigur că el nu este să-i dăm lui Dumnezeu sau Inteligenţei Universale o a doua opinie.

Cum gândim

Desigur, fiinţele omeneşti sunt creaturi înzestrate cu raţiune. Cimpanzeii pot să facă unelte din beţe, ca să îşi scoată mâncarea pentru prânz dintr-un muşuroi de furnici, dar ei nu construiesc zgârie-nori şi nici Boeing-uri. Ei nu elaborează Teoria Corzilor. Nu deschid universităţi, ca să-şi transmită cunoştinţele, din generaţie în generaţie.

În multe situaţii din viaţă, capacitatea de a

Arta raţiunii se *bazează* pe cele două reguli de bază ale logicii: inducţia şi deducţia. Logica inductivă este cea mai rigidă dintre cele două: ea se *bazează* pe premisa că întregul este egal cu suma părţilor sale. Iar, după cum arată Dr. Reginald Gold, fie că este aşa sau nu, întregul este rareori egal cu doar *unele* din părţile sale... Să ne gândim la asta o clipă. Ştim astăzi mai multe decât ştiam ieri? Bineînţeles că da. Urmând această linie raţională, este probabil ca mâine să ştim mai multe decât astăzi, iar peste o mie de ani să ştim cu mult mai multe decât vom şti peste o sută de ani. Aşa că, dacă e să ne bazăm concluziile doar pe logica inductivă, eu aş prefera să aştept până ce vom avea ceva mai multe „părţi” din întreg.

În principal, diagnoza se bazează pe raţiunea inductivă. Boala omenească poate fi incredibil de complexă, mai ales când luăm în considerare temerile şi aşteptările pacientului şi pe ale vindecătorului, deopotrivă, în cel mai bun caz, ne dăm seama doar de câteva dintre componentele unei boli sau ale unei răni, astfel că vom face imediat o greşeală dacă decidem că le-am identificat pe toate. Ca fiinţe omeneşti, suntem mai mult decât capabili să punem lucrurile astea cap la cap într-un mod incorect şi să ajungem la concluzii false.

Asta înseamnă că logica inductivă este inutilă?

Deloc. Trebuie doar să ne amintim că este un capsator care se foloseşte pentru a capsa. Nu-l putem folosi ca să construim o casă - în afară de cazul în care construim un castel din cărţi de joc.

Pe de altă parte, logica deductivă are un domeniu mai vast. în logica deductivă, începem prin a analiza imaginea totală şi ne facem

Însă şi asta ne poate induce în eroare. In vindecarea reconectivă, noi interacţionăm cu energiile din apropierea unei zone a corpului pacientului, până când suntem gata să trecem la o altă zonă. Şi când suntem gata să trecem mai departe? *Când ne-am plictisit* - când ceea ce ne-a făcut să lucrăm în zona respectivă nu ne mai reţine atenţia!

Deci, căutaţi ceva nou, care vă atrage atenţia, care vă acaparează interesul - o senzaţie în palme, un bâzâit sau o vibraţie în urechi, o reacţie vizibilă la persoana de pe masă.

Este o mică indicaţie - „hai să lucrăm aici!” Este ca bucuria aceea copilărească de a descoperi ceva pentru prima oară şi de a rămâne absolut imobilizat pe acel ceva, până când atenţia ne este atrasă de altceva. Sună prea neserios? Dimpotrivă - această abordare onorează procesul la cel mai înalt nivel al său, păstrându-ne pe noi „adevăraţi” şi integri, absolut conectaţi şi una cu procesul şi cu persoana de pe masă. Nu are nici o legătură cu a şti că pacientul are nevoie de mai multă sau de mai puţină energie. Dacă are, o să şi-o ia - cu cât încercăm mai puţin să-l ajutăm conştient să o facă, cu atât va fi mai bine pentru el şi pentru noi.

Desigur, asta contravine principiilor multor curente de gândire, care ne învaţă să „scanăm” o zonă şi să încercăm să determinăm locurile unde persoana de pe masă are nevoie de mai mult sau de mai puţin „ceva”. Suntem învăţaţi să scanăm şi să căutăm zone congestionate, zone cu prea puţină energie, zone cu prea multă energie sau cu energie blocată.

Apoi, bazându-ne pe propria noastră judecată, reechilibrăm aceste zone, încercând să adăugăm sau să îndepărtăm energie din locul respectiv.

Dar când ajungeţi la al treilea? Aţi avut o mică ceartă cu partenerul sau cu partenera, la telefon?

Vă tremură mâna când ţineţi pendulul?

Nici testele de laborator nu sunt impecabile.

Oare a cerut doctorul analizele potrivite? Oare mostrele au fost mânuite corespunzător?

Oare rezultatele au fost determinate cu acurateţe? Şi - ceva mai important - oare cauza situaţiei poate fi detectată cu tehnologia noastră actuală?

Pe măsură ce vă simţiţi mai siguri pe voi înşivă, veţi putea să vă daţi la o parte şi să lăsaţi inteligenţa vindecătoare să determine de ce este nevoie.

Nu îmi pasă dacă scanăm corpul, dacă folosim un pendul sau dacă stăm pe acoperiş într-o zi cu vânt şi ne facem că suntem giruete. Orice formă de diagnoză am folosi, ea este doar un pas în plus înspre separarea dintre pacient şi procesul de vindecare a acestuia.

În orice mod am determina ceea ce *credem* că nu este în regulă cu cineva, noi nu facem decât o presupunere despre o anumită chestiune, un soi de determinare cu mintea noastră logică şi educată, care funcţionează, în esenţă, pe baza premisei că noi ştim mai bine decât perfecţiunea Universului. Nu ştim.

În multe situaţii, genul ăsta de diagnoză nu face decât să împiedice, pentru că - la un nivel sau altul - el ne încurajează mintea conştientă să încerce să preia conducerea.

În acest nou capitol al omenirii, am ajuns, în sfârşit, să recunoaştem şi să onorăm inteligenţa unei forţe vindecătoare superioare. Putem să recunoaştem că această energie ştie ce nu e în regulă cu noi, ce ajustări sunt necesare şi în ce

Uneori, pe baza a ceea ce pare să fie rezultatul final, s-ar putea să nu avem confirmarea că decizia pe care am luat-o a fost cea corectă, sau că rezultatul a fost benefic pentru pacient. Dar decizia a fost cea corectă.

Nu întotdeauna ne este dat să vedem lucrurile dintr-o perspectivă mai largă. O face altcineva pentru noi.

Aşa că, să nu ne batem capul cu ceea ce putem să recunoaştem sau să intuim.

Slavă Domnului că nu mai este nevoie nici să recunoaştem, nici să intuim!

Trebuie doar să păşim în cadru, să devenim un termen al ecuaţiei şi să lăsăm lucrurile să aibă

CAPITOLUL PAISPREZECE

Să dăm tonul

„Gâscă polară nu trebuie sa facă baie, ca să se facă albă. La fel nici tu nu trebuie să faci nimic, decât să fii tu însuţi.

Lao Tse

Emoţii personale

Ca să recunoşti că eşti doar o parte din experienţa totală de vindecare, nu ai nevoie să ajungi la cine ştie ce stare de detaşare zen, sau altceva. Dimpotrivă, adesea observ că energia se amplifică, atunci când se amplifică, mai întâi, emoţiile mele. Destul de ciudat, dar contează prea puţin dacă sunt impresionat de ceva şi scap o lacrimă, sau dacă, pur şi simplu, mă simt foarte fericit.

Este important să păstrăm un nivel de detaşare faţă de întreaga situaţie, căci ataşamentul este unul dintre puţinele lucruri care pot interfera şi încetini acest proces de vindecare. Atunci când vă bucuraţi din plin de emoţiile voastre, vă daţi voie să vă menţineţi la acest nivel de prezenţă detaşată.

Adesea, fericirea şi alte stări elevate de emoţie contribuie foarte mult la starea de detaşare, pentru că detaşarea nu înseamnă detaşare de viaţă, ci de nevoia de a îndruma, de a

Stările de emoţie amplificată vă permit să rămâneţi absorbiţi de *propria voastră* experienţă şi să contribuiţi la ea, fiind observatorul şi subiectul observat, în acelaşi timp. Această stare ajută persoana de pe masă să intre în *samadhi,* în propria unime, unde să poată/? şi să-şi trăiască propria experienţă. Dar toţi suntem unul: pe măsură ce procesul devine mai profund, veţi vedea şi veţi simţi manifestarea unei intensităţi uimitoare. De cele mai multe ori, asta vă duce imediat într-un spaţiu mai vast de conştientă şi observaţie, care va intensifica, din nou, interacţiunea pe care o va simţi pacientul.

Pe măsură ce acest ciclu evoluează, vă aflaţi imobilizaţi în această cunoaştere indescriptibilă, într-un mod rafinat şi atemporal.

S-a întâmplat ceva amuzant, în drum spre vindecător

Hai să fim cinstiţi - râsul nu e un lucru pe care, în mod normal, l-am asocia cu durerea, cu disconfortul şi cu boala.

Şcolile de medicină au calitatea că îţi pot extirpa simţul umorului mai rapid decât ar putea un chirurg să îţi scoată amigdalele. Nici educaţia non-alopată nu e mai brează, în sensul acesta.

Feţele de vindecători solemni şi savanţii în medicină cu mutre împietrite nu sunt nici ei de prea mare ajutor.

Slavă Domnului, că există dr. Bemie Siegel, autorul volumului *Iubire, medicină şi minuni* - dar oamenii ca el sunt rari. El prezintă perspectiva din care un simţ al umorului sănătos este promotorul unei bune sănătăţi; râsul este asociat cu bunăstarea fiinţei, care este asociată cu un sistem

arătaţi ca şi cum aţi avea nevoie de vreo două-trei prune uscate.

Înseninați-vă. Râsul îi face pe oameni să se simtă confortabil. Una dintre priorităţile iniţiale pe care le aveţi - cu fiecare dintre pacienţii pe care îi vedeţi - este să îi scoateţi din starea de disconfort şi să îi aduceţi într-una de confort - la nivel fizic, emoţional, mental, spiritual şi în orice alt mod posibil. Ideea e că lucrurile sunt amuzante. e amuzantă.

Dacă nu vrei să 'fii acolo unde se râde, nu vrei să fii unde e viaţă. După cum spune Ron Roth, autorul cărţii *Sfântul Duh al vindecării* „Nu vă mai luaţi aşa de mult în serios. Oricum, *sunteți singurii care* o faceţi”

Ce este iubirea?

Când au început experienţele mele cu aceste vindecări, nimeni nu a găsit de cuviinţă să îmi trimită şi un manual de utilizare. Tot ce ştiam era că eu plecasem de la cabinet într-o vineri, gândindu-mă că sunt chiropractician, iar când m-am întors, luni dimineaţă, mi-am dat seama că, de fapt, sunt altceva. Aşa cum am spus şi mai devreme, am hotărât să merg la alţii ca să caut răspunsurile. Am luat reviste New Age din librării şi de prin magazinele de nutriţie şi sănătate, am răsfoit paginile cu anunţurile celor care practică diverse forme de vindecare şi i-am sunat pe cei care, după fotografii, păreau a fi cei mai sănătoşi la minte.

Mi-am stabilit întâlniri cu oamenii ăştia, le-am spus ce făceam şi chiar le-am arătat. Când au văzut reacţiile pe care le stârnesc aceste frecvenţe, am observat că mulţi deveneau dintr-o dată un pic

Faci totul mecanic, dar, cu toate astea, obţii toate aceste rezultate minunate pe care noi nu le obţinem”. Atunci răsunară cuvintele pe care nu eram pregătit să le aud: „Ai o inimă care trebuie deschisă”.

Mă gândeam, *Dumnezeule, ce nu e în regulă cu mine? Ce nu e în regulă cu inima mea?* Cum auzeam asta de la toţi vindecătorii aceştia „cu tehnică”, mă întorceam acasă simţindu-mă din ce în ce mai distrus şi mă gândeam cum anume as *putea* să îmi deschid inima. Şi mi-a picat fisa abia într-o zi, când mă simţeam deosebit de deprimat: *Cum ar putea inima mea să fie chiar aşa de închisă, dacă ea mă doare aşa de tare, că nu ştiu cum să o deschid?* Şi atunci am înţeles mai clar diferitele forme ale iubirii.

Vindecătorii aceştia cu tehnică luau iubirea drept sentimentul de pe o carte poştală. Ei credeau sincer că o lacrimă- două stoarse în timpul unei şedinţe vor fi de ajutor persoanei de pe masă.

Iubirea sentimentală nu este iubirea care mediază aceste vindecări. Ea nu surprinde nici pe departe esenţa iubirii care creează universul.

Întrebaţi pe oricine a avut o experienţă de viaţă după moarte şi care a mers suficient de departe în acea experienţă, ca să cunoască „iubirea” care *înseamnă* acea experienţă.

Vindecătorii confundau iubirea cu această formă de *mită.* Iubirea pe care se bazează vindecarea este iubirea pe care se bazează viaţa şi universul. Nu este iubirea hormonală sau cea de tipul „Trebuie să te am”, nici iubirea cu ochii în lacrimi, de genul „Am sentimente pentru tine”.

Este vorba despre iubirea care îţi permite să ieşi din ego, să te dai la o parte şi să fii observator şi observat în acelaşi timp, dând voie pacientului

Frica ascunsă în ritualurile noastre

„Cel mai dificil aspect cu care ne-am confruntat când încercam sa dam îngrijiri medicale băştinaşilor, a fost să îi facem să renunţe la superstiţiile lor.
Dr. Albert Schweitzer

Cea mai vicleană e frica, atunci când se ascunde sub masca iubirii. Frica este *singurul lucru* care stă între voi şi oricine altcineva, între voi şi orice altceva... inclusiv obiectivul vostru de a deveni vindecători desăvârşiţi. Unul dintre darurile pe care sper să vi le aducă această carte este capacitatea de a recunoaşte frica sub toate formele în care apare - şi astfel, de a o transforma în iubire. Frica este doar absenţa iubirii, la fel cum întunericul este absenţa luminii. Ca atunci când aduci o lumină în întuneric, iar lumina devine singurul lucru prezent - atunci când aduci iubire într-un loc în care, înainte, a fost frică, vezi că frica nu mai e acolo.

Pătrunderea „tehnicilor” de vindecare este un ritual.

Ritualul umple o serie de goluri, inclusiv sentimentul că noi, în sine, nu suntem suficienţi. Apoi, noi perpetuăm golul, creând în jurul lui un ritual, iar apoi perpetuăm ritualul, creând în jurul lui frumuseţe... şi creând ritualul în jurul frumuseţii. Perpetuat în frumuseţe, ritualul se întoarce măiestru şi perpetuează golul.

Mai devreme, am mers să caut răspunsuri şi înţelegere la alţii. Deşi eu aveam întrebări pentru persoanele acelea, s-a dovedit că şi ele aveau întrebări pentru mine. Prima întrebare care mi se punea era: „Te protejezi?”

Dacă un truism este transmis din generaţie în generaţie de-a lungul timpului - iar adevărul este adevărul este adevărul - atunci există probabilitatea ca el să fie adevărat şi astăzi. Dar dacă un lucru era fals în trecut - şi dacă adevărul încă mai este adevăr - atunci ceva care a fost fals va rămâne fals. Mai poate fi ceva mult mai vechi - dar la fel de fals.

Acum aşezaţi-vă o clipă, ţineţi-vă bine, iar dacă aveţi vreo două-trei funii de usturoi pe lângă voi, atârnaţi-le de gât, căci vă voi spune un lucru care s-ar putea să vă cam zgâlţâie fundamentele false: *Nu există ceea ce este numit rău.*

Nu există entităţi al căror scop, în existenţa lor, este să vă facă viaţa un calvar, sau să se ascundă prin încăperi întunecoase şi prin dulapuri, aşteptând momentul potrivit să vă sară în spate şi să facă „Bau!” Nu numai asta, dar nici nu au veri care să vi se atârne de umeri şi pe care să fiţi nevoiţi să vi-i daţi jos printr-o şedinţă de vindecare săptămânală sau lunară, sau care să fie alungaţi cu pandantive scumpe, burduşite cu pietre preţioase. Nu vă mai flataţi astfel. Astea sunt născociri şi fantezii inventate, întărite numai de frica voastră de ele. Dacă astfel de entităţi chiar *au existat cândva,* acum ele au murit cu toatele. Au murit de râs la toate bufoneriile pe care le-aţi făcut, în încercarea de a vă proteja de ele. Una a murit chiar ieri, când a aflat cât aţi dat pe amuleta cea nouă.

Hai să aruncăm o privire la câteva dintre ritualurile noastre bazate pe frică:

Flori - ca să nu vină fantomele
Scuturarea mâinilor - ca să scăpaţi de energia negativă a altor persoane, pe care aţi adunat

Alcool - ca să vă daţi pe mâini, în caz că nu aveţi la îndemână bolul şi sarea şi apa în care să le scuturaţi *Lumânări* - se ard anumite culori pentru protecţie

Direcţii de mişcare - vă întoarceţi sau mergeţi numai în anumite direcţii (dreapta, stânga, în sensul acelor de ceasornic, în sens contrar acelor de ceasornic - în funcţie de şcoala sau de linia la care v-aţi afiliat)

Direcţii de poziţionare - pacientul trebuie să fie îndreptat într-o anumită direcţie (cu capul spre nord, spre sud, spre est sau spre vest, în funcţie de şcoala sau de linia la care v-aţi afiliat)

Mâinile - mâna dreaptă este mâna care dă; mâna stângă este mâna care primeşte

Bijuterii şi/sau obiecte din piele - trebuie îndepărtate, pentru a nu interfera cu vindecarea

Expirarea - exhalarea de energie negativă

A „tăia" coloana vertebrală - se stă în partea dreaptă a persoanei, dacă lucraţi pe partea dreaptă, şi în partea stângă, dacă lucraţi pe partea stângă a corpului persoanei, pentru a nu le „tăia coloana vertebrală"

Şerveţele - ca să vă ştergeţi lacrimile, după ce aţi râs aşa de tare la câteva dintre aste ritualuri, încât aţi suflat şi aţi stins lumânările, sau după ce aţi plâns că, din greşeală, aţi omorât florile, pe care le-aţi pus în apa sărată în care trebuia să vă scuturaţi mâinile.., şi rugăciunile nu le aduc înapoi.

Zădărnicim rugăciunea, atunci când o folosim pentru protecţie - căci *de ce anume ne* protejăm, folosind aceste ritualuri şi rugăciuni? De nimic altceva, decât de natura amorfă a fricilor noastre - pur şi simplu, pentru că mâncăm conceptul de rău pe pâine. Dar nu ne dăm seama că răul este doar spectrul unei iluzii.

Petrecem atâta timp protejându-ne de ceva care nici nu există, aşa că nu e de mirare că ne rămâne atât de puţină vreme ca să ne ocupăm de ceea ce *există cu adevărat*

Atenţia noastră creează întrupări iluzorii ale răului - care, la rândul lor, ne atrag din ce în ce mai mult atenţia, astfel încât sistemele noastre de credinţe încep să se susţină şi să se confirme pe sine. Pur şi simplu, de multe ori, nu ne dăm seama că mergem acolo unde este atenţia noastră.

Chiar credeţi că dacă fluturaţi un buchet de flori în faţa unei fantome, aceasta se va întoarce şi va fugi ca din puşcă? Poate, Dar numai dacă are alergie la flori.

Dacă se află o fantomă primprejur, ea nu e acolo pentru voi. Ea îşi are treaba ei, propriul ei scop, pentru care şi~a întrerupt ciclul

Şi cum e cu scuturarea energiei negative de pe mâini, într-un bol cu apă sărată? încercaţi să o înecaţi?

Asta ar funcţiona numai dacă energia respectivă vine dintr-un univers cu apă dulce,

Problema inerentă cu toate ritualurile astea de protecţie este că, de fapt, atunci când faceţi ceva care este menit să vă protejeze, vă spuneţi că există ceva de care să vă temeţi - chiar şi dacă e vorba de direcţia în care este îndreptată o persoană, de mâna pe care trebuie să o folosiţi sau,

Atunci când vă daţi jos aceste obiecte - voi sau pacientul - vă spuneţi că *voi înşivă nu* sunteţi destul, că voi şi ceea ce canalizaţi este de natură limitată.

Să vă dau doar un motiv pentru care ştiu că aceste lucruri sunt adevărate: Când au început să apară aceste vindecări, pacienţii mei credeau că vin la chiropractician - şi *eu* credeam că asta sunt. Nu putea să existe o situaţie mai potrivită. Bineînţeles, ca pacienţi pentru chiropractică, ei veneau cu cizmele de piele cu carâmbi de oţel, cu curele grele, cu brăţări metalice la glezne şi cu toate celelalte bijuterii obişnuite,

Nu aveam nici un motiv să le sugerez să îşi dea jos bijuteriile sau obiectele din piele. Nu m-am oprit să spun rugăciuni sau să ard tămâie sau să-i afum cu salvie, nici nu am ancorat energia încăperii cu cristale în culorile chakrelor, importate din America de Sud. Eu doar am privit, cu uimire copilărească. Fără nici un ataşament, fără nici o constrângere, fără nici un ritual, fără nici o frică.

Doar vindecări de la Univers - pur şi simplu.

Nu ce faci, ci de ce o faci

Să spui o rugăciune înainte de fiecare şedinţă e manipulare spirituală, La fel cum ai şti că te manipulează soţia sau copilul, dacă şi-ar începe fiecare cerere către tine cu câte un „Te iubesc”, ştii că o rugăciune înainte de fiecare şedinţă de vindecare înseamnă, pur şi simplu, că *tu* îi ceri ceva lui Dumnezeu, fie că e direct pentru tine, sau pentru altcineva.

În loc să ceri ceva, *oferă* ceva,

Poţi să începi prin a oferi mulţumiri. Eu spun

În primul rând, rugăciunea de cerere are ca rezultat alte rugăciuni de cerere. Rugăciunile pentru protecţie vă ţin atenţia concentrată pe frică, ceea ce duce la şi mai multe rugăciuni pentru protecţie. Uneori e bine nici să nu auzi tot timpul cereri de favoruri, nici să nu le faci.

O rugăciune de mulţumire vă permite să vă parcurgeţi ziua simţindu-vă bine în relaţia voastră cu universul.

Cred că lui Dumnezeu îi place asta.

Ce faceţi când începeţi să chemaţi prezenţa lui Dumnezeu şi/sau a arhanghelilor, înaintea fiecărei şedinţe?

Spuneţi că nu prea credeţi că Dumnezeu e tot timpul cu voi, că El şi cu îngerii trebuie să fi ieşit la o cafea şi v-au lăsat de izbelişte, să vă luptaţi cu fantoma care provoacă pacientului problemele cu sinusurile.

Cum ieşiţi din modelele de fiică? Mai întâi, recunoscând aceste modele. Lumina recunoaşterii alungă întunericul, fără ca voi să trebuiască să faceţi mai mult decât să rămâneţi conştienţi. Cum să faceţi procesul mai rapid? E simplu. De fiecare dată când apare fiica, înfruntaţi-o, Dacă vă e frică să faceţi o şedinţă de vindecare pentru că nu purtaţi tricoul cel roşu, atunci, intenționat nu purtaţi *nimic roşu în* ziua respectivă. Dacă vă surprindeţi punându-vă în buzunar cristalul favorit, pentru că simţiţi că vă va ajuta într-un fel, *scoateţi-l şi lăsaţi-l acasă în ziua respectivă* Puteţi să purtaţi cristalul în buzunar, sau să vă îmbrăcaţi cu roşu în orice altă zi, dar puterea pe care o recăpătaţi de fiecare dată când tăiaţi ataşamentul de o temere vă apropie, pas cu pas, de scopul vostru - acela de a deveni vindecători, de a alunga iluzia separării şi de a trăi în Unul cel infinit.

Dar fiţi mereu atenţi, căci dacă într-o zi vă alegeţi lumânările datorită semnificaţiei simbolice a culorilor lor, sunteţi pe marginea prăpastiei, gata să reintroduceţi frica în munca voastră. De cum am introdus conceptele şi ritualurile de protecţie în munca mea, vindecările au devenit rapid din ce în ce mai puţin spectaculoase, deşi şedinţele erau din ce în ce mai dramatice. într-o zi, mi-am dat seama că nu mai mergeam să fac o şedinţă cu acelaşi sentiment de aşteptare bucuroasă, cu care mergeam odată. Nu mai veneam acolo liber de griji, ca un copil. Veneam încărcat cu ceea ce percepeam drept „responsabilitatea” darului, într-un sfârşit, am început să înţeleg ce voiau oamenii să spună, când îmi ziceau: „Trebuie că te apasă o mare responsabilitate”

Până în acel moment, nu mă apăsase. Iar lucrurile merseseră mai bine - şi pentru mine, şi pentru pacienţii mei.

Într-o zi, relaţia dintre aceste ritualuri, frică şi diminuarea vindecărilor deveni, dintr-o dată, foarte clară. Am oprit toate ritualurile - cel puţin, toate pe care le puteam recunoaşte. Am aruncat holurile cu apă sărată, am încetat să-i mai chem pe arhangheli şi alţi „protectori” şi chiar am încetat să mai chem prezenţa lui Dumnezeu - pentru că mi-am dat seama că, oricum, Dumnezeu era cu mine tot timpul. Am eliminat toate rugăciunile imploratoare - acum, pur şi simplu, spun cea mai veselă rugăciune de mulţumire, înainte să plec de acasă, dimineaţa - şi chiar nu e nimic dacă mai uit, câteodată, îmi amintesc în ziua următoare. Nici nu îmi scutur mâinile, căci acum ştiu că aici, în această interacţiune cu persoana de pe masă, are loc uimitoarea frumuseţe a transformării - şi orice rămâne cu mine nu poate fi decât un dar.

Făcând asta, învăţam din nou să merg - metaforic vorbind; e un proces atât de complex şi de dificil, încât doar cei care au fost nevoiţi să înveţe să meargă a doua oară pot să înţeleagă.

Care a fost motivul pentru toate astea, în planul lucrurilor? Ei bine, faptul că ştii să mergi singur şi de la sine nu îţi dă neapărat şi capacitatea de a învăţa pe altcineva să facă acelaşi lucru. Poate că o să reuşeşti să ajuţi un copil să înveţe, dar copilul acela, cu lipsa lui de frică, ar învăţa oricum, însă cu un adult care nu a mers niciodată, e altceva. Nu trăiam la înălţimea potenţialului meu. Nu-mi îndeplineam scopul, stând pur şi simplu în încăpere, oră după oră, zi după zi, facilitând vindecări câte unei persoane la rând.

Trebuia să învăţ pe alţii. Iar ca să poţi să înveţi pe alţii, trebuie să fi înţeles conştient nu numai cum *să faci* lucrurile, dar şi cum *să nu le faci,* ca să îndrumi oamenii departe de capcane, înspre obiectivul lor - dinspre întuneric înspre lumină; dinspre frică în iubire.

Nu trebuie să daţi drumul la toate fricile,

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Lucruri de luat în seamă

*„Dacă împingi semnificaţia bazei fiziologice a suficient
de departe, de obicei vei ajunge la un punct la care aceasta
va fi imposibil de apărat ştiinţific, la care va trebui să o iei pe încredere.*
Vindecare din inimă, *de dr. Mehmet Oz*

Cine este vindecător?

Cine este vindecător? La această fază a tranziţiei noastre, vindecarea este o capacitate pe care o au toţi. Nu trebuie să fiţi profund încastraţi în anumite credinţe religioase sau spirituale pentru asta. Nu e necesar să aveţi numai gânduri plăcute, sau să nu rostiţi niciodată vreun cuvânt sarcastic. Nu trebuie să deveniţi vegetarieni. Puteţi să vă beţi paharul de vin la masă - sau de martini, sau de marguerita. De fapt, orice altceva vă face plăcere, este în regulă. Vă spun asta din experienţă proprie.

Toate aceste consideraţii se bazează pe aprecierea „valorii” - iar valoarea noastră a fost deja stabilită, prin simplul fapt că *suntem.* Este minunat să aspirăm să devenim o persoană mai bună. Suntem aici ca să învăţăm şi ca,să evoluam
Însă măsura în care realizăm aceste ţeluri nu ne

Dacă vă deschideţi şi căutaţi această reconectare, meritaţi să o primiţi. Nu aşteptaţi până când credeţi că egoul vostru este ţinut sub control, că vă trăiţi viaţa total tară a judeca, sau că pizza cu ardei iute face parte din trecut. Asta ar fi ca şi cum aţi aştepta momentul perfect pentru a vă căsători, sau pentru a avea un copil.

Acest moment ar putea să nu vină niciodată - sau, cel puţin, nu într-o formă în care să îl recunoaşteţi.

Vindecarea, medicina şi viitorul sistem de asistenţă medicală

La ora actuală, după părerea mea, punctele forţe ale medicinei sunt două domenii de bază. Pe cel dintâi îl voi descrie ca primul ajutor sau asistenţa în situaţii de criză. După cum am spus la un seminar: „Dacă, Doamne fereşte, aş fi lovit de o maşină, DATI-VĂ LA O PARTE, să vină salvarea!”

Vorbesc serios. Medicii şi asistenţii de pe salvare sunt cei mai buni când e vorba să se ocupe de răni sângerânde şi de oase rupte. După ce m-am stabilizat şi sunt în siguranţă, putem să vorbim de chiropractică, de homeopatie, de nutriţie şi de alte forme de vindecare. Acesta ar fi momentul cel mai potrivit să-i dăm corpului şansa să se vindece.

Al doilea domeniu în care pot să admit că abordarea medicală este de dorit, e *atunci când nimic altceva nu a funcţionat* Dacă organismul nostru nu a reuşit să se vindece singur, aceasta este faza la care ar putea fi nevoie de medicamente, de intervenţii chirurgicale, sau de alte măsuri extreme.

Nu de mult, întâlneam adesea - iar astăzi în

întârzie, de cele mai multe ori, un ajutor natural important - însă corpul nostru are cu atât mai multe şanse să se vindece complet şi deplin, cu cât apelăm mai *devreme* la cineva care ne poate ajuta.

Dacă luăm medicamente şi ne mascăm simptomele chiar de la început, până ce lucrurile vor ajunge să se înrăutăţească atât de mult, încât să fim nevoiţi să mergem la cineva care să se ocupe de îndepărtarea cauzei şi să dea voie corpului să se vindece, se poate ca sănătatea noastră să fi ajuns deja la un punct de la care să nu mai poată fi recuperată sută la sută. La fel, dacă o luăm de la început pe calea chirurgicală şi operaţia nu dă rezultate, atunci, până ce ajungem să consultăm un chiropractician, un acupuncturist sau pe altcineva care să lucreze din perspectiva îndepărtării dezechilibrului şi să dea voie vindecării noastre să vină de sus, de jos, dinăuntru şi din afară, ne vom putea duce la ei doar cu partea din noi care a mai rămas întreagă. Evident, sută la sută din mai puţin de sută la sută este, totuşi, mai puţin de sută la sută.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, demersul natural nu dă rezultate în cazul nostru, medicina este - în toate circumstanţele - următoarea soluţie logică. Mulţumesc cerului că există. Doar că, uneori, nu ne oprim ca să privim lucrurile dintr-o perspectivă mai vastă: oare nu e logic ca, dacă organismul nostru are posibilitatea să se vindece, să căutăm pe cineva care să ne ajute să facilităm acest proces în noi, *înainte* de a apela la un set de măsuri de natură mai invazivă?

Atunci, cum vedem întâlnirea dintre medicină şi vindecare? Acum, la intrarea în noul mileniu, eu observ o schimbare la nivelul conştiinţei profesioniştilor din serviciile de sănătate; mulţi îşi

adoptă în toată ţara. Integrarea, printre opţiuni, a diferitelor forme de vindecare, inclusiv acupunctura şi homeopatia, a fost un prim pas. Acum vedem cum apar secţii de medicină energetică. Eu ţin prelegeri la colegii de chiropractică şi la spitale de osteopatie - şi acolo văd progresul în gândire.

Mulţi practicieni (doctori, chiropracticieni şi specialişti în osteopatie) introduc vindecarea reconectivă în practicile lor - unii pe tăcute, alţii mai zgomotos.

Există o veche zicală care spune că ştiinţa avansează cu o înmormântare după altă înmormântare, în multe cazuri, acest lucru este adevărat, atunci când e vorba de obţinerea unui progres considerabil. Slavă Domului că, astăzi, faţa medicinei începe să se schimbe, însă procesul se întâmplă dinăuntru în afară - şi e nevoie de foarte multe schimbări înăuntru, înainte să le putem întrezări manifestarea în afară.

Pe măsură ce publicul îşi deschide ochii, medicina îşi deschide mintea. Nu prea i s-a dat de ales. Aşa că acceptarea va veni, chiar dacă pentru asta e nevoie de timp.

Cum văd eu întâlnirea dintre medicină şi vindecare? Chiar în felul în care ea există.

Vindecarea prin credinţă

An stabilit deja că această lucrare depăşeşte cu mult ceea ce numim de obicei *vindecare energetică.* De asemenea, nu este vorba nici de „vindecarea prin credinţă”. Nu trebuie să credeţi în proces, pentru ca el să funcţioneze. Am înţeles acest lucru chiar de la apariţia vindecărilor - când nici eu, nici pacienţii mei nu ne aşteptam la ele.

anticameră. Pacientul se transformă automat, se holbează la mine şi îmi şuieră:

„Vreau doar să ştii că eu cred că toată chestia asta e o escrocherie şi că nu m-aş fi aflat aici, dacă nu m-ar fi obligat soţul sau soţia”. De obicei, le răspund: „Ei bine, deja *eşti* aici, aşa că ai putea foarte bine să te întinzi pe masă şi să fii deschis la orice va urma.”

Poate că e de folos dacă pacientul nu-şi încrucişează braţele peste piept şi adoptă o atitudine de genul: *Refuz să f iu vindecat -* însă, în afară de asta, credinţa nu pare să joace un rol prea mare în toate astea.

încurajaţi pacienţii sceptici să accepte tratamentul cu o atitudine de genul, *poate merge, poate nu.* Destul de ciudat, dar, de obicei, aceştia sunt pacienţii care au parte de vindecările cele mai spectaculoase, de cele mai multe ori venite cu surle şi trâmbiţe (cu toate senzaţiile vizuale, olfactive, auditive şi tactile). Să vă spun cine este cel mai puţin probabil să trăiască deplinătatea unei experienţe de vindecare. Credeţi sau nu, este persoana care vine la voi insistând că tratamentul trebuie să funcţioneze - persoana care a citit toate cărţile pe tema asta şi care simte că ştie tot ce e de ştiut despre asta. Dacă există vreun mod de a interfera cu vindecarea, este prin genul acesta de ataşament, prin această *nevoie* atotconsumatoare şi insistentă ca, de data asta, *va. funcţiona.*

De ce unii se vindecă

Nu se vindecă boala sau infirmitatea - se vindecă persoana. Indiferent cât de mult aş explica lucrul acesta la sem- inariile mele, pare să existe un flux continuu de întrebări despre măsura în

poate fi vindecată, s-ar putea să vă dovediţi că aveţi dreptate. Spun *s-ar putea,* pentru că s-ar putea ca universul să treacă peste voi sau să vă ofere ocazia să vă ridicaţi deasupra convingerilor voastre, în orice caz, este un impediment de care nu aveţi nevoie. Aţi putea crede că, de fiecare dată când cineva vine la voi cerând o vindecare, asta e chiar ceea ce vrea.

Însă uneori oamenii pot fi surprinzători.

Scleroza multiplă este o boală degenerativă a sistemului nervos, care de obicei loveşte adulţii tineri. Ea tinde să se dezvolte pe o perioadă de mai mulţi ani, pacientul fiind privat progresiv de coordonare, apoi de mobilitate şi - în sfârşit - de orice control muscular.

Cu ceva timp în urmă, a venit la mine o nemţoaică. Hannah avea scleroză multiplă. Soţul ei, Karl, a adus-o în sala de tratament într-un scaun cu rotile, de care se folosea de vreo trei ani. Karl m-a ajutat să o ridic pe masă, apoi a ieşit în sala de aşteptare.

Şedinţa mea cu Hannah a mers minunat; la sfârşit, ea s-a ridicat de pe masă şi a mers pe propriile ei picioare. Nu, nu sărea într-un picior prin cameră - trebuia să se ţină cu o mână de perete şi să se oprească după fiecare mic pas, însă era un salt considerabil de la condiţia de pasager neajutorat într-un scaun cu rotile.

De obicei, recunoştinţa pe care o vezi când partenerul pacientului intră în sala de tratament şi îşi vede iubitul sau iubita atât de schimbată este nemăsurată, dar în cazul acesta, când Karl a văzut ce s-a întâmplat, n-a părut prea fericit.

Hannah urma să vină a doua zi, pentru încă o şedinţă, dar nu a mai apărut toată săptămâna. Când s-a întors, era din nou în scaunul cu rotile.

Conversaţia noastră a dezvăluit curând ce a însemnat asta, atât pentru Hannah, cât şi pentru Kari, în ceea ce priveşte vindecarea ei. Mai degrabă decât să fie o situaţie profitabilă, vindecarea ar face pe fiecare dintre ei să piardă ceva: ea şi-ar pierde cea mai mare legătură cu soţul ei rătăcitor, iar el şi-ar pierde scuza pentru că are o amantă!

în ceea ce mă privea, Hannah şi cu mine ne aflam acolo pentru un singur motiv, iar eu trebuia să mă asigur că înţelegea faptul că alegerea de a se vindeca îi aparţinea.

„Dacă nu participi la propria ta vindecare/ i-am spus, „poţi foarte bine să pleci de pe acum”.

A înţeles.

După şedinţă, era înapoi pe propriile picioare.

Un alt motiv pentru care unii se vindecă

Împotrivirea la vindecare poate lua multe forme; unele dintre acestea sunt atât de profund întreţesute cu alte aspecte ale vieţii pacientului, încât le puteţi vedea numai dintr-o perspectivă suficient de largă.

Spre exemplu, acum câţiva ani, am petrecut un timp în New York City. Printre cei care au venit să mă vadă se afla şi un grup de aproximativ opt persoane care sufereau de artrită reumatoidă. Nu artrită reumatoidă în formă blândă, sau măcar moderată, din cele pe care le vezi uneori la oamenii care au încheieturile vizibil mai mari şi ale căror degete nu se pot mişca prea bine - nu; grupul acesta avea artrită reumatoidă severă, deformantă, handicapantă. Mulţi dintre ei - la cel puţin o mână sau un picior - aveau structura osoasă atât de deformată, încât abia dacă mai amintea de forma

De obicei, acesta e tipul de vreme care îi face pe cei cu artrită reumatoidă să stea în casă.

Cei mai mulţi dintre aceşti oameni îşi aranjaseră câte trei şedinţe. La sfârşitul primei vizite, nici unul dintre ei nu a menţionat că ar fi simţit vreo uşurare a afecţiunii.

Deşi până atunci nu mai văzusem pe nimeni cu asemenea forme extreme de artrită reumatoidă, mă aşteptam ca, din opt, măcar câţiva dintre ei să se simtă mai bine. Când au început să apară la şedinţa a doua, m-am simţit puţin ciudat.

Ştiam că se înfofoleau şi îşi croiau cu multă suferinţă drum prin oraş, prin furtuna asta - şi că, până acum, nu se aleseseră decât cu frig şi cu încheieturi umflate. A doua rundă de şedinţe n-a adus cu mult mai mult decât prima.

Acesta a fost momentul când egoul meu şi-a scos la iveală căpșorul. Mă înspăimânta cea de a treia rundă de vizite. Unii dintre ei au anulat şedinţa - şi chiar m-am simţit uşurat. M-am forţat să fac şedinţele cu cei care au venit, dar - iarăşi - *nici unul dintre ei* n-a anunţat că se simte mai bine sau să dea semne vizibile de ameliorare.

După asta, când mă suna cineva cu artrită reumatoidă, îl convingeam să nu vină la cabinet. Hotărâsem că genul ăsta de vindecare nu funcţionează la oamenii cu această afecţiune şi nu voiam să îi pun - sau să mă pun - în situaţia repetării spectacolului din iama aceea, de la New York.

Se dovedi mai târziu că toţi cei din New York aveau ceva în comun: pe lângă artrita reumatoidă, mai aveau şi implanturi de silicon, de un fel sau altul.

Prin urmare, e posibil ca frecvenţele reconective să nu aibă efect pe artrita *provocată de*

cu atât aveau mai multe şanse de reuşită şi cu atât mai mare avea să fie suma înţelegerii finale - şi era vorba ele o sumă considerabilă de bani. Faptul că mi-am dat seama ce se întâmplă cu aceşti oameni, m-a ajutat să-mi uşurez sentimentul de vinovăţie pe care îl aveam - şi gândul că as fi putut să fac lucrurile mai bine: *As fi putut să fiu mai lucid? Mai concentrat? Mai prezent?*

Am continuat să mă simt oarecum nesigur, până într-o zi când ţineam o prelegere unui grup mare de medici şi asistente, la spitalul Jackson Memorial, din Miami. Pe la jumătatea discursului, am întrebat - aşa cum fac de obicei - dacă vrea cineva să simtă aceste frecvente de energie. Dintr-o dată, o asistentă sări în sus şi, cu braţul întins în faţă, începu să vină înspre mine. Tot ce vedeam era mâna ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Nodurile mari, roşii, umflate de artrită reumatoidă deveneau din ce în ce mai clare, pe măsură ce se apropia, încăperea din jur se învălui în ceaţă.

„Am artrită şi nu pot să mişc degetele astea”, mă anunţă ea, de parcă ar mai fi fost nevoie. Nu numai că mă vedeam confruntat cu cea mai mare teamă a mea în lumea vindecării, dar aceasta se şi îndrepta spre mine în viteză.

Şi totul se întâmpla în faţa unei comunităţi care aduna laolaltă practicieni dintr-un spital şi savanţi ai unei scoli medicale. „Poţi să îmi vindeci mâna?”, mă întrebă, adăugând, „Nu pot să îndoi degetele mai mult decât atât”.

„Asta e doar o demonstraţie, ca să vezi dacă o simţi”, am răspuns, însă am ştiut că nu mă auzise nimeni. Ei voiau să vadă o vindecare. Sau voiau să vadă că *nu există nici* o vindecare, în nici un caz nu îi interesa să vadă „o demonstraţie, ca să vezi daca simţi” - indiferent ce spuneam eu.

consecventă a rezultatelor tuturor acestor abordări. Am început demonstraţia şi ea a simţit energia imediat - unul dintre degete a început să tresară involuntar. Toţi ochii erau aţintiţi pe noi doi, în timp ce mie mi se învârtea prin cap gândul: *O, Dumnezeule, artrită*

„Bine. Să-ţi vedem mâna”, am spus, după vreo 45 de secunde. Ea îşi închise degetele. Strânse tot pumnul. Pentru prima dată de când putea să-şi amintească, degetele îi atinseră palma. Deschis, închis. Deschis, închis.

Mobilitatea i se refăcuse. Roşeaţa furioasă a încheieturilor dispăruse şi era înlocuită de o culoare normală a pielii.

Două dintre noduri rămăseseră oarecum umflate, dar rigiditatea şi durerea dispăruseră.

La fel dispăruseră şi temerile mele subconştiente legate de pacienţii cu artrită reumatoidă, *convingerea* mea că artrita reumatoidă nu reacţionează la ceea ce fac.

Există multe motive pentru care oamenii aleg să nu se facă bine.

Aceste motive rareori au legătură cu voi

PARTEA A III-A

NOI ŞI VINDECAREA RECONECTIVĂ

"Statornicit în A Fi, efectuează acţiunea"

Bhagavad Gita

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Să pătrundem în bazinul de energie reconectivă

„Ocupă-te cat mai mult cu studiul lucrurilor Divine, nu doar pentru a le şti, ci pentru a le face; iar când închizi cartea, priveşte în jur, priveşte înlăuntru,priveşte să vezi daca mâna ta poate pune în fapta ceva din ce ai învăţat.
1240î.Ch.

Însemnare, înainte să începem

Aceasta este secţiunea „aşa se face” a cărţii.

Ea nu este la fel de esenţială ca şi secţiunile similare din alte cărţi, pentru că, în cazul vindecării reconective, atunci când „încercăm” să facem vindecarea, în realitate, interferăm cu procesul. V-am năucit? Nu vă faceţi griji.

Din clipa în care aţi început să citiţi această carte (de fapt, din clipa în care aţi *hotărât* să o citiţi), aţi început procesul... „procesul de devenire”. Procesul vostru de restructurare şi devenire este deja atât de avansat, încât nu l-aţi mai putea întoarce, nici dacă aţi dori.

În cel mai bun caz, aţi putea încerca - în sensul acesta - să ignoraţi această evoluţie, pentru

Sunteţi intrigaţi? Şi eu. Aşa am ajuns să ţin seminarii şi ateliere despre vindecarea reconectivă.

Când relatările despre vindecări au început să se răspândească, au început să vină la mine din ce în ce mai mulţi oameni şi din ce în ce mai multe organizaţii educaţionale, întrebându-mă dacă aş vrea să predau.

Le-am răspuns la toţi la fel: „Nu poţi să predai cursuri despre vindecare.” Dar, bineînţeles că, între timp, modul în care înţelegeam această noţiune s-a schimbat.

Am înţeles că fraza care îmi venise prin channeling, *„ Ceea ce faci aduce lumină şi informaţie pe planetă”,* se referă la mult mai mult decât la ideea ca o persoană singură - eu - să stau într-o încăpere, ceas după ceas, facilitând vindecări pentru câte o singură persoană.

Când interacţionam cu aceşti oameni, mi se părea că, într-un fel, „aprindeam” în ei un nivel nou de receptivitate, proiectat pentru a lucra cu noul nivel de frecvenţe - această „lumină şi informaţie” - cu care suntem dăruiţi acum.

Am avut revelaţia că, din grupul de persoane cu care intram în contact, *ieşea la iveală o întreagă generaţie de noi vindecători* pe această planetă.

La vremea aceea nu aveam nici o idee câte persoane urmau să fie afectate - şi îmi închipuiam doar vag cât de profund avea să fie acest efect.

Tot ce ştiam pe atunci era că aici se dezvolta ceva vital şi puternic - lucru care devenea din ce în ce mai evident, cu fiecare persoană cu care interacţionam.

Aşa că am început să fiu mai atent la ce se întâmpla în interiorul meu şi în jurul meu, în timp ce continuam să lucrez cu aceste energii.

Roţile ajutătoare

Înainte să mergem mai departe, daţi-mi voie să clarific faptul că există un lucru pe care *nu* îl veţi învăţa de la mine: „tehnica”. Vindecarea reconectivă nu este Atingerea Vindecătoare, Atingerea Terapeutică sau Atingerea pentru Sănătate. Nu este Reiki, Johrei sau Jin Shin. Nu este Qi Gong, Mah-Jongg sau Beijing. Nu este nici o tehnică pe care aţi întâlnit-o până acum. *Vindecarea reconectivă nu este deloc o tehnică.* Ea *transcende* tehnica.

Sper că aţi înţeles până acum că, în esenţă, tehnicile sunt ritualuri menite să vă aducă într-o anumită stare. Din păcate, aşa cum vi s-a întâmplat multora dintre voi, procesul de a învăţa şi de a stăpâni tehnica tinde să te împiedice să ajungi la starea care este chiar obiectivul tehnicii respective!

Este ca atunci când ai roţi ajutătoare la bicicletă: ele sunt acolo ca să te ajute să înveţi să mergi pe bicicletă, dar nu vei putea niciodată să mergi efectiv pe bicicletă şi să trăieşti experienţa din plin, până nu le dai jos.

Vindecarea reconectivă ne duce dincolo de tehnică, într-o *stare de a fi. Sunteţi* această energie vindecătoare - şi ea este una cu voi. Nu aveţi ce face, decât să rezonaţi cu ea. Din clipa în care vă concentraţi atenţia asupra ei, ea emană din voi - şi veţi vedea că, uneori, atenţia voastră este concentrată asupra ei, tocmai *pentru că* ea emană din voi.

Aşa începeţi să lucraţi cu energia reconectivă - obser- vând-o, lăsându-vă atenţia să se concentreze pe ea.

Poate că asta vă sună simplist, aşa că daţi-mi voie să vă întreb - şi să şi răspund la o întrebare care, poate că deja vi s-a înfiripat în minte: „Cum

oamenii din cele mai îndepărtate colţuri ale unei săli de bal se „activează”, atunci când trec eu prin mulţime. Nu ştiu cum, atunci când mă adresez unor grupuri mari de oameni şi când trec printre rândurile din faţă, de lângă scenă, persoanele de la balcon şi de la mezanin încep să simtă senzaţiile care indică prezenţa acestei energii.

Şi telefoanele? De multe ori mi s-a întâmplat să fiu programat să apar într-o emisiune la televizor, doar pe baza a ceea ce a simţit producătorul în timpul convorbirii cu mine la telefon. Se pare că aceste frecvenţe se transferă şi prin casete, CD-uri, radiouri şi televizoare. Veţi vedea. Oamenii vor începe să simtă activarea şi atunci când vor intra în contact cu voi.

Dar cel mai ciudat lucru dintre toate este că activarea se transmite şi prin *cuvântul scris* - prin internet, prin reviste, prin ziare şi cărţi. Nu vorbesc de un soi de transfer intelectual, în care eu vă spun la ce să vă aşteptaţi, voi vă gândiţi la asta şi - într-un final - se întâmplă.

Vorbesc despre transmiterea efectivă - despre trecerea energiei la voi, prin această carte.

Cum se poate întâmpla asta?

Nu ştiu.

Nu mi-am pus o robă albă cu centură de aur şi nu am umblat de-a lungul maldărelor de cărţi din depozitul editorului, cu braţele întinse, agitând o baghetă magică şi strigând: „Vindecă!”, „Energizează!”, „Vindecă!”, „Energizează!”

O explicaţie plauzibilă ar fi că activarea este o energie transportată şi comunicată prin alegerea cuvintelor - nu neapărat că le-am ales *conştient* - şi care e posibil să aibă legătură cu intenţia mea iniţială, când m-am apucat să scriu cartea. Lucrul pare a fi adevărat pentru casetele audio.

vocii - şi la atât de multe niveluri,, încât ascult casetele chiar şi după ce am citit cartof.

Desigur, mai există şi alţi autori, cu voci la fel de inci- tante ca un somnifer puternic şi ale căror casete ar trebui să se vândă cu recomandarea de a nu conduce vehicule sau de a nu opera utilaje grele în timpul ascultării - şi totuşi, ceva se transmite, chiar şi aşa. Poate că activarea este ceva transportat *prin* voce. In cazul cărţilor, poate că transmiterea se face prin imaginile vizuale pe care le primeşte cititorul.

Într-un fel sau în altul, ea pare a fi codificată în comunicare. Reţineţi că simţurile fizice ale fiinţei umane nu sunt separate unul de celălalt. Ele folosesc - toate - aceeaşi energie, dar în locuri diferite pe scală. De exemplu, atât lumina, cât şi sunetul sunt vibraţii (cel puţin într-un sens), dar la frecvenţe foarte diferite.

Pe de altă parte, poate că activarea nu are nici o legătură cu nici unul dintre simţurile de care suntem conştienţi şi, pentru a fi transportată, nu are nevoie de nici unul dintre mediile pe care le cunoaştem astăzi. Tot ce ştim este că această comunicare depăşeşte graniţele timpului şi ale spaţiului, pe când noi stăm aici, scăldându-ne în iluziile astea, hotărâţi să descoperim un mecanism pentru a o explica. Propria noastră orbire ne poate face să sfârşim agăţaţi de roata asta de alergat, învârtindu-ne la nesfârşit, ca nişte hamsteri pe bandă.

Indiferent ce mecanism ar sta în spatele ei, capacitatea de a activa receptivitatea la aceste energii, în oameni cu care nu interacţionăm niciodată în mod direct, nu este nici primul, nici ultimul lucru pe care îl vom discuta şi pe care nu îl

reconective. Ea se ocupă cu genurile de întrebări pe care, de obicei, potenţialii vindecători le pun la seminarii.

Dar înainte să abordăm oricare dintre aceste domenii, daţi-mi voie să subliniez - din nou - un lucru pe care l-am spus de mai multe ori: *Nu aveţi nevoie de mine.*

Nu aveţi nevoie de mine ca să faceţi asta, ca să faceţi aia, ca să faceţi ailaltă. Aşa că, de ce să cheltuiţi bani şi timp şi să mergeţi mai departe, ascultând o casetă - sau poate chiar mergând la un seminar?

Sunt mai multe motive, dar să începem cu cel mai important. De ce credeţi că atâţia oameni îşi câştigă existenţa ca profesori, antrenori sau formatori?

Pentru că, de regulă, învăţăm mai bine atunci când suntem *învăţaţi sa* facem ceva nou sau necunoscut. Cel puţin teoretic, instrucţiunile primite de la cineva cu mai multă experienţă îi pot ajuta pe nou-veniţi să avanseze mai repede.

Dar repet: nu aveţi nevoie să fiu tot timpul lângă voi şi nici nu aveţi nevoie de instrucţiuni specifice - de desene care să vă spună exact unde să vă ţineţi mâinile, cum să vă mişcaţi, ce să evitaţi să faceţi sau să gândiţi şi aşa mai departe. Astea nu sunt altceva decât roţi ajutătoare.

Aşa cum mulţi dintre noi ne amintim din copilărie, a învăţa să mergi pe bicicletă fără roţile ajutătoare poate să fie o experienţă care să îţi aducă mult mai multe julituri şi să genereze un proces de învăţare mai abrupt decât dacă *avea* roţile ajutătoare. Durerea şi eşecul permanent duc rareori la competenţă - de fapt, ele tind să ducă la contrariul: la abandonare. Chiar dacă - ştim cu toţii - în unele cazuri, abandonul este o cale

Ei bine, este o putere falsă.

Este o putere care îşi are sursa în afară - artificială/ iluzorie şi lipsită de autenticitate.

Ea este rezultatul încercării noastre inconştiente de a transpune adevărata noastră putere în obiectele din afară. La fel, renunţarea simbolică la putere ne invalidează tot atât de mult ca şi gestul de a renunţa la cea reală, dacă ar fi posibil Slavă Domnului că nu putem renunţa decât la iluzie!

Imaginaţi-vă următorul scenariu, într-o zi, sunteţi plecat din oraş. întâlniţi o femeie, de exemplu - şi în conversaţie descoperiţi că aceasta are acasă un copil care ar avea mare nevoie de o şedinţă de vindecare, iar ea vă cere ajutorul.

Ce spuneţi? „Oh, chiar mi-ar plăcea să fac asta, dai mi-am lăsat piramida portabilă la Toledo”? Să fim serioşi!

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Mediul vindecătorului

„Proiectaţi întotdeauna un lucru ţinând seama de contextul său imediat mai mare - un scaun într-o cameră, o cameră într-o casă, o casă într-un cartier, un cartier în cadrul unui oraş.

Eliel Saarmen, în revista Time, 2 iulie 1956

Înainte să ne ocupăm efectiv de energii, voi vorbi puţin despre aspectele mai temporale, mai practice ale meseriei de vindecător - anume, despre acelea care sprijină un mediu ce duce la vindecare. Mulţi dintre voi veţi alege să aveţi un loc fizic anume, pe care să îl puteţi numi „al vostru”, unul care să *va reprezinte.*

Ca urmare, înainte de a începe să lucraţi cu aceste energii şi să le aplicaţi, veţi dori, poate, să vă ocupaţi de câteva dintre aceste aspecte mai pământeşti.

Lumea e cabinetul vostru

Dacă sunteţi ca .majoritatea oamenilor, atunci când vă imaginaţi un doctor lucrând cu un pacient, în imagine există un doctor în halat alb de laborator, o cameră care arată steril, un pat reglabil şi una sau două asistente învârtindu-se prin cabinet, în pantofi scârţâitori de cauciuc.

Poate că mai e şi vreun aparat care ţiuie, o

În afară de cazul în care faceţi treaba asta într-un spital, tipul acesta de mediu are foarte puţină legătură cu vindecarea reconectivă.

Adevărul e că aţi putea, pur şi simplu, să mergeţi la oameni pe stradă şi să lăsaţi energia să curgă în ei şi prin ei, iar ei ar putea foarte bine să se vindece pe loc.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru cineva care nu se află, fizic, în acelaşi loc ca şi voi.

Pe măsură ce vă perfecţionaţi, vă va fi din ce în ce mai uşor să lucraţi în medii din ce în ce mai puţin controlate. Vindecarea la distanţă este, şi ea, o variantă, însă - dintr-o multitudine de motive - poate că nu asta veţi dori să faceţi în cea mai mare parte a timpului.

Atunci, care ar fi un mediul „optim”?

Ce conţine el - şi ce nu?

De fapt, nu sunt prea multe de spus: locul în care faceţi o şedinţă de vindecare ar trebui să fie, pur şi simplu, cât mai plăcut cu putinţă - atât pentru voi, cât şi pentru pacientul cu care lucraţi.

Urmează câteva lucruri generale care ar fi

de reţinut. ***Crearea unei zone de confort***

Un pacient cufundat în energie reconectivă are parte de mai mult decât o simplă „reparaţie”. El este permeat cu lumină şi schimbă informaţii într-o conferinţă „la nivel înalt” cu universul. Deşi aspectul de experienţă transcendentă al şedinţei poate sau nu să facă parte din vindecare, el este un dar preţios şi rar, adesea recunoscut ca fiind experienţa cea mai semnificativă din viaţă. Onoraţi acest lucru, atunci când încercaţi să optimizaţi mediul pentru pacienţii voştri.

că aceasta este poziţia cea mai confortabilă pentru majoritatea oamenilor, dar şi cea mai „deschisă”, permiţându-le o maximă receptivitate şi cunoaştere a propriei lor experienţe.

Personal, prefer să nu-i dau pacientului o pernă. Nu pentru că eu cred că perna ar interfera cu fluxul de energie (nici un zid de plumb nu ar putea interfera cu această energie), ci pentru că pernele pot să te jeneze dacă vrei să-ţi mişti capul sau alte părţi ale corpului. Dar dacă pacientul are probleme cu gâtul sau cu spatele, s-ar putea să fie nevoie să îi sprijiniţi capul, sau să îi puneţi o pernuţă sub genunchi.

Vă rog să reţineţi că vindecările vor fi la fel de eficiente dacă persoana este culcată pe spate, pe burtă sau pe o parte, dacă ţine ochii deschişi şi vorbeşte, sau dacă ţine ochii închişi şi nu vorbeşte.

Diferenţa este în aspectul de experienţă transcendentă al şedinţei - care deseori le dezvăluie oamenilor informaţii subtile, extrem de preţioase şi care le pot schimba viaţa.

Nu uitaţi: confortul este prioritatea esenţială, pentru ca pacientul să poată fi relaxat şi receptiv.

Şi confortul *vostru* este important, pentru că veţi dori să vă menţineţi într-un anumit cadru mental atunci când vă alăturaţi energiilor vindecătoare, iar tensiunea fizică vă poate distrage de la aceasta. Nu-i faceţi un dar persoanei care a venit la voi să primească ajutor, dacă propriul vostru disconfort vă distrage mereu atenţia. De aceea, recomandarea mea este să ţineţi masa reglată la o înălţime confortabilă, care să nu vă oblige să vă aplecaţi, să vă încovoiaţi sau să îngenuncheaţi. Dacă încăperea este suficient de

Am descoperit că se întâmplă extrem de regulat ca oamenii să-şi deschidă ochii în mijlocul şedinţei, cumva surprinşi - şi să-mi spună, uitându-se la mine şi arătând peretele: „Aveam senzaţia că eşti în partea asta.”

într-un fel sau altul, Lumina nu recunoaşte ceea ce noi percepem ca limitări fizice sau spaţiale.

Dacă vreţi să vă deplasaţi în jurul mesei, foarte bine - deplasaţi-vă în jurul mesei.

Efectele luminilor

De regulă, veţi dori ca pacientul să îşi închidă ochii, pentru a elimina distragerile şi pentru a permite relaxarea.

O lumină strălucitoare, care bate direct pe pleoapele pacientului, nu e foarte relaxantă. Pe de altă parte, prea putină lumină nu este bine pentru voi, ca vindecători, pentru că, în timpul vindecării, veţi folosi atât ceea ce „simţiţi”, cât şi ceea ce „vedeţi” ca energie.

Aşa că o lumină neutră este cea mai potrivită, dacă se poate. Eu aş prefera lumini verticale incandescente, difuze (independente sau prinse în perete) şi un întrerupător reglabil. Dacă nu, aş pune o lampă cu halogen - tot cu întrerupător reglabil. Lămpile fluorescente directe, din tavan ar fi o alegere înspăimântătoare, deşi acceptabilă, în cazul în care ţineţi întrerupătorul în poziţia „închis”, sau dacă toate becurile sunt arse.

Un aspect foarte important, legat de lumini, sunt umbrele. Deplasându-vă înjurai pacientului, veţi face umbre pe pleoapele acestuia. Pacientul va reacţiona la această schimbare de lumină cu o tresărire oculară care imită unul din registrele cele

Nu vreţi să faceţi o „interpretare greşită”, pentru voi şi pentru pacient. Dacă pacientul simte o tresărire, sau observă o umbră în mişcare, trebuie să ştie că nu voi aţi cauzat-o... şi nici altceva din acest plan al existentei.

Mirosuri, arome şi parfumuri

Din acelaşi motiv, nu veţi dori să aduceţi în încăpere mirosuri pământeşti, dacă ele pot fi evitate, în starea lor trans- senzorială, mulţi pacienţi vor simţi, în timpul şedinţelor, anumite mirosuri, astfel că nu aţi vrea să le impuneți conceptul *vostru* despre ce înseamnă o aromă plăcută, anulând astfel o experienţă olfactivă ce vine de *altundeva.*

Reţineţi că s-ar putea să nu mai aibă niciodată ocazia să simtă acel miros unic. Aşa că, evitaţi să aprindeţi beţişoare sau lumânări parfumate, sau să purtaţi parfumuri, ape de toaletă sau uleiuri - *şi,da, asta include şi uleiurile de aroma - terapie.* De asemenea, feriţi-vă de florile cu miros foarte puternic (sau cu polen foarte mult), de odorizante de încăperi şi de substanţe de curăţat cu miros puternic.

Dintr-un punct de vedere şi mai practic, gândiţi-vă că uneori veţi fi vizitaţi şi de pacienţi care au alergii la ceea ce se află în mediul înconjurător. Pentru unii dintre ei, chiar şi cea mai mică urmă de miros de beţişoare sau de lumânări parfumate poate declanşa o reacţie - cum ar fi obturarea căilor respiratorii şi/sau dificultăţi de respiraţie. Tot aşa, ei ar putea avea o reacţie alergică chiar şi la urme de substanţe chimice de la detergenţii de rufe (din cearşafurile cu care aţi acoperit masa de masaj) şi de la alte substanţe de

Distrageri de natură muzicală

Pe când lucram ca şi chiropractician, aveam întotdeauna muzică în sălile de tratament - atât pentru plăcerea mea, cât şi pentru cea a pacienţilor. Dar acum, de când lucrez cu aceste energii vindecătoare, nu mai pun muzică în sala de tratament, căci ea tinde să conducă oamenii spre anumite experienţe *create.* Dacă îşi vor aminti prima oară când au auzit un anumit cântec sau se vor gândi la cât de mult le place sau nu le place - sau dacă se lasă duşi de reveria pe care le-o creează în minte melodia respectivă, este mai puţin probabil ca pacienţii să îşi observe propriile lor reacţii la procesul de vindecare. Cu alte cuvinte, muzica îi duce pe oameni într-un anumit loc... şi îi ţine acolo.

Asta nu înseamnă că încăperea trebuie să fie izolată fonic sau într-o tăcere mormântală. Personal, îmi place să am un soi de zgomot alb în cameră şi atât.

Dacă nu cunoaşteţi termenul, „zgomotul alb”, să ştiţi că este o formă de sunet constant, blând, asemănător cu bâzâitul unui ventilator de modă veche. Este bun pentru că anulează elementele care pot distrage din afara încăperii.

Zgomotul alb va trebui să fie blând şi uniform (nu ca sunetul de ploaie sau de valuri spărgându-se - căci astfel de casete cu sunete din natură conţin, de multe ori, spaţii goale între sunete, în spaţiul acela gol, sunetele din exterior devin bubuitoare.).

Îmbrăcămintea personală

Ca vindecător, nu trebuie neapărat să purtaţi un halat alb - şi nici mantii preoţeşti. Nu e nevoie de stetoscop, nici de brăţări făcute dintr-un anumit

De asemenea, atenţie la brăţările zornăitoare, la ceasurile care ticăie tare şi la ţesăturile rigide, foşnitoare - cum ar fi taftaua şi catifeaua reiată. Dacă aveţi părul foarte lung (genul care stă în toate direcţiile, care intră în încăpere înaintea voastră şi iese la 20 de minute după ce aţi plecat), ţineţi-l prins la spate sau în sus, fără să vă încurce, încă o dată, scopul este să evitaţi să-i daţi pacientului „semnale” false.

Lucrul acesta este important, mai ales când este vorba de simţul tactil, deoarece, atunci când pacienţii simt o atingere pe braţ sau o mângâiere pe obraz, doriţi ca ei să ştie că *nu voi* sunteţi autorul.

Tensiunea provocată de „rude”

Sugestia mea este ca singurele persoane din încăpere să fiţi voi şi pacientul. Există câteva motive bune care să susţină această sugestie, dar cel esenţial este că e nevoie ca şi voi, şi pacientul să rămâneţi la nivelul procesului şi să nu începeţi să vă orientaţi pe rezultate. Este greu să rămâi detaşat de rezultat, atunci când prietenii şi membrii familiei pacientului te urmăresc cu nerăbdare, aşteptând să se întâmple ceva spectaculos. Prezenţa unui public poate distrage atenţia.

Vă rog să reţineţi, însă, că există anumite situaţii în care este preferabil să fie cineva cu voi în încăpere. De exemplu, ar fi o idee bună să aveţi cu voi în cameră tutorele sau părintele, atunci când pacientul este minor.

O situaţie care apare cu anumiţi copii - şi cu unii adulţi - este că se simt oarecum stânjeniţi să fie singuri într-o încăpere, cu cineva pe care abia l-

Tensiunea provocată de rude - altfel spus, intensitatea cu care cei apropiaţi pacientului trăiesc momentul - este caracterizată adesea prin mişcări rapide şi mărunte ale buzelor, încleştarea mâinilor, transpiraţie deasupra buzei superioare şi rotirea ochilor în disperare. Dacă nu priviţi direct la persoana respectivă, de unde veţi şti dacă se confruntă sau nu cu această *tensiune?* Vă daţi seama dacă ruda prezintă sau nu semnele exterioare obişnuite ale sindromului, după reacţiile pacientului. Sfatul meu în ceea ce priveşte reducerea acestei *tensiuni,* ar fi să aveţi la îndemână nişte reviste recente şi - explicându-le de ce - să rugaţi însoţitorii să-şi ţină nasul îngropat în ele şi mintea ocupată cu cititul. Cel mai probabil, veţi remarca registrele conectării energetice apărând din nou, astfel încât pacientul va putea beneficia din plin de întregul potenţial al şedinţei.

Durata unei şedinţe

lată-ne ajunşi şi aici. Acum, că sunteţi perfect echipaţi pentru vindecare, totul este pregătit pentru ca să aduceţi pacienţi şi să porniţi împreună pe drumul spre vindecare. Dar cum puteţi şti cât va dura, sau de câte şedinţe este nevoie, pentru ca vindecarea să fi ajuns la expresia ei maximă?

Ideea e că *n-aveți cum* să ştiţi de cât timp ar putea avea nevoie un anumit pacient, pentru a reacţiona la energia vindecătoare. Reacţia poate fi imediată sau, poate că nu vor reacţiona deloc, dacă vindecarea de care universul hotărăşte că au ei nevoie diferă de cea de care cred că au nevoie - sau chiar de cea de care credeţi *voi că* au ei

persoana care s-a deplasat până la voi Dacă cineva şofează 30 de minute ca să vă vadă, iar voi lucraţi cu el două minute şi apoi îi spuneţi: „Bine, eşti gata pentru azi”, probabil că omul va avea senzaţia că ceva nu prea e în regulă. Aşa că, deşi timpul nu reprezintă un factor în vindecare, el *este un* factor important pentru mulţi - iar pentru unii, el poate chiar să joace un rol în beneficiile pe care îşi dau voie să le primească.

Cei mai mulţi se aşteaptă ca o şedinţă să dureze între 45 de minute şi o oră. Pentru alţii, 30 de minute e o perioadă bună - atâta timp cât credeţi, în mintea voastră, că e o durată corespunzătoare. Vindecarea e o călătorie, nu un punct de sosire. Procesul nu se stinge, pur şi simplu, atunci când şedinţa s-a terminat... pentru că *nu se termină niciodată.* Mereu poţi să progresezi; mereu poţi să fii mai bun.

Şedinţele pot fi cât de lungi sau cât de scurte doriţi, întrucât ele continuă adesea singure, după ce s-a terminat perioada „alocată”. Printre altele, o durată predeterminată a şedinţelor are un mare avantaj; ea vă permite să vă planificaţi ziua, Mă credeţi sau nu, dar eu vă spun că lucrul acesta e important, având în vedere că şi alţi oameni au programul lor şi nu vor să stea şi să aştepte la nesfârşit, până ce pendulul vostru dă semn că şedinţa s-a încheiat.

De câte şedinţe este nevoie? De oricâte sunt necesare, pentru ca persoana să accepte vindecarea. La fel cum nu există doi fulgi de zăpadă identici, nu există nici două şedinţe de vindecare la fel. De fapt, nu există nici doi oameni la fel,

Ţinând seama de asta, unii ar putea alege *mai multe* şedinţe, iar alţii doar una. Sentimentul meu

ia liber de la serviciu, să-şi plătească biletele de avion dus-în- tors şi să-şi facă rezervări la hotel. Aşa că vor să aibă o idee, cam cât timp vor trebui să petreacă în Los Angeles şi de câte vizite va fi nevoie. Mulţi nu vor să fie prea mult timp plecaţi de la serviciu şi departe de familie.

Din aceste motive, prefer să planific şedinţele în zile consecutive, sau în zile alternative. Nu vreau să-mi ţin pacienţii departe de casă mai mult decât este necesar - şi nici nu vreau ca ei să plece înainte să simtă că sunt refăcuţi.

Când sunt întrebat cam câte şedinţe ar fi necesare, adesea îmi iese din gură: „trei”.

„Să rămâneţi suficient timp ca să venit la trei şedinţe. Vă puteţi hotărî de la o şedinţă la alta dacă doriţi să continuaţi, însă, cel puţin să aveţi timpul rezervat, dacă vă hotărâţi.” Pe lângă asta, oamenii mi-au spus adesea că - deşi fiecare şedinţă este unică, cea de a treia are ceva absolut special.

Nu vă spun că numărul de şedinţe necesare este trei. O şedinţă - poate chiar *o parte dintr-o* şedinţă - ar putea fi prea mult. Dacă cei care vin să vă vadă sunt localnici şi dacă vă permite programul, puteţi stabili şedinţele pe măsură ce vedeţi pacienţii. Fiţi atenţi la persoanele care ar putea dezvolta un soi de dependenţă de voi. Pacienţii nu au nevoie să vină să vă vadă săptămânal, sau în mod regulat. Unii merg la doctori şi la vindecători doar ca să li se dea puţină atenţie. Vindecarea reconectivă nu se ocupă de asta.

Un alt lucru de care nu se ocupă vindecarea reconectivă este tânguiala. Persoanele de pe masă nu au nevoie să stea acolo, să bocească şi să retrăiască experienţe vechi şi dureroase. Asta le ţine fixate în trecut, în loc să le dea voie să meargă

Dacă cineva vine la voi ca să plângă şi să se tânguiască, aţi putea alege să le spuneţi că asta nu trebuie neapărat să facă parte din experienţa lor. Dacă vin la voi *mai multe* persoane care se tânguiesc, vă veţi da seama că *voi* sunteţi cei care nu vă puteţi debarasa de această credinţă, iar cei care vin la voi, pur şi simplu, o preiau. Să le facem - să *ne* facem - o favoare şi să ne desprindem de acest concept vechi. El nu face decât să ne tragă înapoi.

Vindecările la care veţi fi martori se vor petrece într-o clipă, cu ajutorul forţei - şi prin forţa - Graţiei Divine.

Medicaţia actuală

Pacienţii vă vor întreba: „Să-mi întrerup medicaţia, înainte să vin la şedinţa de vindecare?” Oricât de tentant ar suna, vă sugerez să vă abţineţi să le daţi vreun sfat în acest domeniu, din mai multe motive. Unul important este că, dacă nu sunteţi medicul curant al pacientului respectiv, nu prea vreţi să vă jucaţi de-a Dumnezeu cu tratamentul lor medical - doar de asta a făcut şcoală, acel doctor! Consecinţele pot fi severe - la nivel fizic, emoţional, etic şi chiar legal. Nu vă înhămaţi la aşa ceva.

Dar mai e şi un alt motiv pentru care să nu vă amestecaţi în medicaţia actuală a pacientului; îmi amintesc de un pacient care părea să se simtă extrem de neconfortabil în timpul şedinţei, L-am întrebat care era problema şi mi-a spus că decisese să-şi întrerupă medicaţia, Ca reacţie, îi apăruse o mâncărime zăpăcitoare, care nu-i dădea voie să stea liniştit şi să trăiască vizita din plin. De ce să

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Să activăm vindecătorul din noi

„Cea mai mare revoluţie a generaţiei noastre este descoperirea că fiinţele umane îşi pot modifica aspectele exterioare ale vieţii prin modificarea atitudinii lor mentale,”

Wiliam James

Înainte să puteţi să aplicaţi energia reconectivă, cel mai bine e să învăţaţi să o recunoaşteţi. Acum, ea e pregătită să vă cunoască - dar, ca un străin care vă aşteaptă în aeroport, e util ca ea să poată fi identificată. Cum putem învăţa să recunoaştem ceva ce nu am mai simţit niciodată? Oare descrierile dintr-o carte sunt, într-adevăr, suficiente?

Unul dintre lucrurile cele mai izbitoare pe care le veţi descoperi, atunci când veţi începe să interacţionaţi cu această energie este că - spre deosebire de unele dintre demersurile mai vechi în vindecare, bazate pe tehnică - acest proces ne dă semnale foarte clare că este prezent şi că noi suntem implicaţi în el. în această privinţă, nu este „energie subtilă” - *e orice, dar nu subtila* - şi nici nu e ceva pentru care trebuie să vă cultivaţi sensibilitatea o viaţă întreagă. Vindecarea reconectivă nu e doar ceva ce simţim, sau ceva ce

Activarea mâinilor

Când ţin seminarii, prima secţiune de interacţiune fizică a seminarului este chiar asta: vă „activez” mâinile. Prin „activare” înţeleg că ajut la formarea unei deschizături, prin care să primiţi această energie vindecătoare şi care să acţioneze ca un canal, prin care ea să treacă de la univers către voi. Acest pas este catalizatorul unui proces care vă porneşte în călătoria de transformare, dându-vă posibilitatea să transportaţi şi să găzduiţi aceste noi frecvenţe.

Pentru că mâinile noastre sunt receptive într-un mod atât de conştient, aceasta este partea corpului pe care o folosesc ca un fel de „paratrăsnet”, prin care să vină energia.

Încep prin a cere fiecărui participant să ţină o mână în faţă, în „poziţia anatomică normală”. Aceasta este expresia medicală pentru poziţia pe care mâinile o iau în mod automat, atunci când nu sunteţi conştienţi de ele.

Pentru a găsi poziţia anatomică normală, pur şi simplu lăsaţi-vă mâinile să cadă în lateral şi să atârne. Scuturați-le puţin, pentru a elibera orice resturi de încordare. Acum, tară a le mişca, priviţi în jos şi observaţi poziţia în care au căzut: cu degetele uşor curbate, cel mai probabil fără să se atingă. Aceasta este poziţia anatomică normală. Cu aproximaţie, este poziţia pe care veţi căuta să o păstraţi şi în timp ce lucraţi. Aceasta este o poziţie de confort. Dacă vrem să ajutăm oameni care, printre alte probleme, au un disconfort care îi face să fie bolnavi, atunci vom căuta să pornim noi înşine de la o poziţie confortabilă.

Conceptul acesta de confort răzbate din fiecare aspect al vindecării reconective. Ţinem mâinile într-o poziţie confortabilă, ne ţinem corpul

Şi atunci, începe. Pur şi simplu, caut energia cu mâinile, o găsesc şi o strâng, lăsând fluxul pe care l-am adus în mâinile mele să se mărească şi să curgă înainte şi înapoi, între palmele mele, adesea învăluindu-mi nu numai mâinile, dar şi antebraţul - şi nu numai *în jurul* dar şi *prin* braţul receptorului. Apoi, energia circulă în restul corpului, făcându-se cunoscută în anumite locuri, cum ar fi capul sau inima.

Acest proces vă activează receptivitatea latentă la accesarea acestor noi frecvenţe vindecătoare. Are loc o antrenare de rezonanţă, de la o persoană la alta, care aminteşte întrucâtva de modul în care se antrenează ceasurile cu pendul, atunci când se află în aceeaşi încăpere.

O activare mai serveşte şi unui alt scop: Ea demonstrează participanţilor realitatea energiei, pentru că o pot *simţi cu* propriile lor mâini. Aceste frecvenţe sunt extrem de palpabile şi inconfundabile. Senzaţiile anume pe care le simt oamenii pot fi diferite, de la om la om şi chiar de la o mână la alta, însă există un fir distinct de continuitate, care devine de necontestat, pe măsură ce auziţi experienţele altor participanţi. Sunt obişnuite relatările despre senzaţii de gâdilare, palpitaţie, răceală, căldură, împingere, tragere, până la o senzaţie ca un vânt care trece prin mâini.

Este important să reţineţi această diversitate, pentru că, de obicei, judecăm tot ce trăim, în funcţie de poveştile pe care le auzim. De exemplu, în general, în cultura occidentală culoarea albă este percepută ca reprezentând „binele”, iar negrul - ca reprezentând „răul”. Însă, în alte culturi, culoarea morţii este *alb.*

Ne gândim la mâinile unui vindecător ca fiind

potrivită şi să putem vedea toată imaginea, dintr-o perspectivă mai largă. Chiar această diversitate - şi faptul că ea este determinată de o Putere Superioară - face ca ceea ce vine să fie ceea ce este cel mai potrivit. Acest proces este auto-regulator, auto-determinator, auto-ajustabil şi întotdeauna perfect reactiv.

Vindecarea reconectivă oferă o perspectivă asupra acestor credinţe, care arată inutilitatea încercării de a le atribui semnificaţii specifice. Senzaţiile pe care le simţiţi - voi şi pacienţii cu care lucraţi - fac parte exact din procesul respectiv; ele reprezintă ceea ce vă trebuie vouă, cât şi pacienţilor voştri - şi ceea ce primiţi.

Bine, dar ce *înseamnă* când oamenii simt - efectiv *simt* - aceste senzaţii neaşteptate în mâini? Este ca şi cum ni s-ar fi dat un fel de *celule receptoare,* codificate în ADN, astfel încât ele să se „cupleze” în momentul la care noi inter acţionăm cu aceste frecvenţe. Atunci când ni se activează mâinile, sau oricare altă parte din corp, aceşti receptori se trezesc la viaţă şi - odată treziţi - apare şi receptivitatea; ea este un element a ceea ce suntem de aici înainte.

Este important să înţelegeţi acest lucru, pentru că, după ce aţi simţit energia o dată, o puteţi găsi din nou, dacă vă plasaţi, pur şi simplu, atenţia pe ea. Aţi început transformarea, pentru a putea transporta şi găzdui aceste frecvenţe.

Reacţia la energie

Un alt lucru, legat de senzaţiile pe care le simţiţi la activarea mâinilor, este că intensitatea lor variază, la fel ca şi caracterul. Unii rămân fără grai, sau izbucnesc în râs când simt magnitudinea

ceea ce le este familiar, în acel prim pas de pe scara pe care au găsit-o şi de care s-au îndrăgostit cu atâta timp în urmă. Curând însă, frecvenţele vindecării reconective se fac cunoscute în mod inconfundabil, iar aceste persoane relatează, în cele mai multe dintre cazuri, că nu mai pot să găsească energiile din vechile lor tehnici.

Nu că aceste energii s-ar fi „pierdut”. Este mai degrabă ca şi cum ar fi fost inundate şi incorporate în frecvenţele re- conective - aşa cum valul unui ocean poate să inunde o băltoacă de pe mal. Deşi poate că nu vom mai putea găsi acea băltoacă niciodată, ea nu este pierdută; pur şi simplu, a devenit parte dintr-un întreg mai mare. Cu alte cuvinte, aţi început să urcaţi pe scară.

Dacă atingeţi un perete cu mâna, îl veţi recunoaşte imediat ca perete. Dacă îl atinge altcineva, persoana respectivă îl va recunoaşte şi ea imediat - şi va descrie senzaţia într-un mod foarte asemănător cu cel în care o descrieţi voi. Evident, nici una dintre aceste calităţi nu este neapărat adevărată, atunci când e vorba despre energiile pe care le simt oamenii la activare. Astfel că un sceptic ar putea să spună - destul de previzibil: „Asta pentru că „activarea” de acum e imaginară. Puterea şi natura senzaţiilor pe care le simt oamenii se bazează pe puterea imaginaţiei lor, nu pe puterea vreunei forţe reale. Cu alte cuvinte, nu există”.

E o presupunere de înţeles, însă în lumea descoperirilor de astăzi, am aflat că lucrurile stau altfel.

Printre experimentele pe care le-am făcut la Universitatea din Arizona s-a numărat unul în care am pus un grup de studenţi într-o cameră complet

Receptorul era legat la ochi cu un fular gros, îmblănit. Treaba transmiţătorului era să transmită energie către receptor, iar observatorul trebuia să cronometreze fiecare şedinţă şi să noteze rezultatele, în plus, s-au amplasat mai multe camere video, care să înregistreze tot ce se întâmplă, inclusiv toate mişcările corporale şi vocile.

Obiectivul studiului era simplu: să determine dacă receptorul - practic desprins de orice stimuli fizici - poate detecta când şi unde este direcţionată energia, în practică, receptorul urma să-şi ţină mâinile într-una din două poziţii predeterminate - uneori în mişcare activă, alteori în repaus.

S-au selectat poziţiile şi componentele active şi pasive ale acestora. Transmiţătorul urma să direcționeze energie către mâna dreaptă sau către mâna stângă a receptorului, iar receptorul avea să indice verbal în ce mână detectează energia. Observatorul alegea la întâmplare un cartonaş tipărit dinainte şi - ţinându-l astfel încât să-l vadă transmiţătorul - îi citea receptorului poziţia aleasă.

Numai transmiţătorul şi observatorul puteau vedea către ce mână urma să fie trimisă energia. Desigur, era o şansă de 50/50 ca receptorul, pur şi simplu, să ghicească corect - la fel ca atunci când arunci în sus o monedă.

Am făcut experimentul vreme de cinci zile, una după alta. în prima zi, numărul mediu de „ghiciri” a fost de aproximativ 65%, cu mult peste media de 50 la sută, care ar fi reprezentat un rezultat aleator, în a doua zi, procentajul a crescut, în a treia zi, a crescut în continuare, în a patra zi, probabil pentru că toată lumea era stresată, stând închişi zece ore pe zi în laborator, precizia a scăzut, însă în ultima zi a experimentului, în ziua a

Eleganţa şi simplitatea acestui studiu dovedesc că a existat un proces de *învăţare în* detectarea energiilor reconective - un proces clar ascendent.

Şi, bineînţeles că nu poţi să înveţi din ce în ce mai mult despre ceva... decât dacă acest *ceva* există.

Fără mâini

Aşa cum am discutat deja, când lucrează cu energia reconectivă, oamenii tind să se concentreze pe mâini. Ei bine, de ce nu? Dar adevărul e că nu *este nevoie sa* vă folosiţi mâinile pentru a lucra cu aceste energii.

Energiile nu ar fi afectate nici dacă v-aţi îndepărta mâinile printr-o intervenţie chirurgicală - deşi nu aş vrea să fiu subiectul unui astfel de studiu! Am participat la vindecări în care nu am folosit nimic altceva decât ochii; ba am participat chiar şi la vindecări în care pacientul se afla la mai multe mii de kilometri depărtare.

Însă eu prefer să îmi folosesc mâinile - şi probabil că la fel va fi şi cu cei mai mulţi dintre voi. Adevărul este că nu mă interesează 100 la sută să fac şedinţe lungi, în care să îmi folosesc doar ochii. Cu atât de puţină mişcare din partea mea, nu se simte prea mult interacţiunea cu energiile, astfel că şedinţele devin mai puţin interesante decât ar putea să fie.

Deocamdată, asta fac *eu* - şi asta vă recomand şi vouă să faceţi. De ce? Pentru că, chiar dacă energia aceasta este invizibilă, noi - cei care o folosim suntem creaturi fizice. Folosirea mâinilor vă poate ajuta să vă concentraţi atenţia. Vă reţine în „acum”, vă ţine în prezent, vă ţine implicaţi în proces.

posibil, să participaţi la un seminar de vindecare reconectivă, unde să vi se activeze mâinile personal. Simplitatea adevărată cu care pot fi stăpânite aceste frecvenţe este rareori mai evidentă ca la astfel de seminarii.

Citind această carte, nivelurile la care se desfăşoară, în voi, aceste energii pot ajunge la cel al participanţilor la seminarii - dar acest lucru ar putea dura mai mult. Un motiv ar putea fi intensitatea interacţiunii pe viu. Un alt motiv este că se poate să fim cei mai răi duşmani ai noştri, într-o lucrare de o asemenea simplitate, cum este aceasta, suntem adesea tulburaţi de convingerea că ceva de magnitudinea şi de puterea acestor frecvenţe trebuie să necesite proceduri mai complexe, sau mai complicate decât ni s-au dat, ori decât am putut să înţelegem şi să aplicăm din citirea acestor pagini. Iar în timp ce cărţile sunt adesea o sursă de cunoaştere, experimentarea şi perceperea directă ne duc *dincolo* de cunoaştere.

Văzând, începeţi să „cunoaşteţi” - iar din „cunoaştere” vine măiestria. Se pot spune multe despre un sfârşit de săptămână pe care îl petreceţi cufundaţi în aceste energii. Se pot spune multe despre supravegherea directă, despre răspunsul imediat la întrebări şi despre progresul vostru, pe măsură ce deveniţi capabili să transportaţi şi să găzduiţi frecvenţe din ce în ce mai ridicate. Faptul că îi vedeţi şi îi cunoaşteţi pe alţii care trec prin acelaşi lucru, dă întregii experienţe o substanţialitate aparte. Când iei parte la o transformare atât de vastă şi de imediată, când te vezi nu numai pe tine, dar şi pe alţii, avansând către măiestrie cu atâta uşurinţă, capeţi un grad de încredere şi de înţelegere care depăşeşte ceea ce se poate transmite prin cuvântul scris.

diferit - *în ritmul vostru,* iar informaţia este codificată şi incorporată în esenţa voastră în alt fel, ca să nu mai vorbim că o aveţi la dispoziţie, oricând doriţi să o consultaţi.

Însă ceea ce nu veţi putea obţine din aceste pagini este nepreţuita interacţiune care izvorăşte din întrebări, din nesiguranţă, din scepticism şi din surpriza pe care o vezi pe faţa altora. Procesul de descoperire este uimitor de diferit la fiecare seminar, însă, în fiecare caz, imprevizibilitatea şi sinceritatea emoţiilor împărtăşite contribuie la evoluţia fiecărui grup ca un întreg.

Toată lumea vine la seminar la acelaşi nivel, indiferent de experienţa sau de nivelul lor de educaţie - şi, credeţi-mă, acestea sunt intr-adevăr foarte diferite! Grupurile sunt aproximativ jumătate bărbaţi, jumătate femei. Veţi întâlni maeştri profesori de Reiki şi maseuri, casnice şi studenţi, doctori şi asistente, funcţionari şi zidari, savanţi şi profesori de şcoală, analişti programatori şi funcţionari guvernamentali, instalatori şi electricieni, bancheri şi avocaţi. Şi - la cele mai multe seminarii - veţi găsi şi persoana care nu a vrut să vină şi care stă lângă persoana care a târât-o acolo împotriva voinţei sale.

Constanta diversitate din sală este asigurarea voastră că, pe parcursul celor două zile, va fi abordată natura acestei lucrări şi modul în care se aplică ea în aproape toate aspectele vieţii. Cei care la început sunt blocaţi în partea stângă a creierului evoluează adesea atât de mult peste limite, încât, în final, vă întrebaţi dacă au trecut numai două zile. Iar când observaţi că zidarul lucrează cu aceeaşi încredere şi integritate ca şi maestrul de Reiki - chiar atunci, în acea clipă - nu vă veţi putea

Când un grup lucrează cu energiile, împreună, nivelul acestora creşte cu o viteză ameţitoare. Este ca şi cum, într-o şedinţă de grup ar exista un câmp care conectează pe toată lumea încă şi mai intens - mărindu-ne evoluţia, exponenţial.

Cu toţii ne transformăm într-o secundă - şi sunt multe de spus despre petrecerea unui sfârşit de săptămână în care suntem cufundaţi în energii… împreună.

Căutaţi energiile

Să zicem că v-aţi hotărât să încercaţi să găsiţi şi să simţiţi aceste energii, pe cont propriu. Ce faceţi?

Staţi în faţa unei oglinzi în care să vă vedeţi în mărime naturală şi lăsaţi-vă mâinile în poziţia anatomică normală, relaxate complet, în continuare, priviţi în oglindă şi ridicaţi încet antebraţele, din coate, aducând palmele una în faţa celeilalte, una în sus şi cealaltă în jos, având între ele aproximativ 20 cm. Asiguraţi-vă că mâinile nu se ating între ele.

Acum, ele ar trebui să se rotească în mod natural, astfel încât degetele mâinii drepte să arate înspre poziţia „ora zece”, iar degetele mâinii stângi să arate înspre poziţia „ora două”. Concentraţi-vă atenţia pe palme şi aşteptaţi să apară o senzaţie. Ar putea să fie o senzaţie de presiune, o gâdilătură sau o modificare a densităţii aerului. S-ar putea să simţiţi o adiere. De asemenea, senzaţia ar putea avea componente de schimbare a temperaturii, greutate, plutire, lărgire, electricitate şi/sau atracţie sau respingere magnetică. Nu vă fixaţi ob-sesiv pe vizualizarea curgerii energiei în vreo

Câţiva s-ar putea să nu simtă nimic - cel puţin, nu la început...

Unul dintre avantajele proiectului de cercetare a fost că am putut să explorăm - dintr-o perspectivă mai ştiinţifică - dacă unele dintre aceste senzaţii reprezentau într-adevăr perceperea unui flux de energie, sau dacă erau doar un fel de reacţie nervoasă sau vasculară, declanşată de poziţia braţului sau a mâinii.

S-au făcut teste preliminare pe voluntari, care şi-au ţinut mâinile ridicate, coborâte, într-o parte, sprijinite pe masă şi pe braţe de fotolii (capitonate şi necapitonate) şi plutind liber în aer, pe diferite durate de timp.

Rezultatul a fost că vascularitatea (modificările circulaţiei sângelui sau a altor fluide, induse fizic) este exclusă ca posibilă cauză a acestor senzaţii.

Un lucru interesant este că modificarea fiziologică apare foarte rapid, atât la facilitator, cât şi la subiect, ea manifestân- du-se adesea în 15 - 45 de secunde de la începutul şedinţei, prin modificări vizibile ale pielii şi mişcări musculare involuntare. De fapt, odată ce ai învăţat să o recunoşti, manifestarea se produce, practic, instantaneu.

Acestea fiind spuse, daţi-mi voie să menţionez două lucruri importante: în primul rând, aşa cum am spus mai devreme, *aceasta nu este o tehnică.*

Deşi s-ar putea să vă descriu un mod de a găsi o poziţie iniţială de confort (poziţia anatomică normală), pentru ca mâinile voastre să poată simţi energia - atâta timp cât o găsiţi, o puteţi găsi în orice mod doriţi.

Funcţionează?

Daţi-mi voie să duc şi mai departe ideea de „a ne da la o parte”: pentru a avea o reacţie, nu este neapărat necesar *să simţiţi o* reacţie! Este important să înţelegeţi acest lucru, dacă intenţionaţi să lucraţi cu această energie. Acum este un moment bun ca să vă debarasaţi de judecată şi de aprecieri - căci, în acest moment, ele nu fac decât să vă stea în cale.

Prin a judeca şi a aprecia înţeleg a da valoare senzaţiei, a o aprecia drept corectă sau greşită. Nu spun să vă debarasaţi de puterea voastră de discernământ, care vă permite să observaţi diferitele senzaţii pe care le trăiţi. Aceasta vă păstrează interesul viu şi vă menţine în momentul prezent.

Judecarea acestor senzaţii, însă, are puterea de a interfera cu fluxul lor. Indiferent ce aspect iau aceste senzaţii - aceasta este forma potrivită pentru interacţiunea respectivă.

Reţineţi că frecvenţele reconective se auto-ajustează şi se auto-reglează, ele fiind îndrumate de Inteligenţa Superioară a Universului.

Vindecările apar prin unitate şi unime. Judecarea în sensul de corect, greşit, bun sau rău creează separare. Unul dintre cele mai bune moduri de a vă perfecţiona capacităţile de vindecător este să menţineţi o stare de absenţă a judecării. Un prim pas în această direcţie ar fi să vedeţi dacă puteţi rezista cinci minute fără să judecaţi. Nu încercaţi de la început să faceţi acest lucru o zi - şi nici măcar o oră întreagă.

Eşecul este sigur, căci modelele noastre de judecată sunt foarte profund întipărite în noi. Când nu mai aveţi nici o problemă cu perioadele de cinci

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Găsirea energiei

„Singurul mod de a cunoaşte o persoana sau altceva din aşa-nu- mita lume exterioară este prin simţirea propriului corp. întregul cosmos este trăit ca senzaţii în corp.

Să trăim această clipă
Sutre pentru iluminare instantanee

Demistificarea procesului

Odată ce v-aţi făcut o idee despre cum rezonează energia cu voi personal, este momentul să începeţi să vă jucaţi cu ea. „Jocul” este un concept important în vindecarea reconectivă. Nu este vorba de frivolitate sau de uşurătate, ci despre dezvoltarea unui simţ al relaxării şi al uluirii, atunci când lucraţi cu aceste frecvenţe. Reţineţi că nu faceţi decât să interac- ţionaţi cu energiile, în scopul de a face posibilă o schimbare la cealaltă persoană. Nu încercaţi să le orientaţi, să le trimiteţi cu ţintă, să le îmblânziţi sau să le schimbaţi culoarea sau frecvenţa vibraţională. Jucaţi-vă şi bucuraţi-vă de evoluţia lor. Conceptul acesta poate fi uimitor de dificil de înţeles pentru unii. Pare aproape prea simplu, prea necomplicat, prea copilăresc. Totuşi, pentru a putea folosi cu

Ea devine *voi.* Voi deveniţi *ea.* Şi sunteţi schimbaţi pentru totdeauna. Punct.

Pentru aceia dintre voi care au studiat diferite tehnici - poate că aţi mai întâlnit câteva dintre exerciţiile de început, pe care vreau să vi le prezint. Deşi unele dintre metodele de a intra în contact cu aceste senzaţii ar putea să vă fie cunoscute, nu vă tulburaţi: *Acum le folosiţi altfel.* Acum canalizaţi ceva nou şi diferit. Vă veţi da seama de acest lucru, în foarte scurt timp.

Concentrarea atenţiei

Ţineţi mâinile în poziţie anatomică normală, cu palmele una în faţa celeilalte, în modul pe care l-am descris mai înainte, lăsând între ele o distanţă de aproximativ o jumătate de metru. Acum simţiţi încet energia în oricare dintre palme - sau în amândouă. Așteptați-o şi lăsaţi-o să apară.

Dacă simţiţi energia doar într-una dintre cele două palme, deschideţi-vă uşor mâinile, astfel încât ambele palme să fie la vedere. Priviţi în palma în care simţiţi energia. Observaţi cum simţiţi acea energie şi apoi priviţi în cealaltă palmă. Pur şi simplu, aşteptaţi ca senzaţia să ajungă şi acolo. De obicei, acest lucru se va întâmpla în 10 - 15 secunde.

După ce a apărut, reveniţi cu privirea în cealaltă palmă şi aşteptaţi să reapară senzaţia. Repetaţi procesul cu încetul, apoi la diferite viteze. La unii dintre voi, în timp ce faceţi acest lucru, senzaţia va trece dintr-o mână în alta. La alţii, senzaţia va rămâne în ambele palme şi va creşte în intensitate.

Mingea de ping-pong

În timp ce faceţi acest lucru, vizualizaţi traiectoria sau calea pe care ar urma-o mingea înspre cealaltă mână.

Plasaţi-vă atenţia în mâna receptoare şi aşteptaţi, din nou, senzaţia aterizării mingii acolo.

Odată aterizată, daţi-i un impuls uşor şi aşteptaţi-o, din nou, să ajungă în cealaltă mână. Uneori, la început, mingea are nevoie de mai mult timp ca să ajungă de la o mână la cealaltă. Pur şi simplu, ideea e să vă simţiţi confortabil cu procesul şi să vă familiarizaţi cu senzaţia.

Şerpuirea

Aceasta este o variaţiune a exerciţiului cu mingea de ping-pong. Vă puteţi imagina energia ca pe un fel de spirală eterică. Dacă nu este clar, spirala este o jucărie simplă, formată dintr-un arc presat într-un fel de cilindru mai mare.

Dar, dacă mă gândesc mai bine, dacă nu ştiţi ce e o spirală, atunci - cel mai probabil - sunteţi extraterestru, aşa că nu e nevoie să citiţi această secţiune.

Dacă apucaţi un capăt al jucăriei şi aruncaţi restul cilindrului, spirala se va desfăşura pe o lungime uimitoare, apoi se va întoarce într-o mişcare şerpuită.

De asemenea, puteţi să „arcuiţi" spirala dintr-o mână în alta, stabilind un ritm care face jucăria să pulseze dintr-o mână în alta.

O altă imagine pe care o puteţi folosi ca să simţiţi această energie este aceea a spiralei în palma unei mâini, întoarsă în sus. Aruncaţi-o în sus şi vizualizaţi-o cum formează un arc, care porneşte dintr-o mână şi trece în cealaltă. Simţiţi cum greutatea vă părăseşte mâna. Acum simţiţi cum

Căutaţi-o, găsiţi-o, întindeţi-o

Când simţiţi energia (sau chiar dacă nu o simţiţi), ima- ginaţi-vă că există un soi de conexiune eterică, ce leagă interiorul palmelor voastre, ca un fel de budincă moale, pe care poţi să o întinzi. Fără să vă schimbaţi poziţia mâinilor - cu alte cuvinte, lăsându-le în poziţia anatomică normală - simţiţi energia mişcându-se şi întinzându-se, încercaţi să mişcaţi mâinile uşor, în cercuri mici, înainte să începeţi procesul de întindere, pentru a vă fi mai uşor să vă familiarizaţi cu această nouă senzaţie. Procesul vă ajută şi să localizaţi relaţia poziţională dintre mâinile voastre, ceea ce vă dă posibilitatea să simţiţi senzaţia mai distinct. Menţinând senzaţia în mâini, trageţi-le acum, încet, îndepărtându-le una de alta, păstrând tot timpul senzaţia - pentru că fiecare dintre aceste „budinci eterice" este lipită de palmele mâinilor: un capăt într-o palmă, celălalt în altă palmă,

Pe măsură ce întindeţi această textură, îndepărtându-vă încet mâinile una de cealaltă, puteţi simţi caracterul eteric al acestei expandări, Dacă senzaţia se pierde, aduceţi mâinile puţin înapoi şi repetaţi micile mişcări circulare, până la revenirea senzaţiei, Apoi reluaţi mişcarea de întindere.

La început, nu este nevoie de mişcări rapide. Luați-o încet. Jucaţi-vă cu energia. Mai târziu, când veţi lucra cu pacienţii, vă veţi aminti că aveţi o singură responsabilitate: să *primiţi şi* să *simţiţi m* mod clar. Asta e tot ce faceţi acum.

Când ajungeţi la acest punct, pasul următor este să începeţi să lucraţi, având ceva (sau pe cineva) între mâini, începeţi simplu, având între mâinile voastre mâna unei alte persoane, apoi

Exerciţiul de plutire

Un alt exerciţiu pe care îl veţi încerca se numeşte *plutirea.* Imaginaţi-vă că încăperea în care vă aflaţi este plină de apă, care vă ajunge până în partea de jos a pieptului, începeţi cu mâinile şi braţele în poziţie anatomică normală, apoi lăsaţi-le să plutească până la suprafaţa apei.

Simţiţi cât sunt de uşoare, simţiţi cum le sprijină apa.

De asemenea, simţiţi tensiunea de contact a apei pe care se sprijină uşor palmele voastre, în acest timp, observaţi diversele senzaţii pe care le trăiţi.

Atunci când lucraţi cu un pacient pe masă, acesta este unul dintre modurile în care veţi putea stabili o legătură cu câmpul său energetic.

Efectuarea corectă a acestui exerciţiu va declanşa, în cele mai multe dintre cazuri, manifestarea registrelor conectării (reacţii fizice involuntare, adesea vizibile)

Dacă nu o găsiţi, înseamnă că vă străduiţi prea mult

La început, poate că vor fi momente când nu veţi fi siguri dacă energia este sau nu prezentă. Unicul mod în care este cu putinţă ca ea să nu fie prezentă este frica voastră că se va întâmpla aşa - sau dacă vă străduiţi prea mult.

Odată activată, ea este canalizată prin voi. Este deja acolo. Nu o veţi pierde niciodată.

Însă, pentru a vă ajuta să o găsiţi în aceste momente de nesiguranţă, ridicaţi ochii, privind într-o parte.

Este poziţia ochilor pe care o veţi vedea la cineva care ascultă absorbit o conversaţie la

Dacă vă aşteptaţi să primiţi şi să simţiţi energia, cealaltă persoană o va simţi şi ea - şi va putea confirma senzaţia. Acesta este un mod în care vă puteţi asigura că energia este încă acolo; încă o mai aveţi.

în timp, senzaţia vă va deveni la fel de familiară ca şi senzaţia atingerii apei sau a vântului pe piele.

Deşi atenţia se concentrează pe „a primi ’, exerciţiile acestea conţin şi un element de transmitere.

Reţineţi că ele sunt proiectate pentru a vă

CAPITOLUL DOUĂZECI

Al treilea partener

„Nimic din ce ne-ani imaginat vreodată nu ne depăşeşte puterile, ci doar cunoştinţele actuale.

Theodore Rozak

Pe masă

V-aţi activat mâinile, aţi descoperit cum simţiţi energia şi aţi învăţat cum să vă jucaţi cu ea şi cum să ii menţineţi prezenţa atunci când vă mişcaţi mâinile. Acum sunteţi pregătiţi să vedeţi ce se întâmplă când includeţi în ecuaţie şi al treilea partener - pacientul.

Cum veţi include pacientul în fluxul de energie dintre voi şi univers? La ce fel de reacţii vă puteţi aştepta - atât de la pacient, cât şi de la voi?

înainte de a răspunde la aceste întrebări, daţi-mi voie să sugerez că, la această fază, ar putea fi mai uşor dacă pacientul este o cunoştinţă dispusă să se întindă pe pat şi să vă lase să exersaţi. Creaţi-vă primele şedinţe astfel încât nici pe voi şi nici pe pacient să nu vă intereseze rezultatul - *indiferent* care ar fi acesta. Cu alte cuvinte, exersaţi cu cineva care nu aşteaptă o vindecare şi nici nu este hotărât să arate că nu aveţi dreptate. Aţi putea să-i spuneţi cuiva: „Ştii, citesc o carte neobişnuită... Vrei să-mi dai puţin mâna?” Dacă acceptă, ţineţi mâinile în poziţie, în jurul mâinii persoanei, începeţi demersul

Nu este necesar ca persoana să aibă neapărat nevoie de vindecare - deşi întotdeauna există beneficii pentru cei implicaţi. Acţionaţi relaxat. Ultimul lucru de care aveţi nevoie este sentimentul unei presiuni de a face ceva, de a lucra corespunzător. Nu influenţaţi persoana de lângă voi, spunându-i ce senzaţie credeţi că ar trebui să simtă. Jucaţi-vă, pur şi simplu. Căutaţi energia, găsiți-o, întindeţi-o.

Aşteptaţi-o să sosească, apoi mergeţi cu ea. Ascultaţi cu mâinile. Ascultaţi... cu un alt simţ.

Dacă sunteţi într-o atmosferă relaxată, persoana poate să se întindă pe spate, pe o masă de masaj sau în alt mod.

Cereţi-i să închidă ochii, amintiţi-i să *observe,* să îşi retragă procesele de gândire participativă şi să observe, pur şi simplu, atunci când e ceva de observat, dar şi atunci când nu e nimic de observat; să stea întinsă şi să se elibereze de toate, ca şi cum ar avea parte de un mic răgaz neaşteptat.

Nu v-aş sugera să-i cereţi persoanei să-şi scoată totul din minte, sau să încerce să nu se gândească la nimic. De obicei, oamenii au probleme cu ideea de a nu se gândi la nimic.

Mintea merge tot timpul. Sugeraţi-le, pur şi simplu, să observe tot ceea ce le atrage atenţia. Asta le dă ceva de făcut şi are şi le uşurează stresul care apare deseori, atunci când încerci să nu te gândeşti la nimic... şi îţi dai seama că nu ştii cum să faci. îndrumaţi-i să-şi concentreze atenţia în interiorul corpului şi să o lase să călătorească prin ei. Observarea a ceea ce ei percep ca fiind ieşit din comun le dă suficient material ca să-şi ocupe mintea, fără să se piardă în exerciţii mentale de genul „aşa trebuie, aşa nu trebuie”.

Acum suntem gata să începem

în timpul şedinţei. Dar şi vindecătorul are un avantaj din asta - şi anume, că aproape toţi pacienţii vor prezenta registre vizibile, atunci când lucraţi cu ei. Unii pacienţi vor şi vedea, auzi sau mirosi lucruri de care nu mai este conştient nimeni altcineva din încăpere, încercaţi să nu interferaţi cu acest proces în nici un mod - acesta fiind motivul pentru care, după cum spuneam mai devreme, ar fi bine să evitaţi să purtaţi haine largi, care să fluture pe lângă pacient la fiecare mişcare pe care o faceţi; de asemenea, să vă prindeţi părul şi să nu îl lăsaţi să cadă sau să intre în contact cu părul, faţa sau corpul pacientului, într-un mod nepotrivit, să evitaţi să vă daţi cu parfum sau să folosiţi odorizante de interior, să fredonaţi sau să puneţi muzică şi chiar să aruncaţi umbre pe pleoapele pacienţilor. Acum, ţinând minte toate aceste lucruri, este momentul să ne jucăm din nou - numai că, de această dată, vom fi împreună cu cineva.

Deplasarea de-a lungul corpului

Mai întâi, plasaţi-vă în apropierea corpului pacientului. Cât de aproape ar trebui să fiţi? După ce stabilesc conexiunea cu câmpul pacientului, am descoperit că îmi place să ţin mâinile la orice distanţă, între câţiva centimetri şi aproape un metru de corpul pacientului.

Se schimbă energia, atunci când mă trag mai departe? Da. Devine *mai puternică.*

De ce se întâmplă asta? *Nu știu.*

Deplasaţi-vă, mai aproape sau mai departe de pacient, rămâneţi conştienţi şi în contact cu propriile voastre senzaţii, observând reacţiile persoanei de pe masă. Deşi persoana are ochii

Exploraţi, în timp ce urmaţi energia. Lăsaţi-o să vă îndrume. Observaţi în ce fel mişcarea voastră afectează registrele care se manifestă. Observaţi cum modificarea acestor registre corespunde diferenţelor de intensitate şi caracter pe care le simţiţi în mâini şi în jurul acestora. Pe măsură ce vă simţiţi mai confortabil cu energiile, veţi începe să observaţi registre la nivel de sentimente - semne interne de reacţie dinamică, ce apar şi în corpul vostru.

Cu ce parte din corpul pacientului ar trebui să lucraţi mai întâi? Cu capul? Cu mâinile? Să începeţi oare cu o anumită chakră? De fapt, nu contează. Adesea, eu încep la cap sau în partea pieptului. De asemenea, nu este ceva neobişnuit nici să începi de la picioare. Poziţia variază în funcţie de intuiţie şi este influenţată adesea de unghiul de abordare.

Cu alte cuvinte, nu investiţi mai multă atenţie conştientă în asta, decât aţi investi în acţiunea de a vă apropia de un scaun prin partea dreaptă sau prin cea stângă.

Cu cât faceţi mai multă analiză premeditată, cu atât mai mult vă depărtaţi de „făgaş”.

Dacă alegeţi să începeţi în partea de sus a corpului, staţi astfel încât să vă fie confortabil să vă puneţi mâinile de o parte şi de alta a capului pacientului, cu braţele relaxate şi întinse în poziţia anatomică normală. Acum găsiţi energia - sau, mai bine spus, lăsaţi energia să vă găsească.

Din nou, căutaţi-o, găsiţi-o, întindeţi-o. Simţiţi gâdilă- tura, căldura sau răceala - sau indiferent ce senzaţie vă produce *vouă,* energia. Nu fiţi preocupaţi dacă simţiţi sau nu ceea ce trebuie.

Orice senzaţie simţiţi, este bună. *Important*

Acum, energia voastră intră pe un alt tărâm, iar fiinţa voastră va cunoaşte o percepţie de o profunzime nouă, integrând această forţă în propria existenţă. Găsiţi ritmul care amplifică lungimea de undă, care amplifică forţa ce vine prin voi. Voi controlaţi butonul pentru amplificarea energiei.

Eu încep de multe ori prin a îmi roti mâinile în plan vertical, dacă mă aflu în apropierea capului sau a picioarelor, sau în plan orizontal, dacă sunt în zona corpului. Sau îmi las una din mâini - sau pe amândouă - să rătăcească în explorare. Nu analizaţi prea mult; doar lăsaţi-vă mâinile să exploreze şi să se mişte cum vă îndeamnă instinctul.

De fapt, acum stabiliţi un contact, o comunicare între propriul vostru câmp energetic şi cel al pacientului. Vă uniţi energia cu a lui şi cu aceea a restului universului. Nu numai că pacientul poate să simtă acest lucru, dar şi voi veţi putea simţi într-o mână mişcările celeilalte mâini. De exemplu, imaginaţi-vă că cineva stă întins pe spate, pe masa de masaj, iar voi, în picioare, de partea stângă, cu faţa la persoană.

Ţinând mâna stângă cu palma în jos, rotiţi-o în cercuri mici, într-o zonă deasupra picioarelor, lăsând ca senzaţia să se acumuleze constant în mână.

Acum întindeţi puţin şi menţineţi această intensitate. Cu mâna dreaptă, localizaţi un punct, la circa douăzeci de centimetri deasupra pieptului persoanei.

Din nou, începeţi să exploraţi zona cu mici mişcări circulare şi întindeţi în sus. Păstraţi senzaţia de „tragere” şi „întindere” în fiecare dintre mâini şi observaţi că puteţi detecta clar modelul circular de mişcare al mâinii drepte, ca pe un vârtej de energie în palma stângă.

El nu se petrece în afara voastră, ci în *interiorul vostru.*

Pentru prima oară, implicaţi în proces şi energia altcuiva. Simţiţi o confluenţă - iar această confluenţă vă deschide percepţia la un nivel mai profund, nu numai în timpul sesiunilor de vindecare, dar şi în viaţă.

Nu există interferenţe

Un cuvânt cheie folosit mai sus este *confluenţă.* Un alt cuvânt revelator este *esenţă.* Alte perspective asupra lumii - mai vechi şi bazate mai degrabă pe materie solidă - precum şi percepţia limitărilor care sunt rezultatul presupusei noastre existenţe cvadri-dimensionale, vă vor spune că fluxul de energie va fi obturat sau împiedicat de corpul fizic al persoanei. Ca dovadă, veţi vedea adesea „vindecători” care cred în această iluzie şi îi cer persoanei să se întoarcă, pentru a putea ajunge „la partea cealaltă”. *Nu există partea* cealaltă.

Este o iluzie *bazată pe frică.* Fiinţa omenească vie din faţa voastră nu este, în nici un caz, un blocaj pentru fluxul de energie reconectivă. De fapt, este o parte integrantă a acestei interacţiuni. Esenţa persoanei este componenta care dă naştere acestei noi confluenţe. Nu numai că persoana contribuie la acest schimb, dar nu are cum să blocheze energia, nici dacă ar fi jucător de fotbal american în Ligă.

Dacă lucrurile vi se par puţin confuze, daţi-mi voie să explic dintr-o perspectivă fizică.

Dacă scoatem tot spaţiul gol din corpul unui om, materia rămasă ar fi proporţională cu o minge de golf, pe un teren gol de fotbal.

Faceţi ceea ce simţiţi că e bine

Acum, voi şi pacientul împărţiţi aceeaşi energie, începeţi să lucraţi, încet, de-a lungul corpului. Lăsaţi mâinile să se mişte în continuare, odată cu energia, în ce direcţie vă deplasaţi? In cea care simţiţi că e bună. Cum vă mişcaţi mâinile: faceţi cercuri, trageţi şi întindeţi, le lăsaţi să plutească? Lăsaţi mâinile să vă spună. Acum interacţionaţi cu forţa vitală. Energia voastră există într-o sferă de influenţă care este esenţială pentru ca voi să puteţi înţelege o sferă *diferită* de existenţă, îi purtaţi forţa, în feluri diferite şi multidimensionale.

Voi sunteţi receptori. Acesta nu este un proces conştient, decizional. Este ca atunci când mergeţi undeva.

Ştiţi că vă deplasaţi de la un punct la celălalt punct, dar nu vă gândiţi, *Bun, acum ridic piciorul stâng, pun jos călcâiul, apoi degetele; acum îmi deplasez greutatea în fată şi ridic piciorul drept şi pun jos călcâiul, apoi degetele...* pur şi simplu, mergeţi.

Dacă aveţi vreo problemă cu detaşarea, să ne amintim un exerciţiu pe care l-am prezentat cu câteva capitole în urmă. Din nou, imaginaţi-vă că vorbiţi cu cineva la telefon.

Acum ridicaţi-vă ochii, privind puţin într-o parte.

Ascultaţi absorbiţi. Vă amintiţi? *Ascultaţi cu* mâinile.

Fiţi atenţi doar - nu vă gândiţi la ceea ce simţiţi. Nu analizaţi, nu interpretaţi. Doar simţiţi.

Ca exemplu, am să vă spun cum as face *eu* în timpul unei şedinţe obişnuite de vindecare, încep la capul mesei, făcând mişcări circulare cu o mână, înaintând către tălpile pacientului. Senzaţia poate

Adesea încep prin a căuta zone, în corpul pacientului, care îmi dau cel mai puternic răspuns - sau cea mai puternică senzaţie. Persoana poate avea încă ochii deschişi şi conversează cu mine, în timp ce eu îmi mişc o mână în cercuri, iar cu cealaltă trag sau împing, în sfârşit, îi cer pacientului să închidă ochii şi să se relaxeze - şi continui.

Mâna dreaptă ştie ce face mâna stângă

Că veni vorba - rareori îmi mişc mâinile în mod sincron. Când faci asta, creezi doar modele, de dragul modelelor. De unde ştim? Să ne gândim la ştergătoarele de parbriz - ele se mişcă fie paralel unul cu altul, fie în opoziţie, dar tot timpul într-o mişcare constantă şi sincronizată. Acest model se potriveşte cu ştergătoarele, pentru că ele pot trata toate picăturile de ploaie în acelaşi fel. însă aceasta nu este cea mai potrivită abordare pentru *noi.* Putem simţi o zonă sau un loc într-un fel, iar o altă parte, altfel. Cum fiecare are caracteristicile ei unice, mişcarea doar de dragul mişcării ar însemna o ignorare a acestei unicităţi şi o desconsiderare a procesului.

Să presupunem că vă aflaţi într-o sală întunecată de cinematograf. Aveţi paharul de suc pe podea, lângă piciorul stâng, iar punga de floricele este în poala prietenului din dreapta. Acum, închideţi ochii şi căutaţi-vă paharul cu suc şi floricelele în acelaşi timp. Observaţi cum mişcările mâinii drepte sunt diferite de cele ale mâinii stângi. Asta pentru că, de fapt, vă acordaţi timpul ca să simţiţi senzaţia, lăsându-vă mâinile să răspundă individual la reacţia senzorială pe care o dau cele două obiecte din locaţii diferite, cu densitate dife-

La fel, deplasându-vă pe lângă pacient, „ascultaţi” cu mâinile şi fiţi atenţi la variaţiile modului în care simţiţi energia. Atunci când găsiţi că energia este mai puternică sau mai slabă sau neobişnuită, într-un fel sau altul, jucaţi-vă cu ea - întindeţi-o, mişcaţi-o, interacţionaţi cu ea.

Observaţi dacă o simţiţi efervescentă - ca jetul dintr-o cadă jacuzzi sau ca bulele unui suc acidulat; dacă este rece şi uşoară, ca o briză, sau dacă este fierbinte şi delimitată clar, ca şi cum v-aţi fi băgat vârfurile degetelor în ceară fierbinte. Orice vă atrage atenţia în energia pacientului - opriţi-vă şi jucaţi-vă, dar tară a avea un scop anume în minte.

Concentraţi-vă pe proces, nu pe rezultat.

Jucaţi-vă atâta timp cât simţiţi că este interesant şi stimulator pentru voi. Apoi treceţi mai departe.

între timp, fiţi atenţi şi la restul corpului pacientului.

Priviţi-i ochii, tară a pierde din vedere restul corpului. Fiţi cât mai conştienţi de toate schimbările care apar şi corelaţi aceste reacţii cu ceea ce simţiţi în mâini în acelaşi timp. Acest lucru este foarte important, pentru că astfel vă asiguraţi că nu confundaţi senzaţiile arbitrare sau imaginate din palme cu fluxul autentic de energie şi cu conexiunea.

Registre comune

După cum am spus mai devreme, un registru este o reacţie fizică sau fiziologică involuntară la frecvenţe. Aceste registre sunt la fel de variate şi de aleatorii, ca şi senzaţiile pe care le simţim în timpul şedinţelor de vindecare. Nu există un singur registru, la care să ne putem aştepta. Unii pacienţi

care stau mai în spate, pe când alţi voluntari prezintă registre atât de slabe, încât abia dacă pot fi percepute de cei din primele rânduri.

Odată ce voi şi pacientul intraţi în stare de antrenare cu energia, aceste registre pot apărea foarte clar.

Indiferent care ar fi registrul sau reacţia, daţi-vă voie să *nu* o definiţi şi să nu-i alocaţi nici o semnificaţie.

Sunt reacţii automate, multe dintre ele reflexe - de genul tresăririi genunchiului, atunci când doctorul îl loveşte cu ciocănelul de cauciuc. Lacrimile pot să fie semn de bucurie, la fel de mult cum pot fi un semn de supărare sau de eliberare a durerii. Cel mai bine este să consideraţi registrele ca fiind indicaţii că aţi găsit un „loc” bun în câmpul energetic - un loc în care să vă conectaţi.

Cu cât lucraţi mai mult cu o zonă care a generat un registru, cu atât mai mult pacientul tinde să reproducă registrul respectiv în mod repetat. Când frecvenţa cu care se produce registrul scade sau când interesul vostru pentru acel registru începe să scadă, treceţi mai departe şi găsiţi altul.

Ce înseamnă aceste reacţii involuntare? Ele sunt o indicaţie că persoana de pe masă a ajuns în locul în care se iau deciziile legate de vindecarea sa. Sunt trei lucruri care, în aparenţă, par să nu aibă nimic în comun: locaţia simptomelor persoanei, locul în care vă ţineţi mâinile şi zona în care se manifestă registrul.

Cu alte cuvinte, veţi vedea adesea că registrele nu corespund deloc cu zona corporală în care se crede că se află rana sau afecţiunea persoanei.

De exemplu, când lucrăm în apropierea

Nu contează unde vă aflaţi şi unde ţineţi mâinile. Funcţia voastră este să găsiţi un loc interesant în câmpul energetic al pacientului şi să vă jucaţi cu el până ce simţiţi nevoia să treceţi mai departe. De ce un loc interesant? Pentru că, atunci când sunteţi interesaţi, sunteţi prezenţi şi conectaţi. De fiecare dată când treceţi la un alt loc din corp, veniţi înapoi în prezent şi vă reconectaţi. Da, de fapt, asta e tot ce faceţi. Simţiţi energia într-un loc, apoi *jucați-vă cu ea, explorați-o, descoperiţi-o* - fără nici un fel de aşteptări sau scopuri fixe. Energia rezonează în mâinile voastre şi în viaţa voastră interioară.

Ea este de natură circulară. Apropiaţi-vă sau depărtaţi-vă mâinile, rotiţi-le în cercuri şi faceţi orice simţiţi că este potrivit sau că vă accentuează conexiunea la momentul respectiv. Nu faceţi doar mişcări „frumoase” în aer, de dragul de a vă mişca. Fiţi conştienţi total de senzaţiile pe care le percepeţi, în relaţie cu registrele pe care le afişează pacientul.

Veţi observa că pacientul va manifesta un anumit registru, cu cât lucraţi mai mult într-un loc... sau că în simfonie se vor mai alătura şi alte registre. Voi orchestraţi această energie, într-un mod care indică un fel de „convergenţă armonică” în vieţile celor cu care lucraţi. Mai jos sunt prezentate câteva dintre registrele cele mai obişnuite.

Mişcări oculare rapide (REM*)

Mişcările oculare rapide, care la multe persoane reprezintă registrul iniţial, sunt o

* Rapid Eyes Movements, în original n t.

Mişcările oculare rapide care însoţesc frecvenţele re- conective tind să urmeze o serie de modele diferite. Uneori este vorba de o tresărire uşoară a pleoapelor, alteori ea este mai puternică. Uneori este rapidă, alteori lentă. De obicei este constantă, însă uneori modelul este greu de identificat.

La jumătate dintre oameni se mişcă pleoapele; la cealaltă jumătate se mişcă chiar ochiul. Uneori, atunci când se mişcă globul ocular, mişcarea este una lentă, aproape ca şi cum omul ar rătăci cu privirea; alteori este o străfulgerare rapidă dintr-o parte într-alta. Uneori, unul sau amândoi ochii se deschid parţial; de obicei însă, amândoi rămân închişi.

Ochii prezintă aproape întotdeauna un registru. Fie că este vorba de mişcări oculare rapide sau nu, cel mai adesea pacientul este conştient pe deplin de ceea ce se întâmplă.

Modificări ale respiraţiei

Modificările de respiraţie sunt unul dintre registrele iniţiale care apare, în general, simultan sau imediat după manifestarea registrului ocular.

Există multe moduri în care se poate manifesta acest registru; respiraţie mai rapidă, mai profundă sau neregulată, precum şi ceea ce eu numesc „pufăială”. Cuvântul încearcă să descrie un tip de respiraţie neobişnuit, care apare atunci când buzele sunt relaxate şi uşor deschise, astfel că fiecare respiraţie iese cu un „pufăit" uşor, Respiraţia din colţul gurii este o variaţie a respiraţiei pufăite, în care „pufăială” apare în colţul gurii, Mai există şi sforăitul - diferit de forma tradiţională, doar prin aceea că pacientul este treaz

Toate aceste modificări de respiraţie sunt legate printr-un fir comun. Termenul vedic *samadhi se* referă la o unime, la o stare de unitate şi de extaz. Se relatează adesea că în această stare nu eşti nici treaz, nici adormit, dar că, într-un fel, starea este mai reală decât oricare dintre cele două.

Acestea sunt relatările multor oameni care trăiesc asemenea alterări de conştiinţă, asemenea alterări ale modelului de respiraţie. Deşi poate că nu cunosc termenul de *samadhi,* aceşti pacienţi descriu o stare foarte similară, în care sunt conştienţi, la anumite momente, de modificările şi de modelele neobişnuite înregistrate la nivelul respiraţiei.

În anumite situaţii, mergem pe muchie de cuţit.

Intenţia voastră nu este să coloraţi experienţa cuiva, spunându-i la ce s-ar putea aştepta; pe de altă parte, nu doriţi nici ca vreo experienţă neaşteptată să zdruncine pacientul în timpul şedinţei de vindecare. Cei mai mulţi dintre oameni se află într-o stare atât de extatică în momentul când apar aceste modificări de respiraţie, încât, pur şi simplu, trăiesc extazul acestor modificări, însă, uneori, mintea logică a pacientului poate interveni şi blochează experienţa. Uneori, pacienţii îşi vor da seama că respiraţia li s-a oprit şi - deşi experienţa este minunat de rafinată, ei încearcă să se forţeze să respire din nou. Dacă vă relatează aşa ceva după şedinţă, spuneţi-le că în locul acela sunt în deplină siguranţă şi că nu trebuie să încerce să se forţeze să-şi reia respiraţia.

În cursul unei vindecări, uneori vi se opreşte şi vouă respiraţia, pentru o vreme, deoarece

a frecvenţei şi/sau intensităţii reflexului. Uneori, aceasta durează pe tot parcursul şedinţei, dar de obicei registrul apare doar în prima parte, Este un registru foarte obişnuit şi - dacă apare - el se instalează în primele câteva minute ale şedinţei, deşi nu apare la fel de frecvent şi nici cu aceeaşi intensitate ca şi mişcarea oculară rapidă sau ca modificările de respiraţie.

Lacrimi

De asemenea, apariţia bruscă a lacrimilor este un registru fascinant, Aparent fără nici un avertisment, lacrimile se strâng şi se revarsă în flux continuu pe obrajii pacientului, expresia acestuia rămânând în continuare una extatică.

Lacrimile sunt o reacţie la atingerea Adevărului, la experimentarea şi reamintirea Adevărului.

Este vorba despre recunoaşterea Adevărului ca fiind locul din care venim cu toţii şi locul în care ne vom întoarce cu toţii, locul pe care de foarte mult timp nu l-am mai văzut aşa cum este cu adevărat.

Atunci când avem onoarea de a atinge Adevărul şi de a interacţiona cu el, chiar şi pentru o clipă, acest contact ne stârneşte emoţiile, datorită acestui sentiment de Acasă şi a faptului că ştim că, în curând, vom fi din nou acolo.

Râsul

Uneori, persoana de pe masă va izbucni într-un râs necontrolat, Cel mai probabil, vă vor spune că nu ştiu de ce râd, Este bine să le spuneţi că e în

Mişcări ale degetelor

Un registru care, la multe persoane, aşteaptă mai multe minute până să se instaleze, este mişcarea degetelor. Mişcările involuntare ale degetelor tind să apară bilateral, sincron sau asincron. Uneori se mişcă degetele ambelor mâini, alteori doar cele de la o mână. Uneori degetele de la ambele mâini se mişcă simultan; alteori, degetele de la o mână se mişcă, apoi urmează cele de la cealaltă mână. Pe măsură ce şedinţa avansează, veţi vedea adesea că registrul implică şi mâna şi încheietura. La unii oameni va fi implicat chiar şi braţul. Variaţiuni ale acestui model pot apărea şi la picioare.

Rotirea capului şi mişcări ale corpului

Uneori, capul se roteşte uşor sau se simte tras într-o parte şi/sau în cealaltă. Mişcările corporale observate în mod obişnuit sunt la abdomen şi la piept. De asemenea, veţi remarca „tresăriri” ale braţelor şi ale picioarelor.

Ghiorţăieli în stomac

Adesea, stomacul pacientului „ghiorţăie” sau face zgomot în timpul şedinţei, mai ales atunci când mâinile voastre se află deasupra zonei respective a corpului.

Vă sugerez să le spuneţi oamenilor, înainte de a începe şedinţa, că acest lucru este ceva obişnuit. Mulţi pot să se ruşineze şi - dacă nu li se spune la ce să se aştepte - registrul îi poate împiedica să se bucure de experienţă.

A lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul

forţă îşi are propria inteligenţă - o inteligenţă extrem de elevată. Ea ştie ce este potrivit pentru persoana de pe masă, deşi s-ar putea ca minţile noastre limitate, educate şi orientate pe inducţie să nu o ştie.

Şedinţele reconective sunt aproape întotdeauna percepute ca plăcute, preţioase şi unice. Uneori, destul de rar, oamenii pot interpreta şedinţa pe care au avut-o şi altfel.

Modul în care ei interpretează şedinţa nu este responsabilitatea voastră, însă veţi face uz de un minim bun simţ. Aşa cum am vorbit mai devreme, o persoană care plânge pe masă, sau care pare a avea o durere fizică, în general, nu trăieşte în interior, ceea ce arată în exterior.

Dar dacă o persoană îşi încleştează mâna pe inimă, arată spre cer şi oftează „Sosesc, draga mea!”, poate că este nevoie să vedeţi ce se întâmplă.

Veţi învăţa să vă folosiţi propria discreţie şi judecată, pentru a stabili dacă este sau nu cazul să întrerupeţi şedinţa. Deocamdată, în puţinele rânduri când am luat hotărârea să intervin (din 1993, de când au început toate astea), pacienţii mi-au spus că totul e minunat şi că doresc să continue.

Poate că, de fapt, nu avem niciodată un motiv să intervenim, căci şedinţa este mediată de o forţă pe care nu o putem înţelege, însă, dacă e să alegeţi să o faceţi, un cuvânt blând din partea voastră va deschide comunicarea şi astfel veţi putea verifica ce se întâmplă cu persoana.

Dacă pacientul nu reacţionează, puteţi alege să-l scoateţi din şedinţă printr-o atingere uşoară - sau mai fermă, dacă este nevoie - pe claviculă (sau pe umăr) şi strigându-l pe nume. în foarte rare cazuri, am simţit nevoia să pocnesc simultan din

Uneori, este posibil ca persoana să nu recunoască vindecarea. Nici pentru asta nu sunteţi răspunzători. Poate că vindecarea a venit într-o formă care se va manifesta ulterior sau poate că va veni într-o formă care nu va putea fi recunoscută uşor în viitorul apropiat.

Aşa cum spuneam mai devreme, când eram întrebat dacă toată lumea se vindecă, obişnuiam să răspund că nu.

Acum nu mai simt aşa. Acum simt că toată lumea *primeşte* o vindecare - doar că se poate ca ea să nu vină cu surle şi trâmbiţe.

Ce este posibil să simţiţi

Până la acest punct, în carte, m-am referit doar la câteva dintre senzaţiile pe care le-aţi putea avea în mâini sau în corp. Asta, pentru a vă da timp să le descoperiţi singuri.

Acum as vrea să vă dau o listă puţin mai cuprinzătoare, ca să puteţi vedea pe hârtie ceea ce, fără îndoială, aţi întâlnit deja în evoluţia voastră către trans-senzorial.

Relaţia şi interacţiunea dintre voi şi energie este unică, individuală şi foarte intimă. Este esenţial să deveniţi conştienţi şi să vă familiarizaţi cu subtilităţile acestor senzaţii, deoarece de la acest punct de recunoaştere veţi începe să vă dezvoltaţi măiestria. Nivelurile de performanţă la care veţi ajunge astfel sunt de nedescris.

Iată câteva dintre cele mai frecvente senzaţii relatate de practicieni:

Efervescenţă: în palmă poate să apară senzaţia unor mici bule de apă minerală, sau a unor bule de dimensiunile unor bile de sticlă, sau de dimensiunea unor mingi de tenis.

Iată şi alte câteva senzaţii obişnuite pe care s-ar putea să le simţiţi:

Uscăciune

Căldură

Răceală

Fierbinte, rece, umed şi uscat în acelaşi timp (nu pot explica, însă veţi şti la ce mă refer, atunci când o veţi simţi)

Tragere

Împingere

Vibraţie

Electricitate

Atracţie magnetică

Respingere magnetică

Modificări ale densităţii aerului

Adieri (de obicei răcoroase şi specifice locului) *Expandare -* senzaţia că vi se lărgeşte corpul - ca un „costum spaţial” sau costum „de aer”, în forma corpului vostru - dar, de cele mai multe ori, mult mai larg. Uneori, senzaţia apare în zona unui braţ sau a unui picior; alteori, ea se manifestă într-un sfert sau în jumătate din corp, iar alteori cuprinde mult mai mult.

Mişcaţi-vă în permanenţă

Mişcaţi-vă mereu de-a lungul corpului pacientului, găsind locuri de energie cu care simţiţi că aţi vrea să vă jucaţi. Dacă nu simţiţi nimic, probabil că vă străduiţi prea mult. Abandonaţi-vă şi aşteptaţi. Nu trebuie să intraţi în „stare de transă”, să vă întindeți mâinile deasupra capului şi să chemaţi melodramatic Spiritul, sau pe Dumnezeu; nu trebuie să faceţi un mare spectacol, pentru a aduce senzaţia înapoi.

să las senzaţia să-mi vină în mâini. " Apoi, abandonaţi-vă. Reveniţi, plasându-vă atenţia în mâini şi aşteptaţi până ce senzaţia revine. Este simplu.

Căutaţi-o, găsiţi-o, *investigaţi-o!* Pe măsură ce performanţa voastră se îmbunătăţeşte, vă veţi putea deplasa mai rapid. Când găsiţi un loc, încetiniţi şi încercaţi să cunoaşteţi locul respectiv. Păstraţi contactul. Scoateţi, amplificaţi, lucraţi cu energia. Uneori, explorările cele mai complexe sunt cele care creează rezultatele cele mai puternice.

Vă puteţi folosi ambele mâini deasupra zonei, sau o mână se poate mişca pentru a căuta un al doilea punct - un punct de interes - astfel încât ambele mâini să lucreze în câte o zonă. In timpul acestui proces, lăsaţi-vă mâinile să prindă viaţă proprie, să-şi desfăşoare propria lor căutare.

Însă reţineţi: *nu* căutaţi puncte *care există dinainte.*

Acest lucru este foarte important şi există o diferenţă între acest nou nivel de vindecare şi evoluţie şi limitările şi ideile greşite ale unora dintre abordările mai vechi, bazate pe „tehnică".

Poate că în trecut aţi participat la cursuri unde vindecătorul/instructorul v-a spus că vă va învăţa să „scanaţi".

Stând în picioare, aplecat deasupra pacientului, instructorul îşi lasă mâinile să plutească în aer şi spune: *„Să vedem... aa, e chiar aici... aici este. Hai, toată lumea, ne aliniem şi să vedem dacă puteţi să simţiţi, îl simţiţi aici? Bine.*

Următorul. Simţiţi, aici? Bine. Mai departe...

Ei bine, *nu* despre asta este vorba - şi *nu* este „aici".

Nu există un „punct" fix, pe care să-l simţim. Reţineţi că vindecarea nu înseamnă un pacient întins pe masă şi un vindecător care, aplecat

Descoperirea, după cum spune ştiinţa, poate fi foarte bine un act de *creaţie.* Punctul care apare pentru *mine* nu este punctul care vi se face cunoscut şi *vouă.* Locul acela este o creaţie comună, un produs al iubirii, al simţirii şi al comunicării între voi, pacient şi Univers. Din această triadă apare o comunicare: esenţa eternă şi fără formă a Universului nostru, în permanenţă evoluţie.

Puncte de conexiune omnidirecţionale

Acestea fiind spuse, daţi-mi voie să adaug că anumite zone ale corpului tind să afişeze registrele cele mai puternice, încă mai creaţi *locurile,* însă puteţi merge şi în zonele cele mai fertile ale câmpului. Cele mai mari reacţii le puteţi obţine jucându-vă cu energia din vecinătatea părţii superioare a capului (numită, în mod obişnuit, „chakra coroanei”), în central frunţii (zona cunoscută ca „al treilea ochi”), la gât, inimă, în partea inferioară a abdomenului, pe partea posterioară sau pe partea anterioară a mâinilor şi a încheieturii mâinii şi pe partea superioară a picioarelor şi în punctele moi de deasupra gleznelor. Numesc aceste zone care sunt extrem de reactive, *puncte de conexiune.* Accesarea câmpului energetic al unei persoane, conectarea şi comunicarea cu acesta se poate face foarte uşor din aceste puncte, care adesea manifestă şi cele mai puternice registre. Puteţi să vă gândiţi la aceste zone ca fiind nişte puncte centrale, nişte platforme de pe care se face schimbul de informaţie.

Un sistem de răspuns

Întindeţi energia, de exemplu. Simţiţi senzaţia. Apoi, trăgând-o în sus, ochii pacientului se mişcă într-un anume fel. Acesta este registrul.

Dar, în acelaşi timp, simţiţi şi o modificare de intensitate la nivelul propriilor voastre senzaţii. Asta vă spune că ceea ce faceţi *a provocat mişcarea* oculară.

La un nivel al răspunsului, pacientul are o reacţie externă. La un alt nivel, poate că nu va exista o reacţie vizibilă, însă voi veţi avea o reacţie internă, în mâini sau în corp. Combinaţia celor două dă naştere unui sistem *dinamic* de răspuns, care permite o acordare mai fină.

E mai mult decât să simţi ceva şi să observi reacţia persoanei. Pur şi simplu, sunteţi „acordaţi" şi vă daţi voie să simţiţi ce se întâmplă şi să observaţi că, în momentul în care apare o modificare (una clară şi recognoscibilă) la nivelul a ceea ce simţiţi voi, există o modificare simultană sau o reacţie specifică la pacient.

Treceţi într-o stare de conştientă alertă. Ajustările ulterioare vă vor da posibilitatea să simţiţi într-o mână mişcările celeilalte mâini, atunci când le mişcaţi independent. Cu alte cuvinte, este posibil să găsiţi ceva cu mâna stângă, apoi să căutaţi cu mâna dreaptă şi să găsiţi un alt punct. Cu mâna dreaptă faceţi mici mişcări circulare, apoi veţi deveni conştienţi de senzaţia acelei mişcări circulare în mâna stângă, care nu face astfel de mişcări. Atunci când se întâmplă acest lucru, câmpul din jurul persoanei pare să se amplifice, iar pacientul va manifesta registre mai puternice.

Noul nivel de intensitate pe care l-aţi găsit se corelează cu o reacţie elevată şi mult mai spectaculoasă la pacient - iar acest lucru este clar

subatomice *de acolo.* Aceasta este una din premisele pe care funcţionează vindecarea la distanţă şi vindecarea în absenţă. Continuând să urmăriţi pacientul, poate că nu vedeţi prea multă mişcare şi poate nu observaţi vreo schimbare de senzaţie la nivelul propriilor voastre mâini.

Continuaţi să priviţi înjur şi, dintr-o dată, apare o tresărire a ochiului sau vreun alt registru şi, în acelaşi moment, *pacientul simte ceva* în mâna *sa.*

Trebuie să acceptaţi faptul că unii pacienţi manifestă mult mai multe registre decât alţii. Asta nu înseamnă că vindecarea este mai bună sau mai rea decât altă vindecare. Nici nu înseamnă că ea este mai eficientă, sau mai puţin eficientă.

Este ca şi cum ai cumpăra două maşini. Una are toate instrumentele posibile pe bord - rotaţii pe minut, presiunea uleiului, temperatura motorului, nivelul lichidului de frână, orice. Cea de a doua maşină e mai veche, iar bordul vă indică doar când s-a supraîncălzit motorul sau când aţi rămas fără benzină.

Ideea este că, doar pentru că circuitul de semnale de răspuns cu maşina mai veche vă dă mai puţine informaţii, asta nu înseamnă că ea nu merge la fel de bine ca şi maşina cea nouă. Aşa că nu evaluaţi ceea ce faceţi, pe baza a ceea ce vedeţi, încă mai trebuie să vă dezvoltaţi sensibilitatea - un fel de măiestrie a atingerii, pentru a recunoaşte „senzaţia”.

Păstraţi contactul vizual cu punctele principale de manifestare a registrelor la pacient, cum ar fi ochii, respiraţia sau înghiţirea, însă daţi voie şi viziunii periferice să surprindă indicii ce ar putea apărea la nivelul degetelor de la mâini sau de la

Când apăsaţi cu piciorul pe pedala de acceleraţie şi maşina începe să accelereze, vă contopiţi cu sistemul de răspuns. Receptorii senzoriali din picior creează un sistem de semnale de răspuns, care vă spune în permanenţă ce presiune dinamică şi tensiune aplicaţi asupra acceleraţiei. Accelerarea maşinii vă dă un alt gen de răspuns cu privire la aceşti parametri

Pentru că aveţi două seturi de circuite de răspuns, sistemul este unul *mulţi stratificat* Pentru că fiecare îl afectează pe celălalt, sistemul este *reciproc.* Şi pentru că primirea răspunsurilor este un proces continuu, care se schimbă odată cu variaţia acceleraţiei sau a presiunii pe pedala de acceleraţie, sistemul este unul *dinamic.* Vă aflaţi acum într-un sistem de răspuns *mulţi stratificat, reciproc şi dinamic.* La un anumit moment, luaţi viteză, transmisia automatică trece în altă viteză, iar voi veţi simţi avansarea subtilă a vehiculului.

În acest moment, aţi intrat în relaţie cu un alt sistem de răspuns, rămânând încă şi în sistemul iniţial, multistratificat, reciproc şi dinamic. Nu primiţi informaţii despre presiunea şi tensiunea aplicată pedalei de acceleraţie numai de la sistemul senzorial al piciorului şi de la faptul că maşina accelerează, ci şi de la presiunea corpului vostru asupra spătarului scaunului. Acum aveţi trei straturi de răspuns, care vă dau informaţii despre presiunea şi tensiunea aplicată pedalei de acceleraţie. Chiar şi sistemul de informaţii primite vizual, care a funcţionat până acum simultan cu toate astea, trebuie să se aranjeze pe mai multe straturi, voi evaluând viteza atât prin obiectele staţionare - cum ar fi copacii - cât şi prin cele nestaţionare, cum ar fi păsările şi alte vehicule -

Vă aflaţi într-un circuit de semnale de răspuns, care se află într-un circuit de semnale de răspuns, în interiorul altor circuite de semnale de răspuns.

Să presupunem că aţi cumpărat o maşină nouă cu transmisie manuală, dar aţi condus doar maşini cu transmisie automată. Acum nu numai că trebuie să ţineţi seama de tot sistemul de răspuns de mai sus, dar şi să incorporaţi cunoaşterea exactă a modului şi momentului în care să schimbaţi viteza; astfel, intraţi într-un alt proces de învăţare, care, la început, se bazează pe informaţiile de la indicatorul de rotaţii pe minut, iar ulterior este înlocuit de schimbarea vitezei în funcţie de sunet şi de alţi indicatori interni mai subtili.

Acesta este doar unul dintre sistemele de răspuns mul- tistratificate, reciproce şi dinamice cu care lucrăm în fiecare zi. Este un sistem *învăţat,* la fel ca cel din această carte. Intraţi aici într-un proces *de învăţare,* pentru că, deşi informaţiile primite ca răspuns sunt, în mare parte, subtile, ele sunt *reale - ca şi studiile făcute de Universitatea din Arizona.*

La fel cum, în copilărie, învăţăm să percepem lumea în trei dimensiuni şi cum să facem diferenţa între o fereastră, un tablou, o oglindă şi o deschizătură în perete, care duce într-o altă încăpere, tot aşa putem învăţa să percepem şi

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIUNU

Interacţiunea cu pacienţii

„Cel mai puternic lucru pe care îl puteţi face ca să schimbaţi
lumea, este să vă schimbaţi propriile credinţe cu privire la natura vieţii, a oamenilor, a realităţii, în ceva mai pozitiv... şi să începeţi
să acţionaţi în consecinţă.
Vizualizare creativă, *de Shakti Gawain*

Voi sunteţi propriul vostru instrument

Acum v-aţi dezvoltat abilitatea de a recunoaşte când curge prin voi energia reconectivă.

Ştiţi cum să identificaţi registrele, ştiţi cum se „simte” energia în jurul corpului unui pacient şi puteţi să vă jucaţi cu această energie şi să lăsaţi să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple. Cu alte cuvinte, sunteţi gata să asistaţi pe cineva în procesul de vindecare.

Reţineţi că principalul obiectiv pe care îl aveţi într-o şedinţă de vindecare reconectivă este să vă daţi la o parte.

Pe măsură ce corpul vostru îşi continuă transformarea, pentru a găzdui noile frecvenţe după ce v-aţi familiarizat cu circuitul de răspuns ce face parte din folosirea acestor energii, veţi vedea că toate se aşează la locul lor.

vechea voastră Jucărie de vindecare”, singurul „instrument” pe care îl veţi folosi în acest gen de vindecare sunteţi voi.

Cuvinte prin care vindecaţi

Rămâneţi într-o stare de uimire

Cum puteţi rămâne într-o stare de uimire? Fiind co- pilăroşi. Văzând totul cu ochi noi. încercând să nu vă repeziţi şi să presupuneţi că înţelegeţi lucrarea la care sunteţi martori. Cel mai probabil, ceea ce credeţi că înţelegeţi este doar o explicaţie de suprafaţă, care v-a fost transmisă prin filtrări şi interpretări infinite, ce au făcut-o subţire şi lipsită de substanţă. Să ştiţi că singura voastră legătură cu acest cadru mental - una pe care nu o poate rupe nimeni - este capacitatea voastră de a spune, „nu ştiu”. In acest fel, aveţi capacitatea de a vedea totul, fiind într-o stare de minunare sinceră.

Vă amintiţi de darul de a fi copilăroși şi de a fi în permanenţă uimiţi de toate?

Reamintiți-vă de acest dar!

Darul de a te afla în uimire, de a vedea totul cu o minunare sinceră, dă veneraţiei voastre puritatea cristalină a copilăriei şi o legătură inerentă cu Dumnezeu. El vă eliberează de dorinţa de a diagnostica, de a explica, de a încerca, de a face, de a forţa, de a depune efort. Vă eliberează chiar şi de nevoia voastră de a vă asuma meritele.

Acum vă amintiţi de acest dar?

Este momentul să vă puneţi inima, mintea şi intenţiile în ordine. Sunteţi pe cale să deveniţi o parte din ecuaţia de vindecare.

Pregătirea pacientului

De regulă, pacienţii noi se împart în două

ce cred ei că „ar trebui” să facă în timpul unei şedinţe.

Minţile le aleargă cu un kilometru pe minut. Se roagă, vizualizează, repetă mantre, fac respiraţie abdominală, respiraţie pectorală, îşi ţin palmele cu faţa în sus, meditează, îşi ţin mâinile în poziţie de rugăciune şi aşa mai departe.

Buzele li se mişcă uşor, lacrimile le curg - uneori în tăcere, alteori însoţite de vaiete - iar în interior, îi cer lui Dumnezeu tot ce vor pentru ei şi pentru toţi cei pe care îi cunosc.

Fără intervenţie, acest monolog şi această gamă de procese vor continua pe toată durata vizitei, iar persoana se privează de aspectul de experienţă al şedinţei reconective.

Va fi ca şi cum ar fi fost într-un grup de rugăciune sau într-o şedinţă de vindecare *bazata* pe tehnică, sau ca şi cum, pur şi simplu, ar fi meditat acasă.

Nu doriţi să se întâmple acest lucru, însă nici nu le veţi spune ce să *nu facă,* înainte ca ei să facă efectiv lucrul respectiv. E ca şi cum le-aţi spune să nu vadă culoarea roşie.

Aşa că, atunci când vedeţi că aveţi pe masă un astfel de pacient, tot ce puteţi face este să le-o luaţi înainte.

Eu le-aş spune ceva de genul acesta: „Poftiţi, întindeţi-vă, închideţi ochii. Lăsaţi-vă să plutiţi, dar tară a adormi.

Aveţi încredere că Cel ce aude gândurile şi rugăciunile deja le-a auzit pe ale dumneavoastră. A auzit nu numai ceea ce aţi cerut deja, dar şi ceea ce *nu v-ați gândit sa* cereţi.

A ştiut asta tot timpul. Chiar înainte ca voi să veniţi aici. Aşa că nu mai vorbiţi, opriţi flecăreala

echilibrare este să nu treacă dincolo, într-o stare de expectativă în care concentrarea să li se deplaseze pe rezultatul precis care ar trebui să apară, în primul rând, pentru că e posibil ca lucrul acela să nu fie chiar ce le trebuie - sau ceea ce are în minte Universul să le dea, în interesul lor; în al doilea rând, aşteptările fixate dinainte ar putea constrânge, limita sau înlocui ceea ce ar putea să vină pentru ei.

La fel, depinde de voi să fiţi receptivi şi să nu judecaţi - să aşteptaţi şi să fiţi parte din ceea ce se întâmplă, indiferent ce. Aşteptarea este o formă de „ascultare cu spiritul”.

Aşteptaţi până ce ajunge energia. Şi ea va ajunge. Dintr-o dată, ea curge prin pacient şi este conectată *cu* voi, voi şi *în jurul vostru.*

Nu e treaba noastră să determinăm tipul de vindecare de care are nevoie o persoană. Sarcina noastră este să ne oferim ca parte din ecuaţie şi să lăsăm vindecarea să îşi ia forma ei naturală.

Ca parte din abordarea în care nu judecaţi - cea pe care o menţionam mai sus - de obicei eu nu mă ataşez de problema specială cu care vine pacientul îl las să vorbească despre ea, până la un punct, pentru că asta îl ajută să se simtă în comuniune cu mine, lucru ce poate fi important, însă adevărul este că, indiferent dacă ştiţi sau nu care este problema cu un pacient, el tot va avea parte de vindecare. Cred că există în Univers o inteligentă care este implicată, o inteligenţă care o depăşeşte cu mult pe a mea şi pe a voastră - şi că vindecarea potrivită se va manifesta.

Lăsaţi lucrurile să meargă de la sine

Nevoia de a ne scoate egourile din ecuaţie

învelească pacientul în lumină violet sau în norişori roz... să încerce să proiecteze sănătatea asupra pacientului, în orice mod în care cred ei că ar putea fi de ajutor.

De ce? Pentru că asta au auzit sau asta li s-a spus în trecut. Aici deja s-a insinuat îndoiala. Toate aceste lucruri sunt doar forme diferite de interferenţă. Cu cât mai mult încercaţi s *& faceţi,*cu atât mai puţin veţi putea *să. fiţi* - şi starea de a fi este cea care permite energiei să curgă prin voi, de la bun început. Starea de a fi este cea care ne dă la o parte *şinele,* dând voie Sinelui să participe la proces. Vindecarea apare pe când ne aflăm în această stare.

Am fost educaţi să ne controlăm şi să ne îndrumăm propriile vieţi. După ce am stabilit modul în care ar trebui să „simţim” lucrurile, ideea de a ne schimba brusc metodele poate fi înfricoşătoare. Iată un exemplu.

Străbunica mea, Annie Smith, avea un mic restaurant într-un cartier predominant catolic. La vremea aceea, catolicii nu aveau voie să mănânce came vinerea, astfel că în fiecare vineri ea făcea ceea ce au devenit faimoasele ei crochete de peşte: cartofi piure, ceapă, sare, piper, condimente speciale şi cod, totul dat prin pesmet şi prăjit.

Întotdeauna era coadă afară, în faţa restaurantului, întrucât oamenii aşteptau crochetele de peşte, însă în acea seară anume de vineri, coada trecea după bloc. Toată ziua, cu cât mai mulţi oameni servea, cu atât mai mare părea să devină coada.

„Hei, Annie, astea sunt cele mai bune crochete pe care le-ai făcut vreodată”, veneau laudele. Proviziile au început să se micşoreze, astfel că vându ce rămase şi închise restaurantul

A fost oripilată. Le dăduse oamenilor doar cartofi piure, ceapă şi condimente. Cum era cu putinţă - crochete de peşte tară peste? Oamenii nu avuseseră parte decât de aroma care rămăsese pe masă şi de la ceva resturi din vasele de bucătărie. Ceea ce vânduse, de fapt, fusese *esenţa* crochetelor.

Annie nu spuse nimănui, iar vinerea următoare reveni la reţeta cu peşte. Oare noile crochete ale lui Annie, pe care le-ar fi putut vinde alături de cele pe care le făcea până atunci, ar fi putut să devină noua atracţie a oraşului?

Nu vom şti niciodată, Povestea este un exemplu de cineva căruia i se arată ceva nou, sau i se dă ocazia să iasă din zona de confort, însă care adesea preferă să rămână - sau, în cazul acesta, să revină - la ceea ce le este cunoscut.

Uneori ni se arată alte moduri de a face lucrurile.

Câteodată, avem şi curajul de a le pune în aplicare.

Comportament la patul de tratament

Un alt aspect al excluderii egoului din ecuaţie este să ne păstrăm o stare sănătoasă de detaşare - să nu devenim prea implicaţi în istoria pacientului. Aşa cum am discutat mai devreme, persoana de pe masă se află, cel mai probabil, într-o stare de extaz şi nemişcare, adesea făcând mişcări corporale involuntare, Rareori, aşa cum am spus mai devreme, pot apărea lacrimi, Aceasta nu este o invitaţie să vă apropiaţi cu o îmbrăţişare şi cu nişte cuvinte de consolare.

Vă rog să rezistaţi impulsului impus de cultura noastră, de a interfera în acest mod,

Aşa cum am spus mai devreme, dacă cineva doreşte să-l ajutaţi să iasă din şedinţă, o atingere uşoară, apelarea pe nume şi un pahar cu apă sunt tot ce vă trebuie.

Dacă apare o astfel de situaţie neaşteptată, rămâneţi sensibili şi disponibili. Depinde de voi să sprijiniţi pacientul - nu doar ca vindecători, ci ca fiinţe umane pline de grijă, în astfel de cazuri, pur şi simplu asiguraţi pacientul că totul e în regulă, că astfel de reacţii sunt normale şi acceptabile şi că, în cazul său, probabil sunt chiar necesare. După ce s-a calmat, puteţi continua sau puteţi amâna tratamentul pentru altă dată - orice consideraţi potrivit pentru toţi cei implicaţi.

Adormirea

Doriţi ca pacienţii să se relaxeze şi să nu se gândească, să nu îşi facă griji despre ce se întâmplă în timp ce sunt întinşi pe masă, însă uneori relaxarea merge prea departe şi pacientul adoarme. Acesta nu este modul meu preferat de lucru, în interior, capăt senzaţia că un pacient care doarme nu va beneficia pe deplin de procesul de vindecare. Ca să nu mai spun că partea din mine care este ego vrea ca pacientul să poată cunoaşte şi aspectul de experienţă transcendentală conştientă.

Însă trebuie să înţelegeţi că, dacă pacientul doarme pe parcursul şedinţei, atunci aceasta este manifestarea potrivită pentru persoana respectivă. De asemenea, dacă un pacient este prea activ ca să puteţi lucra cu el în vreun fel - adică dacă este hiperactiv (sau dacă e vorba de un copil), atunci faceţi lucrarea în vreme ce pacientul este adormit.

Iar voi, ca vindecători? Este posibil ca *voi* să

Reţineţi că daţi voie minţii voastre să ajungă într-un loc în care nu sunteţi nici treji, nici adormiţi - un loc în care sunteţi altundeva. Acesta este locul din care energia vindecătoare vine pe Pământ.

Discuţia cu pacientul, după şedinţă

O *pasăre bătrână şi înţeleaptă stătea într-un stejar.*

Cu cât auzea mai multe, cu atât vorbea mai puţine.

Cu cât vorbea mai puţin, cu atât auzea mai mult.

De ce sa nu fii şi tu ca aceasta pasare bătrâna şi înţeleaptă?

Autor necunoscut

Pentru cei care vor să ţină fişe - şi vă încurajez să faceţi acest lucru, dacă nu pentru voi, atunci măcar ca să-mi puteţi trimite material pentru următoarele cărţi - să ştiţi că există o artă a „discuţiei ulterioare cu pacientul”. Credeţi sau nu, pacientul vă priveşte ca pe o persoană cu autoritate şi vrea să vă facă pe plac. Dacă le transmiteţi, conştient sau inconştient, ce fel de răspunsuri doriţi, acelea vor fi răspunsurile pe care le veţi primi. Penăm a avea informaţii exacte, pentru a putea ţine nişte fişe cuprinzătoare şi pentru a nu deforma datele, sugestia mea este următoarea:

La sfârşitul şedinţei, atingeţi uşor persoana imediat sub claviculă şi anunţaţi că şedinţa s-a încheiat.

Când a deschis ochii, luaţi-vă creionul şi hârtia sau fişa (cu numele, adresa, numerele de telefon şi alte informaţii despre pacient, colectate anterior), pregătiţi să luaţi notiţe

am văzut asta, am mirosit asta.

2. Puneţi pacientul să descrie detaliat ce îşi aminteşte. Dacă a văzut un om în halat alb, cereţi-i să-l descrie. Invitaţi-l să-şi amintească el însuşi, formulându-vă întrebările într-un mod care să nu sugereze răspunsul, ca de exemplu: *Şi ce vă mai amintiţi despre acest om?* Lăsaţi pacientul să vorbească, apoi întrebaţi-l despre culoarea părului, înălţime, lungimea halatului şi vârsta pe care părea să o aibă omul respectiv. Ajutaţi-l să exprime sau să-şi amintească despre experienţă, cât mai multe lucruri cu putinţă.

Fiţi atenţi să nu induceţi răspunsurile. Un exemplu ar fi să întrebaţi dacă omul era înalt, dacă avea păr negru, dacă părea să aibă înjur de 30 de ani. Dacă persoana este oarecum confuză, genul acesta de insistenţă ar putea să îi afecteze amintirile. După ce simţiţi că aţi căpătat toate informaţiile posibile despre omul pe care l-a văzut pacientul, întrebaţi: *Şi ce altceva vă mai amintiţi?* „Ce altceva” este o formulare bună, pentru că invită pacientul să îşi scruteze propria conştientă şi să caute mai multe detalii. Dacă întrebaţi: *Vă mai amintiţi şi altceva?,* nu e acelaşi lucru. Aţi pus-o într-un context de *da* sau *nu,* iar când formulaţi lucrurile în acest fel, în special în starea de tihnă de după şedinţă, tendinţa naturală este să răspundă: *Nu.*

3. După ce aţi primit toate răspunsurile - şi toate detaliile legate de întrebările „Şi ce altceva?’, puneţi întrebări suplimentare, referitoare la cele cinci simţuri: *Aţi mai văzut şi altceva? Sau aţi auzit, simţit, mirosit sau gustat?* (Da, ocazional, unii oameni au şi un aspect „gustativ” al şedinţei.) Îmi place să

Pentru alţii, înseamnă o ciupitură sau o mângâiere uşoară cu două degete. După ce vedeţi exact ce înseamnă „atingere” pentru pacientul respectiv, veţi putea descrie totul cu mai multă precizie în notiţele voastre.

Însemnări pentru voi

Iată câteva „însemnări” pentru *voi.* Mai întâi, la sfârşitul vizitei, menţineţi concentrarea pacientului pe ceea ce *a trăit efectiv, în timpul şedinţei.* Nu-l lăsaţi să vă dea propria lui interpretare, să vă spună ce înseamnă pentru el experienţa, cum se leagă ea de ceea ce se întâmplă în viaţa lui, sau să vă povestească despre experienţele anterioare, pe care le-a avut în altă parte. Dacă începe să povestească aşa ceva, aduceţi-l înapoi la specificul *acestei* experienţe, fără a da interpretări. De ce? în primul rând, interpretarea pacientului despre ce înseamnă un om în halat albe este, de obicei, doar ceva mai mult decât preluarea ideii altcuiva despre ce înseamnă un om în halat alb, relatarea a ceva ce i-a spus cineva, sau a citit într-o carte. Adesea, este modul pacientului de a vă impresiona cu ceea ce crede că ştie şi e foarte probabil ca povestea să nu aibă nici o legătură cu prezentarea exactă a realităţii pe care tocmai a experimentat-o.

Mai important este faptul că, cu fiecare secundă pe care pacientul o petrece relatându-vă impresiile sale, el uită detaliile a ceea ce i s-a întâmplat efectiv, în acea şedinţă. Din acelaşi motiv, veţi şti că acesta nu este momentul la care să împărtăşiţi poveştile *voastre* cu pacientul. Politicos, sugeraţi să rămână concentrat pe relatarea a ceea ce s-a întâmplat şi spuneţi-i că vă

când un pacient a văzut-o pe „Parsilia” sau pe „George” sau pe alţii, nu le-aş fi avut şi nu aş fi putut să le compar ulterior, când aceste fiinţe s-au arătat şi altor pacienţi.

De asemenea, păstrați-vă o faţă de nepătruns. Nu una împietrită, vreau să spun. Fiţi mângâietori şi sincer interesaţi; nu arătaţi nici un fel de interes faţă de anumite tipuri de reacţii ale pacienţilor, în detrimentul altora. Dacă vă luminaţi la faţă ori de câte ori pacientul vă spune că a văzut pe cineva, în încercarea subconştientului său de a vă face pe plac, el se va trezi că împopoţonează povestea cu lucruri pe care „poate” şi le aduce aminte.

Atunci, dacă faţă de următorul lucru pe care şi-l aminteşte nu aveţi aceeaşi reacţie, el ar putea avea tendinţa să sară peste unele detalii importante. Acesta este un mod inconştient de a vă deforma propriile date.

Nu începeţi discuţia, înainte de a se fi terminat şedinţa. Nu este cinstit faţă de pacient, să-i cereţi să relateze lucrurile pe măsură ce ele apar, în afară de cazul că aveţi un motiv anume pentru asta. Relatarea întrerupe continuitatea şi profunzimea şedinţei şi privează pacientul de deplinătatea experienţei. Cele două sugestii pe care le fac înainte de începerea şedinţei sunt că, dacă le atrage atenţia ceva din ce simt în încăpere, pot să deschidă uşor ochii, pentru a-şi astâmpăra curiozitatea, apoi să-i închidă din nou, ca să poată trăi din plin experienţa oferită de şedinţă.

Nu sugerez ce ar putea fi acel ceva, deoarece, dacă într- adevăr *au* o experienţă, nu vreau să o influenţez tară să vreau. De asemenea, le spun că, dacă în timpul şedinţei se întâmplă ceva ce simt că

CAPITOLUL DOUĂZECIŞIDOI

Ce este vindecarea?

„Adevărul nu se schimbă, deşi percepţia noastră asupra acestuia poate varia, sau se poate modifica spectaculos.”
Ochii martorului, de John şi Lyn St. Clair Thomas

Dacă nu pare că se întâmplă nimic...

Dacă nu pare că se întâmplă nimic în timpul unei şedinţe, este fie pentru că vă străduiţi voi prea tare, fie pentru că pacientul o face. Urmăriţi-l, observaţi-i faţa. Dacă vedeţi cum i se învârt motoraşele prin creier, dacă îl vedeţi neastâmpărat, sunt şanse că face altceva decât să se relaxeze acolo, pe masă.

De obicei, când întreb ce face, răspunsul pe care îl primesc este: „Mă rog”

În mintea lor, pacienţii spun: *„Dragă Iisus, dă-mi vindecarea aceasta; dragă Iisus, dă-mi vindecarea aia, Doamne, dă-mi asta, nu uita aia şi vreau să arate de forma asta...* “şi aşa mai departe.

Nu încerc să vă descurajez - pe voi sau pe pacienţii voştri - în legătură cu rugăciunea; răspunsul meu este, „Aveţi încrederea că puteţi spune o rugăciune - *o singură dată* - şi ea va fi auzită”

Autovindecarea

Adesea, oamenii întreabă dacă pot folosi energiile şi pentru a se vindeca pe ei înşişi. Bineînţeles că da.

Autovindecarea este foarte simplă. Aproape prea simplă. Ca şi în cazul vindecării la distanţă, dacă încercaţi să o faceţi mai complexă, ea va fi mai puţin eficientă. Acum deja sunteţi destul de familiarizaţi cu senzaţia energiei care vi se mişcă undeva, prin corp. Aşa că găsiți-vă un loc confortabil - un pat sau un şezlong. Fiţi conştienţi că intenţia voastră este să intraţi în energie, având ca scop autovindecarea - şi recunoaşteţi acest lucru.

Acum permiteţi să apară senzaţia care anunţă că energia a venit în mâini. Observaţi-o, pe măsură ce devine tot mai puternică. Nu încercaţi să o *forţaţi* - pur şi simplu, *observaţi-o.* Daţi-i voie să vină şi așteptați-o să ajungă. Ea apare când vă plasaţi atenţia asupra ei. Lăsându-vă atenţia să zăbovească asupra ei, ea creste în intensitate. Cu cât devine mai puternică, cu atât o observaţi mai mult. Cu cât o observaţi mai mult, cu atât devine mai puternică. Este un ciclu. Fiţi conştienţi că, pe măsură ce senzaţia este tot mai puternică, ea începe să se răspândească. Observaţi şi alte zone ale corpului, cum ar fi braţele şi aşteptaţi ca senzaţia să apară şi acolo - ceea ce se va şi întâmpla. Apoi mutaţi atenţia pe picioare şi observaţi cum senzaţia vine şi acolo.

Curând, ea va începe să se deplaseze în sus, pe picioare. Energia vă cuprinde întregul corp şi începeţi să vibraţi la un nivel superior. Apoi, energia va deveni atât de puternică, încât va începe să blocheze alte sunete şi gânduri care vă distrag.

Debarasaţi-vă de acest gând. Dintr-o dată, nu mai observaţi nimic - pentru că sunteţi *în* spaţiul dintre gânduri.

Deşi nu veţi observa acest lucru până ce nu ieşiţi din el. Brusc, deschideţi ochii - după cinci minute, după douăzeci de minute, sau o oră şi jumătate mai târziu. Sau, dacă vă angajaţi în acest proces noaptea târziu, alegeţi să nu-l părăsiţi până dimineaţa. Când e timpul să ieşiţi din acest spaţiu, vă veţi da seama, dintr-o dată, că aţi ieşit.

Atâta tot. Este aşa de simplu.

Apoi daţi-i drumul. Nu mai reveniţi la ea. Să ştiţi că vindecarea de care era nevoie s-a produs - şi *plecaţi.* De ce? Pentru că, de fiecare dată când reveniţi, practic re-confirmați teama că *nu aţi primit toată vindecarea,* de prima dată.

Părăsiţi vindecarea şi nu vă uitaţi în urmă. Aceasta, în esenţa voastră, înseamnă o recunoaştere că vindecarea este deplină şi completă, permiţându-i astfel să aibă loc în totalitate. Intenţia voastră a fost rugăciunea.

Energia a fost purtătorul mesajului. Părăsind-o fără să priviţi înapoi, v-aţi transmis mulţumirea şi acceptarea.

Vindecarea la distanţă

Dr. Richard Cerber, în cartea *sa Medicină vibraţională,* vorbeşte despre modelul Tiller-Einstein al spațiului-timp pozitiv şi negativ: existenţa materiei fizice în spațiul-timp pozitiv, existenţa energiilor care depăşesc viteza luminii (cum ar fi frecvenţele eterice şi astrale) în spațiul-timp negativ. Gerber arată că energia (şi materia) din spațiul-timp pozitiv este de natură esenţialmente electrică, iar energia din spaţiul-

Entropia este o tendinţă către dezordine, dezorganizare - *disconfort* Cu cât entropia este mai ridicată, cu atât dezordinea este mai mare. Entropia negativă este tendinţa către ordine, către organizare - către confort.

Este tendinţa către regenerare şi vindecare. Şi ce legătură are asta cu vindecarea la distanţă? Frecvenţele vindecării reconective nu sunt constrânse de legile spaţiului-timp pozitiv. Cel puţin la unele niveluri, ele sunt congruente cu conceptele spaţiului-timp negativ. Este un sistem de referinţă total diferit. Probabil că asta este o explicaţie parţială a inutilităţii folosirii mâinilor în cazul autovindecării, sau al vindecării la distanţă - chiar şi atunci când sunteţi prezenţi fizic în aceeaşi încăpere cu pacientul.

Aşa cum am discutat deja, una dintre teoriile mecanicii cuantice este că forţele devin mai puternice pe măsură ce distanţa creşte. Lucrul cu cineva care nu este prezent fizic lângă voi vă dă ocazia să experimentaţi acest fenomen.

Pentru a începe procesul vindecării la distanţă, găsiţi un loc confortabil, închideţi ochii - dacă doriţi - şi lăsaţi senzaţiile să vă cuprindă, aşa cum am discutat mai devreme, în secţiunea despre „Auto vindecare”: de la mâini în braţe, din picioare, în corp şi în toată fiinţa. Deveniţi în mod conştient esenţa voastră şi fiţi cu persoana cu care vă conectaţi - fie în ceea ce vedeţi a fi spaţiul lor fizic, fie undeva, afară, în spaţiu sau în întuneric, în vid - în tot şi în nimic. Ştiţi că sunteţi acolo şi că şi cealaltă persoană se află acolo, cu voi. Nu contează dacă ştiţi sau nu cum arată persoana respectivă.

„Sentimentul” existenţei persoanei este suficient. trebuie să vă aflaţi în legătură telefonică

sunt necesare - pur şi simplu, îmi place să le fac.

Fiţi în acest proces cât de mult doriţi - fie că e vorba de un minut, sau de o oră. Poate chiar alegeţi să mergeţi mai departe şi să intraţi în spaţiul dintre gânduri. Iniţial, fiţi conştienţi de intenţia voastră, apoi lăsaţi-vă să intraţi.

Oare cealaltă persoană trebuie să fie conştientă de ceea ce faceţi? Nu.

Aveam un prieten în sudul Floridei, care sunase pentru că mama sa se afla într-un spital în nordul Floridei, la vreo patru sau cinci ore distanţă de el. Se pare că starea ei se înrăutăţise, iar prietenul meu fusese sunat de la spital, ca să i se spună să nu se aștepte ca mama lui să supravieţuiască.

Nu se aşteptau că ea va trăi suficient încât el să poată apuca să ajungă la ea. M-a sunat la Los Angeles şi m-a întrebat dacă vreau să fac cu ea vindecare la distanţă.

Nu am cunoscut-o pe mama prietenului meu, iar ea nu era disponibilă şi conştientă ca să-i cer permisiunea, sau ca să fie conştientă de ceea ce aveam să fac - dar am acceptat.

Aşa că am mers în *locul* acela şi ne-am întâlnit acolo. Am lăsat senzaţiile să curgă prin şi peste mine. După cincisprezece minute, am simţit că vindecarea era completă.

Prietenul meu m-a sunat a doua zi şi mi-a spus că starea mamei lui se ameliorase extraordinar, surprinzând total personalul de la spital. A fost externată în ziua următoare. Schimbarea s-a produs pe când el se afla în maşină, în drum spre ea. S-a întâmplat pe când ea şi cu mine ne aflam împreună în spaţiul dintre gânduri. Oare refacerea ei s-a datorat interacţiunii noastre? Nu ştiu.

Oare frecvenţele reconective se deplasează cu

jinim structurile moleculare/celulare ale corpului fizic? Să le reorganizăm, poate? Conceptul tărâmurilor magnetoelectrice şi al entropiei negative aduce o perspectivă uluitoare asupra vindecării reconective la distanţă, ca şi asupra frecventelor reconective şi a interacţiunii acestora cu auto vindecarea şi cu vindecarea imediată.

Alegerea şi permisiunea

„Karmaghcdonul:este atunci când toata lumea transmite vibraţii negative, nu? Şi apoi, cum s-ar zice, pământul explodează şi e chiar un balamuc total”

The Washington Post

Alegerea şi permisiunea reprezintă două concepte care sunt, întrucâtva, întreţesute. Nu se pune problema că nu ar fi totul şi toate „una”, oricum; doar că aceste două idei au o relaţie interesantă, atunci când e vorba de vindecare. Discuţiile pe marginea acestor două concepte stârnesc pasiuni fervente la seminariile mele, aşa că păstrez tema pentru sesiunea de imediat după prânz - în caz că vreunul din participanţi a fost cuprins de somnolenţa de după masă.

Să începem cu *alegerea.* Una dintre cele mai mari şi mai răspândite teorii legate de vinovăţie se leagă de acest concept. Nu intenţionez să fac aici o trecere exhaustivă în revistă, însă vreau să vă dau suficiente informaţii ca să susţin o idee.

Dacă mergeţi la orice librărie sau adunare New Age şi petreceţi acolo suficient de mult timp, de îndată ce discuţia atinge tema sănătăţii şubrede a unei persoane, inevitabil va apărea cineva, în general folosind un ton de genul *sunt-mai-sfănt-decât-tine,* care va spune: „Ei bine, mă întreb ce a

încerce să se simtă superiori pe seama lui. „Bob (sau Mary, sau oricine) ar trebui, pur şi simplu, să aleagă să se facă bine”, spun ei. „Uite ce efecte are asta asupra copiilor lor.” Concurenţa spirituală este atât de dură, încât poţi să o tai cu un diamant.

Dacă am putea să ne facem alegerile la fel de uşor cum alegem un tricou sau o felie de pizza, eu aş alege, cu siguranţă, să fiu fericit, sănătos, să am o relaţie de iubire cu o parteneră care să îmi îndeplinească toate dorinţele şi nevoile şi să prosper în cariera pe care mi-o aleg. Şi dacă tot sunt aici, aş mai alege şi să fiu incredibil de chipeş (ce naiba!). Ştiu că mulţi dintre voi aţi alege cam aceleaşi lucruri. Mai ştiu şi că, dacă ar exista o pastilă care să ne poată da toate astea, dimineaţa la prima oră am fi toţi la uşa doctorului, făcând coadă să ne luăm reţeta.

Aşa că, de ce nu materializăm cu toţii aceste lucruri în viaţa noastră, în măsura în care credem că ne-ar plăcea să o facem? Pentru că partea din noi care face alegerile nu este partea din noi despre care mulţi dintre noi cred că face alegerile. Nu este partea din noi care alege tricoul albastru sau pizza cu ardei. E partea din noi care vede întregul tablou, care are o perspectivă generală asupra vieţii noastre.

Este partea din noi care înţelege că aici, pe Pământ trecem prin nişte lecţii şi că experienţele noastre trebuie să se desfăşoare în cadrul anumitor parametri - aceia cu care, cel mai probabil, am fost de acord înainte de a ne încarna de această dată.

Sunt sigur de chestia asta? Nu. Are logică? Da.

Aşa că, e posibil ca Bob (sau Mary) să nu-şi poată comanda, pur şi simplu, un ajutor instant

Ei bine, şi ce are asta a face cu a cere cuiva permisiunea, înainte de vindecare?

În esenţă, să ceri permisiunea cuiva care a venit la cabinet şi e deja întins pe masa ta este, în mod clar - şi exprimat politicos - redundant. (Da, chiar am văzut vindecători făcând acest lucru.) Acuma, dacă deja v-a sărit ţandăra, întoarceţi-vă şi recitiţi paragrafele precedente referitoare la „alegere” şi fiţi atenţi la partea referitoare la *cine* face alegerile - pentru că este aceeaşi parte din voi care acordă şi permisiunea.

Să zicem că aveţi un copil minunat, în vârstă de cinci ani. „Johnny” e bolnav de la vârsta de un an şi jumătate şi trăieşte zilnic în durere, îi cade părul, iar medicamentele pe care le ia îi dau greţuri, îşi petrece zilele între dormitor şi baie. Este un drăgălaş, un scump şi suferă cu stoicism.

într-o zi, auziţi de un vindecător minunat, un călugăr care trăieşte într-o peşteră din Himalaya. Luaţi legătura cu călugărul şi stabiliţi să îl aduceţi la voi cu avionul, pentru că Johnny nu are destulă putere ca să reziste la un zbor în afara ţării, îl cazaţi pe călugăr la un hotel frumos şi, după o zi de odihnă, îl luaţi şi îl aduceţi acasă. Când soseşte, îl conduceţi sus, în camera lui Johnny. După câteva minute de conversaţie, este clar că între călugăr şi băieţel s-a format o legătură.

Acum, pe un ton grav şi respectuos, vindecătorul se apleacă în faţă şi îi spune fiului vostru: „Johnny, îmi acorzi permisiunea să îţi fac o vindecare?'[7]

Johnny, care nu-şi poate imagina viaţa fără durere - şi care asociază „vindecarea” doar cu o viaţă mai lungă, plină de şi mai multă durere - se gândeşte o clipă. Apoi, cu glas moale şi sumbru,

informaţii greşite. Consimţământul său - sau lipsa acestuia - nu era *informat,* ci *dezinformat* Câţi dintre noi avem, într-adevăr, toate răspunsurile? Câţi dintre noi putem să vedem ce are viitorul pus deoparte pentru noi?

Oricât de mult ar vrea unii ca lucrurile să arate altfel, puteţi doar să *oferiţi o* vindecare; nu o puteţi *impune.* Ca urmare, permisiunea este cerută automat, ca o parte a actului de a oferi. Când vindecarea este împlinită, înseamnă că s-a acordat permisiunea. Aşa că, indiferent dacă persoana este un destinatar conştient - cum ar fi cineva care vă sună să stabilească o întâlnire - sau dacă este o persoană care nu poate face o alegere conştientă la momentul respectiv, este întotdeauna potrivit să oferiţi o vindecare, fie verbal, fie în tăcerea propriilor voastre gânduri, Atât acceptarea acesteia, cât şi forma pe care ea o va lua, se fac având în minte binele suprem al persoanei respective,

Ce înseamnă o vindecare reuşită?

Ce anume determină o vindecare reuşită? Este oare atunci când cineva se ridică din scaunul cu rotile şi începe să meargă? Este ea dispariţia bolii? Restructurarea şi transformarea ADN-ului?

Sau poate că viaţa e boala, iar moartea e vindecarea?

Într-o zi, m-a sunat un oncolog, care m-a întrebat dacă aş putea să văd o pacientă de a lui. Am spus; „Bineînţeles”.

Femeia nu putea să părăsească spitalul, aşa că am văzut-o acolo, pe ea şi pe soţul ei, seara târziu, Ea dormea când am sosit, aşa că am vorbit puţin cu soţul ei, apoi am început şedinţa. După

Erau un cuplu tânăr, probabil înjur de 30 de ani. Când vorbeau unul cu celălalt, se priveau în ochi, ca doi iubiţi care tocmai se revedeau după o lungă despărţire. Era clar că se bucurau unul de compania celuilalt şi că erau foarte îndrăgostiţi unul de altul Ea vorbea, el asculta; el vorbea, ea asculta. Râdeau şi m-au implicat în conversaţie, de parcă aş fi fost un prieten vechi. Povesteau despre diferite lucruri pe care le făcuseră împreună şi mi-au vorbit despre întâmplările lor şi despre oamenii din viaţa lor.

Dintr-o dată, femeia avu poftă de îngheţată - de trei feluri diferite de îngheţată! Deja fusesem la spital mult mai mult timp decât îmi planificasem, dar m-am oferit să mai rămân, până ce soţul ei se duce după mâncare. Pe când el se pregătea să iasă, ea a decis că i-ar plăcea şi nişte plăcintă cu brânză. Era ora 11 seara, însă nimic nu l-ar fi putut face mai fericit, decât să găsească toate aceste lucruri şi să i le aducă soţiei sale. A promis că va reveni curând, deşi ştiam că avea să dureze cel puţin 45 de minute până iese din spital, până găseşte un loc care e deschis şi până se întoarce cu toate cumpărăturile. Şi aşa a fost. Ba chiar, au fost unele dintre cele mai *lungi 45* de minute pe care le-am trăit, pentru că, după ce s-a închis uşa în urma lui, ea s-a întors către mine şi mi-a spus: „Acum o să plec."

Am întrebat: *„ Ce-o să facil"* Ştiam la ce se referă, însă nu puteam să cred ce-mi auzeau urechile.

„Acum o să plec", repetă ea,

„Acum?", am întrebat. Dădu afirmativ din cap.

Eram oarecum şocat. Comportamentul şi expresia femeii nu lăsau loc la nici o interpretare,

„O să plec acum”, repetă ea.

„ O să stai chiar aici, până se întoarce soţul tăi , i-am spus, ca răspuns la cea de a treia şi cea mai recentă ameninţare a ei, aruncând o privire la ceas şi observând cât de încet părea că se mişcă timpul. Ideea era că nu aveam nici o îndoială că putea să „plece” chiar în clipa aceea. Singurul mod de a împiedica acest lucru era să o ţin implicată în conversaţie. Ştiam că, dacă o lăsam să se oprească din vorbit, avea să abandoneze totul şi să treacă dincolo.

I-am spus femeii că, dacă luase decizia să plece, soţul ei ar fi dorit să aibă ocazia să-şi ia rămas bun. îi menţineam procesele de gândire active - şi asta era bine, La momentul ăla, i-aş fi cântat şi „Căţeluş cu părul creţ” în chinezeşte, dacă asta avea să o ţină în viaţă până ce se întorcea el.

Am vorbit. Ea „a rămas”.

Cam după 45 de minute, soţul ei se întoarse. Nu s-a menţionat nimic despre „plecarea” ei, Şi-au reluat conversaţia, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Inima încă îmi sărea din piept, pe când mă uitam la femeie cum îşi mănâncă îngheţata, Mi-au oferit şi mie. Ei bine,,, nu prea îmi era foame, Am spus noapte bună şi am plecat în grabă,

Soţul m-a sunat în ziua următoare, să-mi spună că murise. Ştiam deja, Atunci îmi spuse că fusese adormită şi/sau incoerentă în cea mai mare parte a timpului, vreme de aproape două luni, înainte de vizita mea,

Aceasta fusese prima oară când fusese lucidă vreme de mai mult de un minut,

Mi-a mulţumit că i-am redat soţia pentru acea din urmă seară,

Cine a avut parte de vindecare şi ce a fost

Fiecare şi-a primit darul.

Oamenii mor.

Noi mergem mai departe.

Reciclarea face parte din experienţa noastră cosmică.

Atunci când cineva trece dincolo, asta nu înseamnă că nu a avut parte de vindecare.

Se poate foarte bine ca vindecarea să fi fost uşurinţa cu care le-aţi făcut posibilă trecerea, pacea pe care le-a adus-o vizita voastră, să accepte şi să dea drumul - şi şansa de a zâmbi şi de a spune „Te iubesc” cuiva care avea nevoie să audă acestea pentru o ultimă oară.

Aşa că nu interpretaţi, nu analizaţi.

Doar fiţi.

Şi ştiţi că purtaţi darul vindecării - indiferent

GÂNDURI DE ÎNCHEIERE

Minunea din toate

în această carte am discutat despre vindecarea ca descoperire, vindecarea ca teorie şi vindecarea în practică, însă, în încheiere, există un aspect pe care vreau să-l subliniez: vindecarea ca *miracol.* Prin „miracol” înţeleg exact asta - un eveniment minunat, care materializează un act supranatural al lui Dumnezeu. Desigur că într-un Univers format din quarci, din găuri negre şi din 11 dimensiuni, *supranaturalul* nu înseamnă ceea ce însemna pe vremuri.

Şi nici *Dumnezeu* nu mai înseamnă acelaşi lucru, însă sentimentul veneraţiei şi uimirii care însoţeşte apariţia „imposibilului” nu se diminuează niciodată. Vedeţi voi, atunci când facilitaţi aceste energii, nu numai că sprijiniţi vindecarea unei persoane, ci ajutaţi integrarea unei transformări de o măreţie şi de o importanţă necunoscute până atunci.

Oamenii mă întreabă dacă *toată lumea* are capacitatea să poarte aceste frecvenţe şi să devină vindecător.

Răspunsul meu este, *„Da.* Toată lumea poate ajunge la acest nivel, însă au ochii închişi. Doar câţiva sunt aceia care îndrăznesc să deschidă ochii... iar cei care îi deschid sunt adesea orbiţi de ceea ce văd.”

Pentru mine, asta a vrut să spună Deepak

„nu trebuie”, cu ritualuri obligatorii, sau seriozitate. Totul face parte din universul minunat pe care au venit să-l locuiască.

Eu simt în fiecare zi aceeaşi emoţie. De fiecare dată când fac această lucrare, o trăiesc cu un sentiment de noutate şi de descoperire, ca şi cum ar fi prima dată. Asta, pentru că *este cu adevărat* pentru prima dată - cu fiecare persoană în parte. Ştiu că şi voi simţiţi la fel. Daţi naştere la lumină şi la informaţii care devin, în mod unic, voi doi (de fapt, voi Trei, dacă îl includem şi pe Dumnezeu).

Atunci când mi s-a arătat acest *dar,* eram deja doctor şi aveam o experienţă practică destul de vastă. Ca urmare, am presupus că acest dar se referă la vindecare. Ştiam că se întâmplă ceva *foarte important şi* am numit acest ceva: *vindecare,* deoarece credeam că *este vorba* despre vindecare (în sensul lărgit al doctorului/pacientului/miracolului) - şi pentru că *voiam* să fie vorba despre vindecare.

Acum îmi dau seama că, de la bun început, *intenţia* mea a fost ca acest dar să fie legat de vindecare. Am vrut să îl *înţeleg,* să îl *clasific* - şi probabil, mai târziu, să îl *îndrum* şi să îl *amplific.* Vindecarea era contextul în care lucrasem şi contextul în care se află restricţiile ascunse pe care le-am impus Reconectării. Ele nu au fost restricţii intenţionate, ci pur şi simplu acelea aduse de incapacitatea mea de a vedea mai departe, de a recunoaşte de la bun început că era vorba despre ceva mult mai vast.

Am ajuns să-mi dau seama de un lucru - şi anume, că este vorba de vindecare, într-un sens foarte diferit de ceea ce am fost învăţaţi să percepem, să înţelegem şi chiar să credem sau să

tărâm în care co-existăm cu o energie şi cu o prezentă care depăşesc ceea ce am cunoscut până acum.

Se prea poate ca intenţia mea să fi redirecţionat câte ceva din toate acestea, ca să se potrivească cu orizontul meu de credinţe şi de înţelegere de la vremea respectivă.

Şi, deşi spun că trebuie să ne dăm la o parte, să nu îndrumăm sau să arătăm forma pe care să o ia vindecarea, îmi dau seama că *am stat în calea* acestor lucruri, din momentul în care am luat decizia că este vorba numai de vindecarea doctor/pacient/ miracol.

Problema nu a fost că am avut intenţia - ci că am avut *o anumită* intenţie.

Am intrat în starea de *expectativă,* cu ochii larg deschişi - şi prin specificitatea intenţiilor şi a dorinţelor mele, am văzut acest dar prin filtrul îngust al *aşteptărilor mele.*

Deepak Chopra, autor a ceea ce eu consider a fi una dintre cele mai importante cărţi pe care le poate citi cineva, *Cele şapte legi spirituale ale succesului,* explică cum una dintre *Legile intenţiei şi dorinţei* este să „abandonăm ataşamentul nostru de rezultat. Asta înseamnă să părăsim ataşamentul nostru rigid de un anume rezultat şi să trăim în înţelepciunea nesiguranţei.” într-o anumită măsură, mulţi dintre noi fac asta acum. Am făcut-o şi eu, atunci când am abandonat ataşamentul de rezultatul *vindecărilor,* însă nu m-am eliberat de ataşamentul meu ca rezultatul *să fie* o vindecare; ca urmare, mi-am limitat propria experienţă.

Şi eu, şi voi putem acum să mergem mai departe.

Ca să facem asta, trebuie să rămânem

Dacă nu ştim că avem o frică, nu ştim cum să-i facem faţă.

Prin informaţiile împărtăşite în această carte, voi vă parcurgeţi propria tranziţie în evoluţie. Acum puteţi să ascultaţi şi să auziţi cu un alt simţ, să vedeţi cu o altă optică.

Aţi învăţat să simţiţi ceea ce alţii încă nu au simţit. Pe măsură ce aţi învăţat să trăiţi această nouă conştientă, aţi trecut la o existenţă de fiinţe trans-senzoriale.

Acum, când cei care vin la voi pentru şedinţe aud, *atunci când pentru alţii nu e nimic de auzit,* miros, *atunci când nu au simţul fizic al mirosului;* văd, *atunci când au ochii închişi* şi simt, *atunci când, pentru un observator, nu nimic care să provoace un sentiment anume* - ştiţi că îi însoţiţi *m propria lor* călătorie la nivelul trans-senzorial al existentei. Şi, de fiecare dată, este la fel de incitant ca atunci când aţi descoperit acest lucru pentru voi înşivă.

Ceea ce faceţi voi aduce lumină şi informaţie pe planetă - iar acolo unde este lumină şi informaţie, nu poate fi întuneric. Prin această lumină şi informaţie - ca şi prin multe altele - vin transformarea şi vindecarea.

Vindecarea nu este „de ce” sau „cum[7]' - nici nu este o reţetă. Ea este o *stare de a fi.*

Aşa că luaţi-vă frica şi păşiţi cu ea în lumină şi informaţie. Iubirea *devine frica.* Şi apoi devine iubire - şi ea este vindecătorul.

Voi sunteţi deopotrivă observatorul şi cel observat, cel iubit şi cel care iubeşte, vindecătorul şi vindecatul.

Deveniţi una cu cealaltă persoană, apoi vindecaţi-vă *pe voi înşivă.*

Vindecându-vă pe voi, îi vindecaţi pe alţii.

DESPRE AUTOR

Dr. Eric Pearl a renunţat la unul dintre cele mai de succes cabinete de chiropractică din Los Angeles, atunci când el şi alţii au început să observe apariţia unor vindecări miraculoase. De atunci, s-a dedicat împărtăşirii luminii şi informaţiei procesului de vindecare reconectivă, prin prelegeri şi seminarii despre „Reconectare”.

Dr. Pearl a apărut în numeroase emisiuni de televiziune, inclusiv *Leeza, Sally Jessy Raphael, The Other Side, Extra, Act Bell America's Health NetWork*, *FOX TV* şi în multe alte emisiuni de televiziune din toată lumea. De asemenea, a ţinut o prezentare la Madison Square Garden, în fata unei săli pline, iar seminariile sale sunt menţionate într-o serie de publicaţii, printre care şi *New York Times.*

Seminar iile pe care le predă Eric Pearl conţin instrucţiuni pentru vindecarea reconectivă şi reconectare (mărci înregistrate). Ele nu oferă şi calificarea pentru a preda în continuare;

în prezent, nu există instructori autorizaţi sau calificaţi. Ulterior vor fi oferite şi seminarii de certificare a instructorilor; informaţii în acest sens vor fi afişate la momentul respectiv pe pagina web şi publicate în broşurile noastre. Pentru siguranţa dumneavoastră, vă rugăm să ne contactaţi pe adresa de e-mail: Info@TheReconnection.com, înainte de a participa la seminarii de vindecare reconectivă sau de reconectare, predate de oricine altcineva decât de dr. Eric Pearl. Vă vom confirma dacă participaţi sau nu la un seminar oferit de un instructor calificat

Cuprins